blondi cocktail

Nina Killham

Sex, romance și bestselleruri

Capitolul 3
În fiecare dimineață, când deschidea ușa, Jack se gândea că acesta avea să fie ziua în care își va întâlni sufletul-pereche. Cea care îi va înțelege, care va fi tot ceea ce își dorea el, care îi va pune pulsul pe o stare și îi va oferi o nouă identitate. În fiecare seară, când mergea la culcare, era un pic dezamăgit, dar încă optimist că ziua următoare avea să fie mai bună. Că, dacă va continua să se ridă și să fie o persoană bună, va veni și răsplata.

HUMANITAS fiction

Romanele Ninei Killham sunt bestselleruri internaționale traduse în peste zece țări.

E miezul nopții. Cu părul răvășit și cămașa sfâșiată, un tânăr se sprijină de biroul comisarului de poliție din Venice Beach. „Ocupația?", este întrebat. „Scriu romane de dragoste." Jack Carter, *nom de plume* Celeste D'Arcy, e autorul celor mai fierbinți *rômance*-uri, iar femeile îl găsesc irezistibil și încearcă să-l seducă, uneori cu urmări inimaginabile. Însă tânărul e decis să-și aștepte aleasa. Intră furtunos în scenă superba Molly, o femeie de afaceri concediată din pricina aventurilor de la birou, care se hotărăște să-și încerce condeiul ca scriitoare și să-i fure cititorii lui Jack. Iar când se întâmplă asta, situația scapă definitiv de sub control. Cât de aprigă e oare competiția între sexe și cine câștigă la jocul dragostei?

„Sexy și savuros. Lectură obligatorie."
Washington Post

„Nimeni nu scrie cu mai mult umor decât Nina Killham."
Publishers Weekly

„*Sex, romance și bestselleruri* aruncă-n aer toate tabuurile."
Romantic Times

cocktail

ISBN 978-973-869-222-8

Sex, Romance și Bestselleruri
9 789736 892226
21.99 Lei

Nina Killham, una dintre cele mai de succes scriitoare de *chick-lit* ale momentului, s-a născut în Washington şi a copilărit Europa. De aici şi pasiunea pentru lectură: „Când aveam zece ani, ne-am mutat în Danemarca şi nu înţelegeam nimic de la televizor", mărturiseşte autoarea. După ce absolvă College of William and Mary din Williamsburg, Virginia, începe să scrie cu regularitate o rubrică de gastronomie în *Washington Post*. La treizeci de ani se mută în Los Angeles, sperând să ajungă scenaristă de succes, şi se angajează la studiourile Columbia, unde ia parte la viaţa palpitantă a lumii cinematografice şi se împrieteneşte cu starurile. După patru ani, îşi dă demisia mai hotărâtă ca oricând să dea lovitura cu un scenariu care să-i aducă faimă şi bani. Însă întâmplarea, mai bine zis viitorul soţ, o aduce la Londra, unde începe să scrie *How to Cook a Tart* (2002), roman care a făcut vâlvă încă de la apariţie şi care a propulsat-o instantaneu la statutul de celebritate. Cel de-al doilea roman, ***Sex, romance şi bestselleruri*** (*Mounting Desire*, 2005) se bucură de acelaşi succes formidabil. Nina Killham locuieşte la Londra cu soţul şi cei doi copii şi a publicat de curând un nou roman, *Belive Me* (2007).

Nina Killham

Sex, romance și bestselleruri

Traducere din engleză de
RALUCA CIMPOIAȘU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ANGELA ROTARU

Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

NINA KILLHAM
MOUNTING DESIRE
Copyright © 2005 by Nina Killham
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. — CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KILLHAM, NINA
Sex, romance şi bestselleruri / Nina Killham; trad.: Raluca Cimpoiaşu. – Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-222-6

I. Cimpoiaşu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Părinților mei,
pentru nesfârșita lor poveste de dragoste

Capitolul 1

Nu-i uşor să fii virgin, se gândea Jack Carter, aşteptând la recepţia secţiei de poliţie din Venice Beach. Avea părul încâlcit, cămaşa ruptă, iar pantofii îi erau atât de înnoroiţi încât de-abia îi mai putea recunoaşte. De ani de zile femeile încercau să-l seducă şi de ani de zile tot dăduseră greş, în ciuda unor eforturi eroice. Unele dintre temerare suferiseră răni destul de grave. Spasme musculare, stopuri cardiace, răni provocate de gloanţe rătăcite. Bineînţeles, nimeni nu mai murise până acum.

— Ocupaţia?

— Scriu romane de dragoste.

Poliţistul îşi ridică privirea, văzu că Jack nu glumea şi îl privi din nou.

— Vârsta?

Jack se blocă.

— Treizeci şi cinci.

— Relaţia cu victima?

— Ne întâlneam. Eram la a treia întâlnire.

— De-aia era goală?

— Ei bine, da, cred ca da.

— Semnaţi aici.

Jack s-a aplecat şi a semnat. Îl simţea pe poliţist holbându-se. Ştia că era personajul cel mai nepotrivit pentru a juca rolul principal într-o scenă atât de hilară ca asta.

Ar fi trebuit să-şi dea părul pe spate, să devină un fante cu scuze obraznice, nu bărbatul acesta comun care îşi construia cariera sub un pseudonim de femeie.

Sergentul ţâţâi.

— O să vă sunăm dacă o să mai avem nevoie de ceva.

— Să-i anunţ pe părinţii ei, sau...?

— Ne vom ocupa noi.

— Mulţumesc.

Sergentul s-a lăsat din nou pe scaun şi l-a privit.

— Voia să facă o figură destul de periculoasă.

— Eu cred că figura era încântătoare.

Jack ieşi afară în aerul umed. Era două noaptea şi sfârşitul lui septembrie. Luminile din Venice Beach străluceau puternic reflectându-se pe străzile care luceau de ploaie. Îşi trase gluga până aproape de ochi, îşi îndesă mâinile în buzunare şi porni singur spre casă. Nu prea se făcea un lucru ca ăsta, dar la ora aceea gândurile îi erau neclare.

Pentru că se întâmplase din nou. Speranţele se intersectaseră ca doi atomi porniţi în aceeaşi direcţie. Şi totuşi, el o avertizase. Pusese lucrurile pe tapet, şi o făcuse de fiecare dată când se întâlniseră, spunându-i că nu dorea să înceapă nici un fel de relaţie, din aia, sexuală.

— Glumeşti.

Părea strigător la cer. Fără sex. Era bărbat, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuia să cadă la pământ, să fie pregătit să acţioneze de la prima privire pe care i-ar arunca-o vreo femeie.

— Dar arăţi atât de normal.

Era adevărat că arăta perfect normal cu părul lui castaniu, ochii cenuşii şi înălţime medie, dar el susţinea că dincolo de sprâncenele acelea arcuite sălăşluiau profunzimi neexplorate.

— Eşti bigot?

Nu. Religia nu avea nici un fel de amestec în povestea asta.

— Atunci ce-ai?

Dragostea, răspundea. Adevărata dragoste. Sunt în căutarea iubirii adevărate.

— Iubirea adevărată?

Ochii li se îngustau, rămâneau cu gura căscată şi, de obicei, era nevoie să le ia din mână ceaşca de cappuccino înainte de a începe să se dea cu capul de masă râzând isteric.

Jack încerca întotdeauna să zâmbească şi să le taie avântul cu o mişcare a mâinii. El credea că destinul e un lucru extrem de personal şi aştepta să se unească cu o singură femeie, cu o femeie pentru care sexul să reprezinte ceva mai mult decât o simplă gimnastică plăcută.

Pentru că mottoul zilei părea să fie „Iubeşte-i şi apoi părăseşte-i". Nici măcar nu mai putea număra dăţile în care s-a trezit după o partidă de amor pasional în timpul căreia el s-a dăruit total, doar pentru a fi recompensat cu încercarea partenerei de a se strecura afară fără ca măcar să privească îndărăt. De obicei, Jack se sprijinea în coate, cu cearşafurile mototolite printre picioarele păroase, încă somnoros şi întreba:

— Când ne mai vedem?

Iar răspunsul venea, rece şi detaşat:

— Sun-o pe secretara mea.

Apoi, într-o noapte... încă îl mai durea acea amintire... a întâlnit-o pe Serena. Era prietena unei prietene şi nu ducea lipsă de nimic. Avea o slujbă bună, umor, nu era cine ştie ce frumuseţe, dar avea nişte sâni superbi. Era femeia cea mai promiţătoare pe care o întâlnise de la divorţul dureros prin care trecuse cu doi ani înainte. S-au dus la un film, şi-au comandat cina acasă şi au vorbit până dimineaţă. Dumnezeule, era tot ceea ce-şi dorea: încântătoare, blândă, curioasă. Atunci când s-a apropiat de el, deja îşi imagina ce le va spune copiilor pe care îi vor avea, glumind pe seama mâncării chinezeşti şi încercând să-şi amintească ce culoare avea luna de pe cer. S-a implicat din tot sufletul în făurirea acelui moment, păstrându-l pentru

posteritate. I-a dat tot ce avea mai bun, încercând să se plieze pe dorinţele ei până când a făcut-o să tremure de plăcere. Când şi-au strigat unul altuia satisfacţia în ureche, şi-a îngropat faţa în gâtul ei, precum un vapor încercat de furtună ajuns într-un port sigur.

— Uau! spusese ea, după ce îşi recăpătase vocea, eşti superbun la pat.

Fără nici un cuvânt, s-a desprins din îmbrăţişare, şi-a tras hainele pe ea şi a plecat. În acea noapte a devenit din nou virgin. Poate că a fost o decizie un pic exagerată. Dar ce era să facă? Fusese drăguţ, civilizat, iar ea îşi bătuse joc de el.

Deci, gata cu sexul de dragul sexului. Avea de gând să rămână cast până când va descoperi o femeie care era în stare să îşi ţină mâinile acasă până când legătura dintre ei se va maturiza. Şi numai atunci când vor fi învăţat să se iubească şi să aibă încredere unul în celălalt, aveau să lase pasiunea fizică să se dezlănţuie.

Cu siguranţă, asta însemna că trebuia să ajungă să-şi cunoască prietenele foarte bine, şi, se pare, câteodată, chiar şi pe rudele apropiate ale acestora.

— Ţi-a făcut praf rododendronul.

Jack şi-a ridicat privirea când s-a apropiat de casă şi l-a văzut pe bătrânul domn Winston stând pe trepte, bând dintr-o pungă maro de hârtie. Domnul Winston stătea alături, în apartamentul de la ultimul etaj şi nu-i era îngăduit să se preumble prin grădina de dedesubt, aşa că, deseori, încălzea treptele casei lui Jack, care nu avea nimic împotrivă. Prezenţa bătrânului dădea casei aspectul că era locuită, iar în serile în care nu voia să bea singur, nu trebuia decât să deschidă uşa pentru a-şi găsi un tovarăş. Jack se uită la mormanul de flori purpurii strivite, locul unde amica lui îşi dăduse ultima suflare. Domnul Winston îl privi:

— Eşti bine?

— Îmi pare rău pentru familia ei.

Domnul Winston dădu din cap:

— Părea o doamnă drăguță.

— Era.

— Poate că n-ar fi trebuit să îi spui.

— Poate, spuse Jack, în vreme ce scotocea în buzunar după chei.

Dar nu îi plăcea să mintă. Cum să găsești iubirea adevărată dacă începi o relație sub auspiciile unei minciuni? Tocmai de aceea era întotdeauna sincer cu prietenele sale în legătură cu modalitatea prin care își câștiga traiul.

„Ce ești!?", întrebau, iar el era nevoit să aprobe și să le îndure privirea perplexă. Pentru că, fie că îl apreciau, fie că nu, lui îi plăceau femeile. Îi plăceau zâmbetele lor studiate, moliciunea lor, ușurința cu care, chiar și cea mai greoaie dintre femei, acapara spațiul din jurul ei. Îi plăceau tenacitatea lor, flexibilitatea lor, disponibilitatea lor dezarmată de a se lua singure în râs. Și pentru că le plăcea, le ascultase ani în șir, înțelegător, durerile, visele și fanteziile. Și tot ceea ce învățase de la ele îl transformaseră într-o minune ciudată a breslei autorilor: un scriitor de romane de dragoste plin de succes.

Prin urmare, începea să-și înșire ultimele titluri (*Bătrânul libertin, Înălțimi nimicitoare*[1], *Iubire dulce-amăruie*), premiile câștigate (Premiul Rita, Premiul Holt și treisprezece săptămâni în fruntea listei de bestselleruri a ziarului *New York Times*), pseudonimul sub care publica (Celeste d'Arcy) și legământul său de credință (să dezbrace prin cuvinte toate eroinele din romanele sale și să facă în așa fel încât rezultatele să fie dureros de satisfăcătoare).

Își umplea poveștile de personaje masculine uluitoare care le ispiteau pe femeile nevinovate până le aduceau în

1 În original *Withering Heights*, joc de cuvinte legat de romanul lui Emily Brönte *Wuthering Heights* (*La răscruce de vânturi*). (N. tr.)

situația de a le implora mila. Acești bărbați îi ofereau lui Jack un trai lipsit de griji. Shane Masters, proprietar de plantație cu un trecut aventuros, a plătit casa din Venice Beach. Gaston Drake, negustor de covoare cu mare predilecție pentru mirese tinere și virginale, i-a umplut-o cu antichități. Și Beau Honoré, pirat pe mările Indiei, care își transforma femeia într-un adevărat jeleu emoțional, i-a cumpărat motocicleta BMW Montauk de pe trotuarul din față.

Necazurile începeau întotdeauna atunci când prietenele lui aduceau cu ele vreuna dintre cărți. Cum o răsfoiau, începeau să saliveze. Of, ce tehnică posedă, se gândeau, în timp ce acceptau să treacă prin ritualurile a încă vreo câteva întâlniri – prânz, ieșiri după orele de serviciu, cină. Of, ce apetit de nestăpânit trebuie să aibă, se înfiorau ele, numărând clipele până când le va lăsa să pătrundă în sanctuarul lui secret. Le privea numărătoarea inversă, graba de care erau cuprinse, efortul depus pentru ca nerăbdarea să nu fie evidentă. Dar, în cele din urmă, sclave ale pornirilor ancestrale, vor da lovitura de grație. Totul devenise mult prea previzibil. Femei întregi la cap, îmbrăcate în taior, scoțând cătușe și arătând spre paginile îndoite ale cărții lui, încercând din tot sufletul să determine care sunt șansele ca el să fie la înălțimea personajelor.

Dar domnul Winston avea dreptate. Trebuia să se sfârșească odată. Femeile începeau să aibă de suferit. Janet, acea avocată drăguță, dar insistentă, își întinsese un mușchi abdominal și trebuise operată, totul numai pentru a-l lăsa paf. Antoinette, consultanta financiară atrăgătoare care l-a luat într-o, spera ea, plimbare de rememorare a timpurilor trecute prin fostul ei cartier, Watts, și care a fost prinsă într-o luptă de stradă între găști. Teresa, agenta sa literară din Anglia, care a alunecat pe marmura din hol, încercând să-l apuce sănătos și care a avut nevoie de douăzeci și patru de copci.

Şi, în sfârşit, Frederika, care fusese atât de plăcută şi de dulce la primele două întâlniri, dar care, la cea de-a treia, a apărut cu un exemplar citit şi răscitit din *Contele şi sclava sexuală* şi fără lenjerie intimă. Fragmente ale acelei seri au început să îi revină în minte: parfumul de mosc, sticla de vin rozé cu gust de bomboane, eşarfa purpurie pe care şi-a scos-o din buzunar, întocmai ca un magician. Jack a încercat să rămână impasibil, a încercat să ignore faptul că seara ar fi putut să se încheie cu un raport poliţienesc. Cu cât ea devenea mai surescitată, cu atât obosea el mai tare. Nu se putea abţine să nu caşte, până când, obsedată de ambiţia de a-l impresiona, Frederika s-a urcat pe balconul din dormitorul lui, cu „pânzele" desfăcute în toată splendoarea lor. Balustrada era alunecoasă în acest anotimp, din cauza ploilor care tot căzuseră, dar Jack nu a mai avut timp să îi spună nimic.

Domnul Winston îşi termină şi ultima picătură din sticlă şi se ridică clătinându-se.

— Nu trebuie să te simţi prost. E ştiut. Femeile nu au echilibrul nostru.

Jack deschise uşa.

— Noapte bună.

Domnul Winston se îndreptă spre poartă.

— Somn uşor, vise plăcute, puricii să te sărute.

Se uită ca să se asigure că domnul Winston ajunge acasă întreg, apoi deschise uşa şi urcă scările spre dormitorul lui virginal. Nu înceta să fie uimit că, pe măsură ce tânjea la din ce în ce mai multă afecţiune adevărată, divinitatea îşi râdea de el din ce în ce mai mult.

În dimineaţa următoare Jack se apucă, ca de obicei, de lucru. Pentru că nimic, nici chiar cea mai nefericită întâmplare, nu putea sta în calea disciplinei lui de fier. În baie, încă ud după duş, îşi folosea cu îndemânare aparatul de ras MACH3. Apoi se îmbrăcă în halatul de mătase norocos, trase adânc în piept şi deschise uşa. Era gata.

Dormitorul îi strălucea de la lumânările pe care le aprinsese deasupra căminului. La casetofon, Ravel trecea prin dulcele chin al armoniilor sale. Jack se aşeză la computer şi îşi plimbă degetele peste tastatură de parcă ar fi fost pianist.

— *Primrose, dragostea mea.*

Buzele lui au învăluit-o pe Primrose într-un foc al pasiunii. Primrose s-a apropiat de el ca un val înspumat, el explorându-i adâncimile, iar ea răspunzându-i...

Jack îşi şterse o broboană de sudoare de pe frunte. Se concentră din nou.

— *Opreşte-te... opreşte-te, scânci Primrose, lipită de bărbăţia lui.*

Dar Guy nu se putu opri. Nu mai gândea raţional. Încercă să îi dea jos mantaua...

— Of, te rog, nu mai începe cu mantaua.

Jack îşi ridică privirea. Primrose se aşeză din nou pe fotoliu, strâmbând din buzele-i senzuale şi afurisite.

— Prea secolul nouăsprezece.

Jack se opri din scris.

— Eşti din secolul nouăsprezece.

— Şi-i vai de viaţa mea sexuală.

Jack privi fantasma din faţa sa. Primrose Dubois. Guvernanta lui îndrăzneaţă şi focoasă, care era pe cale de a fi ronţăită, precum o bomboană de mentă după cină, de către stăpânul casei. Avea să fie cea mai importantă invenţie a lui de până acum. Deja îşi închipuia recenziile. O Jane Eyre cu sex-appeal. O Emma lipsită de prejudecăţi. O Julietă cu final fericit. Avea să îşi facă loc în lexiconul dragostei, avea să devină o legendă a vremii ei. O eroină de neuitat. Dar, din nefericire, aşa cum avea să afle după ce au făcut cunoştinţă, era cea mai leneşă creatură pe care o întâlnise vreodată.

Primrose căscă, întinzându-se ca o pisică.

— Hai să luăm o pauză.

— Nu, haide. Trebuie să termin odată prima versiune.

Primrose suspină.

— Bine. Unde rămăsesem?

— Să vedem, aveai mâna pe...

— Aşa?

— Guy, imploră, în timp ce se agăţa de el. Nu, nu, ba da, ba da...

— Opreşte-te, opreşte-te.

Jack se opri.

— Ce mai e?

Guy, impecabil, purtând o eşarfă perfectă şi o vestă de brocart de culoarea prunei, cu pantaloni lipiţi de trup care subliniau o umflătură generoasă acolo unde i s-ar fi aflat bărbăţia dacă ar fi existat în realitate, o ţintui pe Primrose în scaunul ei.

— Ştii câte jupoane are pe dedesubt? Cum aş putea să profit de ea dacă am nevoie de cel puţin o jumătate de oră de deschis la nasturi până când să se simtă, cât de cât, ameninţată în pudoarea ei?

Jack se scărpină în bărbie şi se gândi serios la acest lucru.

— Poate că ar fi mai bine să o iei prin surprindere când face baie.

— Ar trebui să omoare ceva servitori până să ajungă în capul scărilor, sublinie Primrose.

— Şi cam care ar fi sugestiile tale?

Guy se eliberă din jupoanele lui Primrose.

— Ca să fiu sincer, spuse, asta nici măcar nu e cea mai mare problemă.

— Dar care e cea mai mare problemă?

— Îngâmfata asta mică de Primrose. Şi o mătură e mai excitantă decât ea.

Jack se simţi rănit.

— Este puternică, realizată şi superbă!

— Suplă și cu sânii mari. Da, sunt de acord, dacă s-ar așeza cum trebuie și ar merge totul ca pe roate, n-aș spune nu, dar n-am de gând să mă chinui preț de două sute de pagini pentru un eventual succes.

Jack își privi personajul la rece. Guy Courage: ochi albaștri pătrunzători, înalt, cu coapse suple, picioare lungi și musculoase, cu un piept ca de armură și niște maxilare puternice ca un spărgător de nuci... eroul romantic ideal, dar totuși un pic dificil.

— Personajul meu nu ar spune așa ceva.

— Ba ar spune.

— Scenariul tău e de prost-gust.

— Hai, taci odată și mergi mai departe.

Guy rânji și tăbărî pe Primrose, care scotea sunete de plăcere. Jack se concentră din nou. Eșarfele, șnururile și nasturii zburau în toate părțile, moment în care sună telefonul. Jack se uită la el enervat.

— Alo? în sfârșit, răspunse.

— Jack?

— Kate.

Ar fi trebuit să știe. Sora lui mai mare părea să aibă un al șaselea simț care o făcea să îl întrerupă chiar atunci când era cel mai concentrat.

— Ce faci? îl întrebă.

— Lucrez.

— Ți-ai luat vreo slujbă?

— Scriu.

— A, așta era. Melissa Adams te salută, a mai citit una dintre... chestiile tale.

— Cărți.

— Nu-mi place felul în care zâmbește când vorbește despre tine.

— Poate că i-a plăcut.

— Îmmm. Oricum, trebuie să faci ceva cu mama.

— Încearcă și ea să-și facă prieteni.

— O să ia o boală venerică.

— Nu cred.

— Aşa spune directorul.

— Ei bine, e numai treaba ei.

— Ba este şi treaba noastră. Nu vrem să o vedem dată afară de la căminul de bătrâni. Vrei să vină să stea cu tine?

— Bine. O să vorbesc cu ea.

— Bine.

Jack închise telefonul şi se uită la tastatură. „E-ul" şi „l-ul" începeau să se şteargă. Erau cele mai folosite litere din alfabet? Se apucă să recitească ceea ce scrisese, uimit de cât de multe „l-uri" se ascundeau prin tot soiul de cuvinte precum: „acela", „acolo", „lângă", „cald", „lacrimă"... Jack suspină. Nu mai avea nici un rost. Inspiraţia i se dusese pe apa sâmbetei. Se ridică.

Primrose mormăi.

— A, deja renunţi la noi?

— Mi-e foame.

— Şi cum rămâne cu termenul de predare?

— Bine, atunci, unde rămăsesem?

— La penetrare.

— Ai vrea tu, spuse Jack, închizându-şi computerul.

— N-ai putut să o faci, pur şi simplu?

Psihologul lui Jack, Simon, un bărbat micuţ şi dolofan, îşi ridică mâinile la cer.

— Trebuie să moară oameni?

Simon încercase săptămâni întregi să îl pregătească pe Jack pentru a-i face faţă ultimei sale prietene, purtându-l printr-un adevărat labirint de opţiuni şi ajutându-l să vizualizeze momentul impactului.

— Poliţia a spus că nu am nici o vină. A alunecat.

— Virginitatea ta a făcut o victimă.

Jack îşi ţinea la frunte cana cu ceai rece, de lămâie.

— Acum chiar mă simt atacat. Am senzaţia că nu mă susţii.

Când Jack a început să meargă la ședințele cu Simon, la insistențele mamei sale, acesta din urmă era un tânăr serios care purta costume de catifea. Acum era un tată care își creștea singur cei doi băieți care îl țineau treaz noaptea cu pregătirile lor pentru școală.

La prima ședință, l-a supus pe Jack la toate testele posibile și s-a încruntat la rezultatele primite, care, spunea, îl subscriu pe acesta literei T. Apoi, acoperind cu mâinile notițele, concluzionă:

— Ei bine, o să avem o grămadă de lucru.

Trei ani mai târziu, a publicat, cu mare succes, cartea *Latura întunecată a redobândirii virginității*. L-a catalogat pe Jack ca suferind de o psihoză sexuală represivă cu teamă de castrare.

Jack încă mai prefera termenul de „romantic incurabil".

— Părea încă prea devreme, spuse Jack într-un târziu.

— Am mai vorbit despre asta. Cea de-a treia întâlnire este ceea ce numim o portiță deschisă. Dacă aștepți prea mult se închide la loc. Și este foarte greu să o mai deschizi din nou.

— Am făcut tot ceea ce m-ai sfătuit să fac. Am respirat rar. Am făcut o baie lungă, senzuală, am băut două pahare mari de vin. Dar când s-a apropiat de mine, pur și simplu m-am..., se opri.

— Te-ai ce?

— M-am uitat la ea.

Simon lovi cu stiloul în masă.

— Și?

— Am văzut..., Jack tăcu.

— Ce-ai văzut?

— Nimic.

— Nimic.

— Nu era ea aleasa.

— Și cum ți-ai dat seama?

— Pur și simplu mi-am dat.

— Ei bine, poate că nu trebuie să fie aleasa. Poate că trebuie doar să strângi din dinţi şi să o faci.

Jack meditã un pic.

— De ce?

— Of Doamne, Jack, am mai vorbit de asta. Devii anormal din punct de vedere social!

— Nu văd care este marea problemă.

— Oamenii pur şi simplu o fac. Nu uita, sexul este normal.

— Este? Mi se pare că toată lumea este obsedată de asta. Aseară am văzut o reclamă la maşini. În faţa ochilor mei defilau o mulţime de funduri şi un bărbat fredona „dă din fund, dă din fund". Spune-mi şi mie ce legătură au fundurile cu maşinile?

— Sexul vinde.

— De ce vinde sexul?

— Pentru că oamenii vor sex.

— Chiar vor? Sora mea este obsedată că nu are libido. Nu are nevoie de sex şi este obsedată că nu are nevoie de sex. Câteodată îmi vine să îi ţip în faţă: „Stai liniştită. Pur şi simplu nu ai nevoie. Şi nici soţul tău nu pare să aibă nevoie. Totul este în regulă. De ce nu pui bazele unui imperiu în timpul economisit?" Dar nu, a citit tot ceea ce se putea citi despre această problemă. Mănâncă pastile de ginseng ca pe bomboane.

— Stai un pic, aici este vorba despre cu totul altceva.

— Cu totul altceva decât încercăm să facem noi aici, nu?

— Da.

— Este exact acelaşi lucru. N-ar fi mai bine dacă toată lumea şi-ar vedea de treabă fără să fie asaltată din toate părţile de sex? Pasta de dinţi îţi va face dinţii mai strălucitori, mai sexy. Mâncaţi cereale Super Plus pentru un trup zvelt şi sexy. Duceţi-vă la serviciu cu maşina aia „dă din fund". Beţi Cola light în pauza de masă şi faceţi-l să saliveze pe sărmanul care şterge geamurile. Apropo, tocmai

am văzut o reclamă în care o tipă avea orgasm în timp ce folosea praf de curăţat.

— Asta cere piaţa.

— Urăsc replica asta.

— Vrei să spui că virginitatea ta este o declaraţie politică?

— Nu. Mă întreb cine mai are nevoie de sex. Cine mai vrea să vadă un trup de femeie? Sau unul de bărbat. Suntem înconjuraţi de trupuri goale. Toată lumea geme în jurul meu. Nu mai vreau să mai aud de sex. Se opri. Vreau un pic mai multă discreţie.

— Jack, a început prin a fi o problemă de abstinenţă, apoi a devenit o problemă gen mişcarea de eliberare a bărbaţilor, acum este pur şi simplu o problemă.

Jack ridică din umeri.

Simon se rezemă de spătar şi oftă din rărunchi.

— Chiar ai de gând să aştepţi până îţi vei găsi sufletul-pereche?

— Da.

— Şi cum vei şti care este sufletul-pereche? O să îţi strângă mâna altfel?

— Pur şi simplu voi şti.

— Şi dacă nu ai nici un suflet-pereche?

Jack înghiţi în sec. Se uită în gol la camera în care tot revenea de cinci ani.

— Atunci cred că pur şi simplu o s-o fac.

— Şi o să ne curmi chinurile? Bine. Simon îşi închise agenda şi se ridică. Jack, mi-e teamă că n-o să ne mai vedem.

— Ce? De ce?

— Nu am asigurare. Când încep să apară victime umane nu vreau să mă mai bag.

Jack rămase fără grai.

— Îmi pare foarte rău, Jack, dar nu pot face nimic pentru tine.

După şocul iniţial, Jack părăsi calm cabinetul psihologului şi luă drumul barului său preferat. Pentru că rămăsese optimist. De fapt, sfidător. O să le arate el. O să

le arate tuturor. Va veni o zi în care o va găsi pe aleasa inimii lui. O femeie care îi va aprecia reţinerea. Era sigur că pe undeva, pe-acolo, mai exista vreo femeie care să aprecieze abstinenţa, nu?

Capitolul 2

— Bună, mă numesc Molly şi sunt dependentă de sex.

— Bună, Molly! îngână sala.

— Nu am mai făcut sex de, Molly se uită la ceas, aproximativ şaptezeci şi cinci de minute.

Sala aprobă din cap, impresionată. După scurtul discurs, Molly s-a retras pe rândul din spate al sălii unde, săptămânal, participa la întrunirea Dependenţilor de sex şi dragoste. Se ţinea în fiecare joi, între întrunirile Bulimicilor anonimi şi cursul de Web design, la biserica Palmele Tămăduitoare ale Maicii Domnului. Participarea la aceste întruniri fusese decisă de tribunal, drept pentru care Molly trebuia să participe. Şi participa, stând alături de ceilalţi, jucându-se cu cana de cafea, ascultând poveşti pe care nu era pregătită să le audă. Dar asta era ideea. Să vorbeşti şi să asculţi. Oricât de mult ar fi durat poveştile triste ale celorlalţi.

Ultima dată, unul dintre moderatori vorbise despre diferenţa dintre ejaculare şi orgasm. Venise cu tabele şi cu casete pe care erau înregistraţi tipi având orgasm. Unii dintre bărbaţi păreau că ştiu despre ce se vorbea, iar la sfârşitul întâlnirii erau atât de nerăbdători să plece în căutarea marelui O, încât lui Molly i s-a părut că alegerea subiectului fusese cât se poate de nefericită. Şi-a dat seama că nici moderatorul nu mai era atât de sigur de alegerea făcută, în momentul în care tot grupul a ieşit, pofticios, în noapte.

Exact asta era problema cu cei care erau DSD. Își găseau scuze din orice.

Molly se făcu mică în ultimul rând și încercă să devină invizibilă. Toată chestia asta fusese o mare neînțelegere. Nu era ca oamenii ăia. Oamenii ăia aveau probleme. Probleme grave. Ați auzit de acrotomofiliaci? Sunt cei care au erecție când văd persoane cu amputații. Cât de bolnav trebuie să fii? Nu, nici vorbă, Molly considera că singura ei problemă era excesul de entuziasm. Când îi plăcea vreun bărbat, dorea să i se ofere trup și suflet. Și, ei bine, da, îi plăceau cam mulți. Așa, ca la carte, cam doi pe săptămână. Dar oare acesta era un motiv întemeiat ca să se afle aici, fără serviciu la treizeci de ani, ascultându-l pe Julio, care stătea cu trei scaune mai încolo, descriind cum gogoșile îl excită la nebunie?

Problemele ei începuseră cu două săptămâni în urmă, când fusese concediată. Oricât de mult ar fi dorit să uite, încă își mai aducea aminte fața slabă și îngâmfată a șefului ei. Și băieții de la pază care au stat pe lângă ea în timp ce își strângea lucrurile în cutie. Și secretara care făcuse ochii cât cepele. Și toți foștii ei colegi care, brusc, își găsiseră de treabă fiecare în biroul lui.

După toate astea, singurul lucru pe care și-l mai putea aduce aminte din ziua aceea era fața pe care a făcut-o vânzătorul de la magazinul cu băuturi atunci când i-a dat o sută de dolari pentru o sticlă de Dom Pérignon și s-a oferit să împartă cu el atât licoarea, cât și trupul ei.

Ei bine, nu se va lăsa doborâtă de atâta lucru. Trebuia doar să încerce mai mult. Să dea niște telefoane. Să-și pună numele în circulație. Își deschise palm-ul. Yahoo! încercase să o recruteze cu vreo doi ani în urmă. Pe ei o să îi sune mai întâi. Veștile circulă repede, deci ea trebuia să se miște mai repede. Dar trebuia să născocească ceva inteligent. Se opri pentru o clipă, blocată. Cum naiba să ascunzi hărțuirea sexuală?

Darryl, moderatorul, își ridică privirea.

— Pot să-ţi reamintesc să fii atentă atunci când ceilalţi îşi povestesc necazurile? Molly?

Molly suspină şi puse deoparte palm-ul. Până la urmă, Darryl se ridică pentru a pune capăt acelei experienţe/fantezii lungi şi chinuitoare.

— Tom, Tom, poate că data viitoare o s-o mai răreşti cu... adjectivele.

Bătu din palme.

— Foarte bine, oameni buni, cred că am ascultat pe fiecare. A venit timpul celei de-a şaptea tradiţii. Treceţi coşul din mână în mână şi, să vedem, secretara are de făcut vreun anunţ?

— Gary ţine o petrecere de Halloween luna viitoare. Costumaţi-vă în partenerul preferat de sex. Glumeam. Costumaţi-vă în personajul de desene animate preferat. Este cam acelaşi lucru, nu? Gata, că mă sinucid. Dar acum, serios, cine vrea să cumpere un bilet de tombolă pentru trupa de dans Shake Your Booty a fiicei lui Bob?

Molly se uită din nou la ceas. Cinci treizeci p.m. Ted Bodson de la Amazon era la birou, de obicei, până în jur de opt. O fi auzit deja? Toată povestea asta era ridicolă. Trebuie că şi-a dat seama. Până la urmă Adam se dăduse la ea. Sau, oricum, nu zisese nu. Şi tâmpenia aia, cum că n-ar fi vrut să-l avanseze. De-abia începuse, pentru Dumnezeu. Nu putea să îl promoveze aşa de curând.

Darryl îşi puse carnetul la loc, pe birou.

— Acum, Molly, ai putea să spui rugăciunea de final?

Cele douăzeci şi ceva de persoane din cameră se ridicară, îşi strânseră unul celuilalt mâinile bine folosite şi rugăciunea începu.

— Este extraordinar, dragă.

Lucinda Burrows, editoarea lui Jack, îşi plimbă ochii pe noul lui manuscris. I se tăie respiraţia. Dădu pagina. Din nou i se tăie respiraţia. Jack zâmbi şi se aplecă să mai ia o prăjiturică. Îi plăceau la nebunie întâlnirile cu editoarea

lui, mai ales atunci când venea de la New York, îl invita la ceai la Hotelul Bel Air şi îi spunea că este pur şi simplu divin.

Lucinda îşi strânse buzele.

— Această Primrose...

— Superbă?

— Mortală.

Jack zâmbi de parcă i se făcuse un compliment la adresa soţiei.

— Totuşi, mă întrebam...

— Un pic exagerată?

— Ei bine...

— O să o las mai moale.

— Poate doar un pic. Visul devenit realitate – o prinţesă mireasă şi gravidă şi toate alea –, dar trebuie, totuşi, să fie realist.

— M-am prins.

— Şi Guy, oh, Guy. Stai în loc, inimă.

Jack luă şi ultimul rulou cu ciocolată. Ştia că era visul oricărui editor: un scriitor talentat care ştia cum să primească criticile. Şi, mai important decât atât, aprecia critica constructivă, chiar lua seama la ea, nu făcea ca alţi autori care aprobau cuminţi pentru ca, apoi, cu o atitudine pasiv-agresivă, să nu schimbe nimic din ceea ce scriseseră. Jack era profesionist; curtenitor, respectându-şi termenele de predare şi, aşa cum susţinea editoarea lui, un câştigător. Păcat că era bărbat. Scriitorii de romane de dragoste nu aveau în spatele lor o fabrică de marketing. Erau ascunşi îndărătul unor pseudonime atractive şi reclame în doi peri. Cu vreo doi ani în urmă, Jack încercase să o convingă pe Lucinda să-l lase să-şi folosească numele adevărat. Ar fi fost minunat să vadă numele Jack Carter pe cotorul cărţilor sale. Întotdeauna s-a izbit de refuz:

— Femeile nu le-ar mai cumpăra.

— De ce nu?

— Hai să vedem: tu ai cumpăra un thriller semnat de o anume Phyllis?

Se rezemă de spătar și aruncă manuscrisul pe masă.

— Te-ai întrecut pe tine însuți. Este pur și simplu grozav. Acesta e materialul unei adevărate saga.

— Crezi?

— O, da. Putem să editām în serie vreo patru sau cinci.

Jack își înmuie în ceai ruloul cu ciocolată și plescăi cu poftă.

— Da, mă gândeam la mamă, mătușă, apoi mătușa mătușii, toate având un secret adânc îngropat care le face să roșească.

— Jack, ești pur și simplu talentat din născare. Cine ar crede că un bărbat ar putea să ne citească gândurile atât de bine?

Jack dădu, modest, din cap.

— O asemenea percepție, o asemenea delicatețe, o asemenea vervă. Îi atinse mâna. El făcu ochii mari.

— Un asemenea magnetism.

Vocea îi devenise groasă.

El își ridică privirea. În spatele ochelarilor moderni, cu rame groase, se aflau doi ochi violeți plini de dorință. Buzele ei, vopsite în maro rece, se depărtaseră. Carnetul îi zăcea, uitat, în poală. Jack se dădu înapoi. Simțise interesul crescând cu care ea începuse să-i citească manuscrisele. Lungile conversații telefonice, intime, legate de nevoile sexuale ale eroinelor sale. Nenumăratele note detaliate legate de dorințele secrete ale personajelor sale. Iar aceasta era a doua călătorie, în tot atâtea luni, pe care o făcea ca să-l vadă personal. Guy trebuie că o împinsese la marginea prăpăstiei.

Jack își drese vocea.

— Lucinda...

— Jack... rosti ea cu un geamăt abia perceptibil, moale.

Jack închise ochii. Lucinda Burrows nu era tocmai un fotomodel, dar fiecare celulă din trupul său îl împingea

să meargă mai departe. Postul autoimpus îi făcea trupul să nu mai discrimineze după aspect. Avea privirea unui om hămesit, ochii îi erau încărcaţi de dorinţă. Limba i se lovea de cerul gurii în timp ce îi privea mâna. Nimic nu se compara cu vibraţia unei atingeri feminine: moale, curioasă, devastator de precisă. Tâmplele i se broboneau. Respiraţia îi devenea întretăiată şi greoaie. Clopote începeau să îi sune în creier, în timp ce trenul rapid se întrezărea pe şine. În vreme ce mâna îi înainta pe braţ, inima i se zbătea în piept ca un animal captiv. Când degetele ei au ajuns pe piept, i-a apucat mâna.

— Nu cred că e o idee prea bună.

Se uită la el atât de dezamăgită, încât tresări.

Rapid, ea îşi luă din nou carnetul în mână.

— Aştept modificările din manuscris până, să zicem... să vedem... pe 20? Şi adu-mi o schemă a viitoarei cărţi până în... of, să zicem ianuarie?

Încuviinţă din cap ascultător.

Ea îşi îndesă carnetul înapoi în geantă şi se ridică în picioarele încălţate impecabil.

— Continuă să scrii, Jack. Salivez în aşteptarea următoarei cărţi.

Jack o privi îndreptându-se grăbită spre uşa pe care i-o deschise portarul, cu un gest larg. Se urcă într-un taxi şi dispăru. El se sprijini de spătarul scaunului cu o grimasă. Toţi muşchii îl dureau, capul îi bubuia, bărbăţia stătea să-i explodeze. Era clar că până şi corpul lui se săturase de el. Încercă să se împace cu acesta din urmă comandând o bere neagră şi rece.

Nu se aşteptase să se descurce atât de bine. La treizeci de ani se lupta deja de cinci să ajungă scriitor fără a repurta nici un alt succes decât nişte articole în revista locală şi un filmuleţ despre cum să trăieşti cu incontinenţă. Apoi, o colegă de la un curs de scenarii pe care îl făcea, lăsase pe scaunul ei un roman de dragoste. Îl ridicase şi

îl privise hipnotizat. Mai târziu avea să afle că această imagine era numită „Încleştarea". O brută de bărbat strângând în braţe o femeie aproape goală care tânjea după eliberare. Preţ de zece minute se holbase prosteşte la copertă, cu trupul tremurând, nerăbdător cum nu mai fusese niciodată. În acea după-amiază, se încuiase în apartament cu cartea şi..., când ieşise din nou din casă se simţea atât de relaxat de parcă ar fi luat o doză zdravănă de heroină.

Descoperise o lume în care domneau onoarea, iubirea şi pasiunea. Unde bărbaţii asaltau, femeile capitulau şi toată lumea îşi atingea scopul. Cuvântul cel mai potrivit pentru a defini sentimentul care îl cuprinsese era „de bine". De linişte. Ştiind că, până la urmă, aceşti bărbaţi şi aceste femei se vor regăsi şi că dragostea va triumfa. Era o lume în care bărbatul putea să îşi lase garda jos, pentru că întotdeauna exista o femeie care să-l iubească până la adânci bătrâneţi.

Începuse să ia cărţi de la bibliotecă. Mai întâi luase câte una sau două, ascunzându-le sub manuale de tâmplărie sau texte printate, glumind pe seama soţioarei, care, de fapt, îl părăsise. În curând îşi umplea fişa cu asemenea cărţi. Şi când nici asta nu mai fusese de ajuns, începuse să le cumpere de pe net la mâna a doua, căutând, fanatic, titlurile care îi lipseau din serii. Cheltuise o avere pe e-Bay dând de urma tuturor cărţilor lui Leigh Greenwood din seria „Cowboy". Pe astea le adora. Bărbaţi prinşi în plasa dragostei de către femei hotărâte. Comenzile îi soseau în cutii maro care îi umpleau palierul şi care se extinseseră până la ieşirea de urgenţă. Vecinii începuseră să se plângă.

Apoi, într-o noapte, după o întâlnire total ratată, una din aia unde tot ceea ce stătea între el şi silicoane era un năsturaş nesigur, se întorsese acasă şi crease femeia perfectă. Bineînţeles că era frumoasă, micuţă, aproape fragilă în delicateţea ei. Dar, mai presus de toate, era modestă, grijulie şi capabilă să găsească întotdeauna ieşire din situaţiile scăpate de sub control în care era azvârlită.

Primele trei manuscrise îi fuseseră respinse cu remarci brutale notate pe prima pagină, de genul „Lasă-te, acum!" Dar el perseverase. Lucra deja la cea de-a unsprezecea încercare când a sunat telefonul în legătură cu cea de-a zecea.

— Celeste d'Arcy?

Jack tăcea, iar inima îi bătea să-i sară din piept.

— Alo?

— Da, a reuşit în cele din urmă, încercând să-şi subţieze vocea.

N-a reuşit s-o păcălească pe Lucinda Burrows.

— *Tu eşti* Celeste d'Arcy?

— Mă tem că da.

— Trebuia să-mi fi dat seama că eşti bărbat.

— Cum să-ţi fi dat?

— Eroina ta este extrem de interesată de propriii ei sâni.

— O să fie vreo problemă?

— Nu. Nu. Eşti OK. Te pricepi la capitulare şi înfrângere.

— Mersi.

— Bineînţeles, sfârşitul este o porcărie, dar puteam să-l schimbăm. Pe când poţi să mai scrii unul?

Şi de-atunci încolo tot asta făcuse, plonjând în categoria romanelor de dragoste fără nici un pic de remuşcare. Se cam repetase vreo doi ani până când a reuşit să scrie romane mai lungi, de sine stătătoare. Iar cititoarele îl iubeau. Îi cumpărau cărţile cu sutele de mii, făcându-l scriitor de succes. Şi toate astea pentru că îşi amintea întotdeauna ceea ce ştia orice copil: că tot ceea ce contează este un final fericit. Îşi împingea cititoarele spre prăpastie, apoi le salva din disperare chiar când ajunseseră pe buza abisului. Îşi amintea că toate personajele trebuie să fie frumoase, cu excepţia celor rele. Întotdeauna ţinea cont de anumite elemente: cu cât pădurile erau mai întunecate, cu atât erau misterele mai mari, cu cât erau mai rele mamele vitrege, cu atât erau mai bune fiicele. Dar cel mai important element de care nu uita niciodată era ca la sfârşit să fluture

bagheta magică şi să aducă pe tron eroinele triumfătoare, roşii în obraji de atâta plinătate sexuală.

La capătul celălalt al oraşului Los Angeles, în Tarzana, sora lui Jack, Kate, stătea tolănită pe canapeaua din sufragerie, mâzgălind ultima revistă pentru femei pe care şi-o cumpărase şi simţindu-se din ce în ce mai puţin vie, cu fiecare semn pe care îl făcea. Niciodată nu trecuse aceste teste.

Faceţi dragoste cu partenerul: (a) de câteva ori pe săptămână; (b) de câteva ori pe lună; sau (c) de câteva ori pe an?

Ezita între „b" şi „c", dorind din suflet să pună „b", dar fiind conştientă că adevărul era mult mai aproape de „c". Aruncă revista cât colo şi închise ochii. Ar fi fost o greşeală să-şi citească scorul. I-ar fi spus în maniera aceea dezinvoltă, educativă, că, dacă nu avea să facă ceva – să-şi cumpere un neglijeu nou, să gătească stridii în sos de grapefruit, să se atârne de candelabru, orice, pentru numele lui Dumnezeu! – căsnicia ei se va dezintegra în mii de aşchiuţe. Articolul susţinea cu tărie că sexul era un element fundamental şi dădea o listă de sugestii folositoare în demersul resuscitării vechiului libido, sugestii gândite de o cercetătoare de douăzeci de ani care, probabil, şi-o trăgea cu prietenul ei infidel de două ori pe zi.

Încercase orice în speranţa că va deveni interesată de sex: exerciţii pelviene, vitamina E, descântece. La un moment dat începuse chiar să meargă la cumpărături goală sub haina impermeabilă neagră şi lucitoare, dar nimic nu părea să o ajute. Cea de-a doua chakra (cea care se consideră a fi în directă legătură cu organele genitale) rămăsese moartă ca o pisică pierdută pe o autostradă cu patru benzi.

Kate aruncă revista şi respiră adânc. Era timpul. Se ridică oftând şi începu, încet, să urce scările.

În dormitor, soţul ei, Carl – cu burta reliefându-se ca aceea a unei balene, din adâncurile patului – răsfoia o revistă de mecanică. Kate se strecură în pat fără să-şi fi dat jos şosetele şi se cuibări.

Carl se zgâia la o reclamă pentru Porche 911, vădit impresionat.

— Ai încuiat uşa? întrebă.

— Îhî.

— O zi doborâtoare, comentă el.

— Îhî.

Kate închise ochii.

— Eşti obosită?

Kate deschise ochii. Acu-i acu. Rugămintea. „Te rog, te rog, hai să ne jucăm." Tot ce trebuia să facă era prima mişcare. Să îl atingă. Oricum. Oriunde. Şi mingea va fi ridicată la fileu. Dar oboseala o cuprinse ca o pătură greoaie de lână. Se uită la ceas. Dacă ar adormi acum, ar avea parte de şapte ore întregi de somn.

— Un pic, spuse.

Carl o privi. Ea îşi întoarse privirea.

— Noapte bună, spuse el.

— Noapte bună, răspunse ea, întinzându-se să stingă lumina.

Capitolul 3

În fiecare dimineaţă, când deschidea uşa, lui Jack îi trecea prin cap că aceea avea să fie ziua în care îşi va întâlni sufletul-pereche. Cea care îl va întregi, care va fi yin pentru yang-ul său, care îşi va pune mâna pe a sa şi îi va conferi o nouă identitate. În fiecare seară, când mergea la culcare, era un pic dezamăgit, dar încă pe deplin optimist că ziua următoare avea să fie mai bună. Că, dacă va continua să se radă şi să fie un om bun, va veni şi rândul lui.

Credea că principiul unificator al omenirii era simpla legătură romantică. Că sunetul raiului pe pământ era bătaia inimilor-pereche. De aceea, cea mai mare dorinţă a lui era

să iubească și să fie iubit. Pentru totdeauna. Ei, dar sigur că dorea sex. Dorea sex în orice poziție și-ar fi putut imagina. Dorea sex fierbinte, fără suflare și epuizant. Dar după aceea dorea să adoarmă ținându-și iubita de mână. Dorea să vadă aceeași față încreștită de somn, la micul dejun, în fiecare dimineață. Dorea periuța LUI și periuța EI.

Deci, în fiecare dimineață când ieșea din casă, Jack era hotărât să găsească o doamnă de care să se îndrăgostească. Pentru că un cavaler rătăcitor fără o domniță, așa cum v-ar spune și marele Don Quijote, este precum un pom fără frunze sau un trup fără suflet.

Rita Carter se uită în oglinda pudrierei, examinându-și firele de păr din bărbie.

— În camera C3 stă un bărbat, spuse.

Jack umbla, din obișnuință, prin frigiderul mamei sale. Nu prea găsea mare lucru.

— Un bărbat? Chiar?

— Sigur că are optzeci și cinci de ani și este, practic, surd, dar are păr frumos și poartă ochelari cu rame ultimul răcnet. A fost ambasador în Lichtenstein.

Jack găsi, în sfârșit, un iaurt degresat cu germeni de grâu și începu să-l mănânce.

— Există ambasador în Lichtenstein?

— Bineînțeles că există. Rita își aranjă buclele roșcate până când acestea i se așezară în jurul capului precum ultimele raze ale apusului.

— Și? E drăguț? Ai vorbit cu el?

Rita zâmbi și închise brusc pudriera.

— Să vorbesc? Îmmm, nu. Nu prea am avut timp de vorbă.

Jack o privi.

— Unde-i Stella?

Mama sa împărțea de șase luni un apartament, într-un așezământ pentru bătrâni, cu o altă văduvă, Stella Stevenson. Deja se călcau reciproc pe nervi. Erau partenere la bridge

de peste cinci ani. Comportându-se civilizat la licitații câștigate și manșe făcute, au avut impresia că vor fi colegele de cameră ideale. Dar acum, simplul contact vizual a uneia cu cealaltă le făcea să tremure de furie. Nu mai puteau nici măcar să joace bridge împreună. Și conducerea instituției nu părea să le ajute deloc. Semnaseră contractele. Erau legate una de cealaltă. Singurul lucru care le-ar mai fi putut despărți era moartea. Deci, încercau să își țină gura cât puteau și căutau companie în altă parte. Rita avea un grup, iar Stella altul, cele două găști ale căminului Sweet Endings din Santa Monica.

— Este la coafor. Mare lucru ce-o să-i facă aia! E ridicol să te mai dichisești la vârsta ei.

— Rochia asta-i nouă?

Rita își supse burta.

— Îți place?

— E – adjectivele lui Jack erau exersate – în vogă.

— Da, așa m-am gândit și eu.

Jack se trânti relaxat pe un fotoliu și își încrucișă picioarele cât mai lejer cu putință.

— Deci. Te-ai adaptat bine?

Rita îl privi îngrijorată.

— E în ordine.

— Ți-ai făcut prieteni noi?

— Prieteni? Nu. Oameni cu care să mor împreună, da.

— Ei, haide.

— Asta sunt. Doamna McKee se plimbă în sus și-n jos cu liftul toată ziua ca să aibă cu cine vorbi. Intri în lift și o găsești acolo. Se crede liftieră. Ne și întreabă: „Ce etaj?" Dar tot noi trebuie să apăsăm pe buton pentru că nu mai vede bine.

— Ai făcut cunoștință cu... bărbați?

— Este câte unul la fiecare zece femei. Ce fel de procent e ăsta? Era mai bine pe timpul războiului.

— Kate a primit un telefon.

Rita ridică din sprâncene.

Jack continuă.

— Au spus că, poate, ai fost un pic prea... activă.

— Ţie orice ţi se pare activ, Jack.

— Au cerut doar... să te mai potoleşti un pic.

— Şi să joc bridge. Sau să cos goblen. Jerry Ebstein pipăie toate femeile la gimnastica acvatică şi nimeni nu pare să observe. Beau şi eu câteva pahare seara târziu şi se iscă procesul vrăjitoarelor din Salem.

— Hai că nu-i chiar aşa de rău.

Rita se ridică.

— Am la dispoziţie atâta timp, nu pot rămâne gravidă, în sfârşit mi-am dat seama de ce se face aşa un tărăboi, iar ei vor să tricotez cipici. Ei bine, n-am de gând. Şi tu, vii aici să îmi transmiţi mesajul lor. Doar pentru că tu te abţii nu înseamnă că şi eu trebuie să mă abţin. Zău, Jack, cred că eşti anormal.

Ieşi energic din cameră.

Jack oftă şi ieşi şi el. Niciodată n-a putut să-i facă faţă maică-sii. Tuna şi fulgera, se liniştea şi o lua de la capăt pe parcursul unei singure conversaţii. Tactica pe care începuse de mult să o adopte era aceea a lipsei de reacţie. Îşi păstră sângele rece ca pe o pavăză.

— Ce etaj? întrebă bătrânica cu părul alb care stătea în partea din spate a liftului.

— Parter, răspunse Jack şi apăsă singur pe buton.

— Unde vrei să le pun?

Executorul judecătoresc bătrân, cu o barbă à la Willie Nelson, stătea în uşa dormitorului lui Molly, cu colecţia ei de chimonouri în mână. Molly mângâia marginea patului. Executorii veniseră mai repede. O şmecherie profesională, fără îndoială, menită să prindă victimele cât măcar mai erau în comă.

— Lasă-le oriunde.

Tipul ridică din sprâncene şi le dădu drumul din braţe pe podeaua din lemn masiv, acum goală.

— Poţi să te dai mai încolo?

Celălalt, mai tânăr, mai bine făcut, stătea în spatele ei. Avea tatuat pe braţ un biberon. Molly se uita, hipnotizată, la tatuaj.

— Doamnă...

— Bine, bine.

Îi făcu loc. Cei doi bărbaţi ridicară canapeaua de piele de culoarea untului, cumpărată cu doar trei luni înainte şi o scoaseră pe uşă. Se uită la camionul de afară gândindu-se că fusese pentru ultima oară când cheltuise atât de mult la un singur magazin. Era mult prea uşor pentru ei să împacheteze şi să îi ia totul.

— Mulţumim pentru cafea.

Willie Nelson stătea la uşa de la intrare.

— Pentru puţin.

— Ştii, dacă plăteşti o rată, poţi să-ţi recuperezi lucrurile.

Dădu din cap.

— Nuuu, n-ar fi trebuit să la cumpăr niciodată.

— Ei bine... ezită.

Apoi, nemaiavând nimic să-i spună femeii îmbrăcate sumar din faţa sa, plecă.

Molly îşi privi apartamentul gol. Viaţa ei goală. Era ca şi cum te-ai fi uitat la procesul invers al creării unui tablou. Toate acele culori şi texturi, toată acea muncă grea, îndepărtată încetul cu încetul, până când se ajunge la pânza goală.

— Ce se petrece aici? Ce s-a întâmplat?

Nick, un fost coleg, stătea în pragul uşii de la baie, ud de la duş. Dar, dacă era un lucru pe care Molly nu avea de gând să-l recunoască nici în ruptul capului, acela era că, după ce trei ani de zile câştigase peste 100 000 de dolari pe an (chiar dacă se pare că mai mult pe hârtie), acum era săracă lipită.

— Am fost jefuită.

— Este... este incredibil. Aseară? Se holbă la mulţimea de chimonouri aruncate. Ce ai de gând să faci?

Îi căută privirea.

— Am nevoie de un loc unde să stau.

Se uită la ea, apoi își mută privirea.

— Da?

Intră din nou în baie. Ea îl urmă.

— Vreo două săptămâni până îmi rezolv problema.

Își trânti pe el hainele, concentrându-se în totalitate asupra găsirii găurii potrivite de la curea.

— Două săptămâni, repetă ea.

— Nu știu... faza e că tocmai mă pregăteam să-ți vorbesc despre niște... chestii.

— Nick...

— Căutam... nu știu ce crezi tu... dar eu m-am simțit un pic constrâns...

— Ne-o tragem vinerea.

— Știu. Și a fost grozav, dar...

— Două săptămâni ca să pot să-mi rezolv problemele.

— Doar că espressorul meu face doar o singură cană de cafea, iar prăjitorul de pâine are hachițele lui. Și nu îmi pot permite pe cineva care nu știe... și doamna S, de la capătul culoarului? S-ar enerva cumplit. În contract scrie clar fără colegi de cameră.

— O săptămână, Nick.

— Am auzit că la YMCA este foarte curat. Și e central.

Nick se năpusti afară de parcă pierdea autobuzul. Molly oftă și se rezemă de zidul gol. Ei bine, acesta era Nick. Îi acceptase defectele. Desigur, era un pic egoist, imatur din punct de vedere emoțional, dar făcea niște paste carbonara mortale și știa cum să se miște exact atunci când trebuia. Nu așteptase nimic altceva de la bărbații din viața ei. Și nu o dezamăgiseră niciodată.

Ei bine, trebuia să găsească o soluție. Își privi camera și încercă să nu tremure. Situațiile de criză, se îmbărbătă, erau un punct de plecare al noilor oportunități sau al panicii. Dar mai bine să încerce să treacă peste toate astea, se gândea în timp ce își aduna chimonourile, pentru că nu

mai avea destui bani pentru a plăti chiria pe luna ce avea să vină.

— Prietena mea, Molly, are nevoie de un loc unde să stea, strigă Kate din bucătărie. Ţi-o aduci aminte pe Molly.

— Nu.

Jack stătea în sufrageria surorii lui. Pereţii erau zugrăviţi în bleu cu dungi roz. Pe perete atârna un craniu de vacă. Pe canapea erau aşezate perne cu BINECUVÂNTATĂ FIE ACEASTĂ CASĂ, cusute de Kate, în stilul nostalgic al anilor '90. Jack privi fotografiile de familie, aliniate ca berea la metru. Ele arătau cum a crescut familia: Kate ascuţindu-se din ce în ce mai mult, soţul ei, Carl, din ce în ce mai inexpresiv, iar Leda, fiica lor în vârstă de paisprezece ani, lungindu-se şi transformându-se într-o combinaţie nefericită a părinţilor ei.

Kate intră cu cafeaua.

— Ţi-o aminteşti. Ţi-am povestit despre ea. I-am fost pedagogă – Doamne, chiar să fi trecut doisprezece ani? Au prins-o, în ultimul an, trăgându-şi-o cu domnul Hart, profesorul de chimie.

Îi dădu lui Jack cana, cea cu faţa lui Carl zgâindu-se la el.

— Ei bine, tocmai a fost concediată şi evacuată. I-am spus că poate să stea la tine.

— Întotdeauna ai fost generoasă cu lucrurile mele.

Una dintre primele amintiri ale lui Jack era aceea în care Kate le dădea prietenilor de la grădiniţă, dependenţi, suzetele lui.

— Numai o săptămână. Două, maximum. Ai destul spaţiu. Nici n-o să bagi de seamă că-i acolo.

— Ba o să bag.

— Haide, Jack. O să ajungi precum Cocoşatul de la Notre Dame. Trebuie să mai socializezi şi tu.

— Îmi place să am loc.

— Da, bine, nu ne place tuturor? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune despre chestia ta. O să o sperii.

— „Chestia" mea.

— Celibatul tău.

— A, da, chestia mea.

— Apropo, se întrevede ceva la orizont? Crezi că găseşti femeia ideală?

— Nu. Mă gândesc să-mi găsesc o parteneră de sex.

Kate lăsă jos cafeaua şi luă un bol plin cu nişte chestii care păreau bucăţi de coajă verde-închis şi începu să le ciugulească.

Jack se strâmbă.

— Ce mănânci?

— Alge.

— De ce?

— Afrodita s-a născut din spuma mării.

Jack se holba la ea, neînţelegând o iotă.

— Afrodita, mare, sex, alo?

— Aaaa!

— Apoi mai există, evident, asemănarea dintre sânge, spermă şi alge. Un fel de afinitate, în parte ştiinţifică, în parte mitologică, cu originile noastre ancestrale.

— Ai dreptate. Tre' să plec.

— O să-i trimit pe mail numărul tău, strigă Kate după el. Şi te înţelegi cu ea de-acum încolo.

Jack, care se îndrepta spre uşă, se opri.

— Ce s-a ales de domnul Hart?

— Domnul Hart?

— Profesorul de chimie. Au rămas împreună?

Kate râse zgomotos.

— Nu. Cred că a divorţat şi s-a mutat în Atlanta. De ce?

— E trist. Doar atât.

— Jack, îţi spun asta pentru că suntem fraţi, pentru că te iubesc: cred că ar trebui să ieşi mai des în lume.

Când Jack fusese părăsit de soţia lui, stelele din cer au încetat să mai strălucească. Într-o bună zi se întorsese

acasă pentru a descoperi că ea plătise un camion şi luase tot din locuinţă, lăsându-i doar măsuţa de cafea, salteaua medicinală şi pisica, pe care o răsese şi o ascunsese în cuptorul cu microunde. Obişnuia să spună că el aducea la lumină tot ceea ce era mai rău în ea. Spunea asta după o zi grea, în timp ce el îi masa picioarele şi încerca să o susţină, ţinând pasul cu toate personajele: directorul ei de la Salvaţi câinii Rhodesian Ridgeback şi mâna dreaptă a directorului, şeful şefului ei. Luau cina în oraş cu gaşca ei, iar pe drumul spre casă ea stătea cu mâinile încrucişate într-un gest de respingere, spunând:

— Chiar şi o agrafă de hârtie ar fi fost mai amuzantă decât tine.

Lucra, obsedată să nu rămână în urmă, stând trează până dimineaţa, dând telefoane crescătorilor, navigând pe net, citind tot soiul de manuale, căutând soluţii. El îi aducea ceai şi sendvişuri cu şuncă, închidea uşa încetişor şi se ducea singur la culcare, adormind buştean, până când ea îl trezea, la răsăritul soarelui, intrând în cameră pe vârfuri. El îşi desfăcea braţele, iar ea, ca un copil slăbănog, se cuibărea în ele.

Nu avea nici o idee ce o apucase. O dorinţă nerostită. Dar se potrivise perfect cu lipsa lui de ambiţie. În ciuda a tot ce îi spusese odată tatăl său, lumea nu era a lui. Îşi amintea că, demult, tatăl lui îl luase în curtea din spatele casei şi arătase spre lună, spunând:

— Odată, vei ajunge acolo.

Bărbaţii, voia el să spună, ajung la stele, iar femeile le privesc, mirate, ascensiunea. Dar, femeile pe care le cunoscuse nu erau gata să privească la nimic. Erau hotărâte. Să facă ce? Depinde. Dar toate aveau un scop la care el nu adera niciodată. O chemare. Când era student, prietena lui îşi cumpărase costume bleumarin de interviu şi reuşise să se angajeze la una dintre cele mai puternice firme din State, înainte de a termina facultatea. Jack terminase şi el doi ani mai târziu şi începuse să facă, la comandă, cafele,

păcălindu-se că aceste experienţe se vor materializa în marele roman pe care avea să îl scrie şi care va elibera psihicul bărbatului american.

A întâlnit-o pe Morgan pe plajă, la focurile de artificii de 4 Iulie: era cu prietenii ei pe pătura alăturată şi încerca să-l lovească pe Jack cu dopurile de la şampanie. Era începutul anilor '90, iar ea de-abia se întorsese dintr-o călătorie de un an în Africa. Era falită, militantă şi extrem de recunoscătoare pentru o cât de mică afecţiune de natură fizică. S-au degustat reciproc toată noaptea, apoi, dimineaţa s-au despărţit ca nişte străini. El îşi petrecea zilele scriind la *Ziarul oraşului*, dând în vileag conducerea proastă a departamentului responsabil cu reciclarea materialelor şi hobby-urile suspecte ale guvernatorului. Scria, juca *hacky sack*[1] şi făcea surf pe plaja Zuma, în timp ce Morgan se zbătea pentru ca lumea să devină mai sensibilă la problema canină.

Căsătoria la douăzeci şi patru de ani putea părea un pic prematură, dar intenţia lui Jack era să demonstreze că putea să meargă. De ce să mai aştepte, le răspundea el prietenilor lui sceptici, din moment ce găsise partenera perfectă: prietena şi iubita cea mai bună. Îl hipnotizase până în adâncul sufletului. La nuntă, ea purtase mătase veche şi jartieră din dantelă albastră. El purtase un costum la mâna a doua şi lăcrimase la slujbă. Dansaseră cu atâta poftă, încât transpiraţia le curgea pe faţă şi îi împroşca pe cei care doriseră să le fie alături. Noaptea aceea fusese cea mai fericită noapte din viaţa lui.

Trei ani mai târziu totul se terminase. Îl aruncase ca pe o haină ieşită din modă. Unde s-a pierdut iubirea ta? o întreba el neîncetat, în scrisori lungi şi triste la care ea nu răspundea niciodată. Dragostea ei îi păruse nemărginită şi puternică. Ca un val imens, înspumat în care se îneca

1 Joc asemănător cu fotbalul, în care se foloseşte o minge din material textil. (N. tr.)

fericit. Cum a putut să dispară? Ei, da, își văzuse mai departe de viață – își eliberase, cu grijă, pisica din cuptorul cu microunde și își cumpără mobilă la mâna a doua –, dar încă se mai întreba: Unde a putut dispărea toată acea dragoste?

Capitolul 4

Molly stătea în ușa lui Jack cu două sacoșe burdușite trântite lângă ea.

— Bună, spuse.

Jack îi făcu semn să intre. Molly se chinui să treacă pe lângă el cu sacoșele pe care, după ce intră, le trânti pe jos. O studia tăcut. Deci asta era femeia fatală de la liceul Lincoln. Se aștepta la un păr lung și des, la o siluetă de clepsidră și la un decolteu atât de îndrăzneț încât să aibă personalitatea lui proprie. Dar părul lui Molly era tuns scurt și răsucit de parcă ar fi fost sârmă ghimpată. Sânii micuți erau blindați, fără motiv, într-un top extrem de strâmt. Burtica rotunjoară era pusă în evidență și punctată cu un inel de buric din aur.

— Bine, spuse el.

Nu știa cum să procedeze. În cartea sa, Primrose, care venise să locuiască la unchiul ei vitreg într-o seară rece și bătută de vânturi, fusese întâmpinată de către menajeră și nu îl întâlnise pe stăpânul casei decât mai târziu, când deja era instalată, ca să zicem așa. Jack se uită în jur și se scărpină în cap.

— Vrei niște cafea?

— Nu, mersi.

Jack zâmbi, ușurat. Se putea întoarce la lucru.

— Dar, cu siguranţă, mi-ar prinde bine ceva de băut, spuse ea, îndreptându-se spre sufragerie.

El o urmă, cu ochii lipiţi de coapsele ei îndesate şi o privi abandonându-se, ca o odaliscă, în şezlongul lui. Îşi ridică bărbia ca o mare doamnă.

— Mişto mobilă.

Jack aprobă din cap. Cheltuise o avere pe exact acea piesă, angrenându-se într-un adevărat război cu un oligarh rus şi un cântăreţ de rock indonezian.

— Este o canapea grecească. Este un Regency autentic.

— Chiar?

El îi dădu un scotch, turnat într-un pahar de cristal. Ea îl ridică, salutând, înainte de a-l da pe gât. Plescăi din buze şi se uită în jurul ei.

— Dumnezeule, parcă suntem la muzeu.

Jack zâmbi.

— Mi se pare total lipsit de viaţă.

Jack se încruntă. Îşi turnă ceva de băut. Molly se ridicase din nou şi cerceta camera. Jack îi studia gesturile, coapsele mişcându-se cu siguranţă, ochii strălucitori cărora nu le scăpa nimic. Era ca şi cum ar fi avut un leopard dând târcoale prin sufrageria lui. Unul gras care tocmai mâncase. Ridică de pe o măsuţă una dintre cărţile lui şi începu să o răsfoiască.

— Kate mi-a spus că scrii despre sex.

— Cred că da.

— E drăguţ.

Jack dădu din cap neîncrezător.

— Nu. Sexul nu este drăguţ.

— Nu?

— Nu. Să mănânci e drăguţ. Ştii tu, mandarinele, bananele, amandinele. Astea sunt drăguţe.

— Dar sexul...?

— Nu.

— Înţeleg. Se uita la rafturile care gemeau de cărţi. Tu le-ai scris pe toate?

— Câte una în fiecare traducere. Până acum, douăzeci și patru. Tocmai am vândut dreptul de publicare și în Insulele Feroe. Sunt destul de mândru de asta.

Sprâncenele lui Molly se ridicară cu interes.

— Faci mulți bani din romanele de dragoste?

— Mă descurc. Jack zâmbi satisfăcut. Îți place să citești?

— Da, îmi place. Don DeLillo. Jonathan Franzen.

— Aaa. Ei.

— Hai că sunt buni.

— Eu, personal, nu înțeleg ce mare lucru sunt ăștia. Scriu câte o carte la doi ani și noi trebuie să cădeam pe spate când apare. Eu scriu cinci cărți pe an.

— Întotdeauna am simțit că în mine zace o scriitoare de valoare.

Jack suspină. Molly privi biroul stil Regency din colț.

— Poate voi scrie un mic roman de dragoste cât stau aici, spuse voioasă.

Jack puse paharul pe masă.

— Bine, eu trebuie să mă întorc la treabă. Camera ta este sus, a doua la stânga. Aici sunt cheile tale – astea două sunt de la cele două încuietori de sus, asta este pentru grilaj, iar asta este pentru broasca din mijloc.

Ea le răsuci pe deget.

— În regulă.

Stăteau în hol, privindu-se. Ea îl măsură din cap până în picioare și surâse:

— Și, cam cât de mult sex e în cărțile tale? Fac sex tot timpul?

Jack își încrucișă mâinile. Auzise toate glumele posibile care circulau despre romanele de dragoste. Deci se decise să dea răspunsul pe care i-l indicase editoarea lui.

— Eroinele mele nu se dezlănțuie fizic decât după ce s-au dedicat în totalitate bărbatului pe care îl iubesc.

Molly rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui până la căsătorie?

— Dedicare totală în vederea căsătoriei. Da.

Molly izbucni în râs.

— Ce-i de râs în asta?

— Şi dacă se îndrăgostesc de cineva cu care nu se potrivesc la pat?

Jack se uita la gura ei, la buza ei inferioară care, în acelaşi timp, te provoca şi te ţinea la distanţă.

— Ce înseamnă pentru tine potrivire la pat?

— Ei, ştii tu.

— Nu ştiu, spune-mi, ce? Scântei? Orgasme ţipate în gura mare? Crampe la degetele de la picioare?

Molly râni.

— Este un început bun. Voi, bărbaţii sunteţi ca ăia de tund gazonul.

— Poftim?

— Vă năpustiţi asupra noastră, apoi ne lăsaţi rănite, sângerând pe iarbă.

Molly râse din nou. Pielea îi era fină, observă Jack, iar părul, cu tot aspectul lui sârmos, părea mătăsos.

— Sper că te vei simţi bine la mine, spuse el, plecând şi făcându-i din mână, asemenea unui toreador.

Leda, nepoata adolescentă a lui Jack, stătea lejer, îmbrăcată în pantaloni cool de puicuţă sexy şi zapa printre canale. Nu găsea nimic interesant. Începu să răsfoiască revista ei preferată şi se uită pe articole: „Păr super, sexy, răutăcios!"; „Învaţă să faci sex cu doctor Jude"; „4 exerciţii pentru un fund perfect"; „Sunteţi infestat cu virusul HIV?" Leda căscă. Dumnezeule, cât era de plictisită. Nu avea nimic de făcut. Îşi petrecuse toată dimineaţa pe chat, dar fusese tot timpul agasată de un cretin, care spunea că este o fată de doisprezece ani din Wisconsin, dar care nu putea să se abţină să nu vorbească despre mărimea penisurilor. Era clar că nu era fată, ce cretinătate! În loc de gel spunea „fixativ". I s-au aprins beculeţele imediat.

Intră în bucătărie şi îşi deschise o cutie de Slim-Fast. Avea gust nasol, dar, măcar, băga ceva în gură. Nu avea

absolut nimic de făcut. Își cheltuise toată alocația, ieri, cumpărând curele care imitau pielea de animal. La Mall văzuse o reclamă cu o fată ghemuită, cu blugii lăsați, expunându-și minunăția de curea. Practic, i se puteau vedea sfârcurile prin tricou. Arăta așa de bine. Toți o doreau. Nu asta însemna perfecțiunea, să te dorească toți? Așa că Leda intră în magazin și înșfăcă trei curele cu diferite imitații de piele de animal: tigru, leopard și zebră.

Acum se mișca greoi, încercând să ignore cureaua, uitându-se la bucătăria care sclipea. Nu demult fusese renovată. Toate aparatele electrocasnice din crom erau aliniate ca niște roboți: prăjitorul de pâine, aparatul de făcut înghețată, aparatul de făcut tortilla, aparatul pentru sendvișuri, mixerul, aparatul de bătut untul.

— Salut. Salut.

Mama ei intră cu sacoșele de cumpărături, agitată.

Leda o privi încruntată.

— Bună.

— Uite ce top fain ți-am cumpărat. E perfect pentru o petrecere la marginea piscinei.

— Mersi, zise Leda și îl lăsă să-i atârne de deget.

Kate ridică din sprâncene.

— Ce-i?

— Nimic.

— Haide, zi.

— Mă plictisesc.

— Te plictisești? Cum poți să te plictisești? Ai la îndemână toate distracțiile inventate de omenire. De ce nu pictezi în atelierul pe care ți l-am amenajat? De ce nu te joci cu setul de chimie Barbie? Poate descoperi un leac pentru cancer.

— Nu vrei să facem negrese?

— Negrese? Ce, vrei să mă îngraș?

— Ei, haide. N-am mai făcut de o groază de timp.

— Of, nu știu. Vreau și eu să mă așez. Să mă relaxez. Kate își luă revista și se așeză pe canapea. Adu-mi, te rog, un ceai.

— Ce-ai zice de o ciocolată caldă?

— Ce te-a apucat?

— O să ne distrăm. Ciocolată cladă. Am putea să ne uităm la un film împreună.

— Uită-te tu. Eu citesc.

Kate se îngropă în canapea și deschise revista la cuprins. „Sex reușit", citi. Își linse degetul și dădu la pagina 26.

Leda își privi mama un moment, după care urcă scările.

— Jack, băiete, nu te-am mai văzut de un car de ani, zise Richard și îl bătu pe umăr în timp ce intra la Lulu.

Richard avea deja în față două pahare goale de margarita. Jack se prăbuși la bar și ceru o tărie. Era bine să mai ieși din casă, iar Richard, prieten din facultate, îl făcea întotdeauna să râdă.

Richard lucra pentru o companie de construcții și dezvoltare a cărei ultimă afacere fusese cumpărarea dealurilor care înconjurau plaja Laguna și transformarea acestora într-un orășel cu o sută de case, un parc industrial și un magazin alimentar ecologic. El însuși locuia într-un zgârie-nori ale cărui geamuri dădeau spre Sherman Oaks Mall. Vinerea seara începea să se distreze devreme, bând trei cocktailuri Sex on the beach la preț de unul până când pleca, chiuind, spre domeniul său suburban, cu vreo două adolescente atârnându-i de braț.

— Trebuie să vii cu noi data viitoare. Isuse, fetele astea! Nimeni nu știa să facă atâtea șmecherii când eram eu în liceu. Unele dintre ele sunt ca niște roboți.

Richard și Jack jucaseră, deseori, fotbal împreună, acum râzând, iar pese o clipă intrând brutal unul în celălalt. Lui Richard nu-i venise să creadă când auzise că Jack începuse, pe bune, să câștige bani cu cărțile lui. Era atât de obișnuit să-l considere un ratat din punct de vedere

profesional, încât îi luă ceva timp să se obişnuiască cu noua situaţie. Dar acum discutau despre investiţii şi despre evitarea plăţii taxelor. Alteori nu prea vorbeau deloc, doar deschideau la beri şi se prăbuşeau în faţa canalului de sport. Când ieşeau, lui Richard îi plăcea să-l folosească pe Jack ca să agaţe – „Hei, vino să-l cunoşti pe prietenul meu, e virgin".

— Deci, observi vreo schimbare? Richard îşi întoarse faţa în toate părţile.

— Ai mai chelit un pic?

— Foarte amuzant.

Jack îl studie. Pometii lui Richard erau ridicaţi şi bronzaţi.

— Te-ai lovit?

— Nu. Un pic de reconstrucţie.

Jack rămase cu gura deschisă.

— O mie de dolari obrazul, dar a meritat fiecare centimă. Luna viitoare mă gândesc să umblu la pectòrali. E o atitudine complet nouă. Am început să am grijă de mine. Să mă prezint mai bine. Am început să mănânc sănătos, să dorm mult. Am început să folosesc loţiune de bronzat. Ar trebui să încerci şi tu.

— Sigur.

— Bineînţeles, prima dată a fost un dezastru. Arătam de parcă sufeream de o boală de piele necunoscută. Se pare că trebuie să îndepărtezi toate celulele moarte ale pielii înainte de a folosi loţiunea, altfel, bronzul devine pătat şi evident, se observă că e fals. Deci, data următoare, am încercat un burete abraziv şi, pune mâna, e fantastic.

Prezentă o mână perfect bronzată şi manichiurată.

— Haide, pune mâna.

Jack se lăsă pe spate.

— Mai bine nu.

Richard îşi luă berea.

— Ştii, în ultimul timp mi s-a părut că arăţi cam obosit. Şi nu spune că n-ai timp. Eu folosesc timpii morţi ca să-mi

exersez mușchii fesieri. Îi strâng în lift. Fac genuflexiuni în timp ce aștept la mecanic.

— Am putea schimba subiectul?

— Bine. Richard râgâi cu poftă. Mă însor.

Jack rămase fără grai. Se așteptase ca oamenii să colonizeze soarele înainte ca Richard să-și pună pirostriile.

— Vrei să-mi fii cavaler de onoare?

— Eu?

— Știu că ar trebui, poate, să-l rog pe Bill, dar... este atât de idiot, nu-i așa?

— Bine, sigur... aș fi onorat. Lui Jack îi trecu prin minte că folosise tocmai cuvântul potrivit.

— O să mă însor pe plajă, la apusul soarelui. Și când o să ne spună că suntem soț și soție, vreau să eliberez în aer o mulțime de porumbei. Nu-i așa că o să fie mișto? Și apoi, după petrecere, o să ne luăm tălpășița în balon. Cât de mișto e, ă?

— Supermișto.

— Bun. Richard își frecă palmele.

— Deci Zara...

— Maryann.

— Maryann? Ce s-a întâmplat cu Zara?

— Ea... ei bine. Cred că mai bine mi-aș trage un glonț în scăfârlie. Înțelegi ce vreau să zic?

Chestia era că Jack chiar știa ce voia să spună. Zara era unică.

— Deci, unde v-ați cunoscut?

— La biserică.

Jack râse.

— Nu, serios. E un loc bun pentru a întâlni doamne drăguțe. Știi tu, când te hotărăști. Adică, nu e grozavă la pat, dar va fi o mamă bună. Parcă o și văd făcând sendvișuri cu unt de arahide și cu nasul plin de lipici. E foarte dulce.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— Mi-a sunat ceasul, prietene.

Jack se holbă la el.

— Şi cum a primit Zara vestea?
— Nu i-am zis încă.
Jack lăsă să-i scape un uşor fluierat.

Molly se pregătea de culcare în dormitorul de oaspeţi al lui Jack, bombănind. Dăduse telefoane toată ziua, căutând de lucru, şi toată ziua toţi exageraseră cu incidentul ei. Toată lumea era îngrozită de lipsa ei de control. Cum a putut ameninţa în felul acela un tânăr vulnerabil? Şi îi dădeau înainte de parcă îl legase pe individ de biroul ei pentru a profita de el. Cam asta şi făcuse, dar el nu protestase în nici un fel. Sau, mă rog, nu şi după ce îl legase bine.

Ce putea să mai spună, era o femeie căreia îi plăcea să muncească din greu şi să joace dur. O relaxa. O făcea să uite de toate responsabilităţile pe care le avea. Şi avea niscaiva responsabilităţi. Un serviciu stresant cu ore de lucru neomeneşti şi cu şefi care nu pricepeau de unde ştia ea atât de multe. Împrumuturile pe care le făcuse pentru a învăţa. Şi mai era şi sora ei mai mică – Molly a trebuit să o ajute. Asta era plăcerea ei – de-aia avea bani. Dar toate astea duceau la stres şi, câteodată, avea nevoie de o eliberare.

Aşa a ajuns să se certe cu Adam, victima ei, asistentul superb. Când a intrat în biroul ei pentru prima oară, Molly nu a ştiut dacă era mai bine să leşine sau să îngenuncheze. Nu dactilografia ca lumea, nu ştia să răspundă la telefon, aşa că l-a pus să facă singurul lucru la care se pricepea. Şi lucrurile merseseră bine, chiar dacă un pic haotic până când îi veniră în cap ideile de mărire şi ceruse promovarea.

— De-abia te-ai angajat.

— Mă gândeam la programul de pregătire pentru manageri.

— Ai nevoie de M.B.A.

— Poate reuşim să-l trecem cu vederea...

— Adam, nu cred că viitorul tău stă în managementul web de mare risc.

Se retrase.

— Nu crezi că sunt în stare să fac față.

Molly tăcu. Adam tocmai presta niște activități foarte plăcute și n-ar fi vrut să se oprească.

— Sunt convinsă că ai putea face orice îți pui în cap.

— Tâmpenii, nu cred că m-ai respectat vreodată. Se dădu jos din patul de hotel și își aruncă hainele pe el. Unii dintre noi au treabă, spuse respectuos și plecă.

Când rahatul a devenit public, Molly a descoperit că nici dracu' în persoană nu putea fi mai furios decât un bărbat batjocorit. Adusese de partea lui Resursele Umane ca pe armata Imperiului Roman și angajase nu mai puțin de trei avocați specializați în procese civile (toți trei femei, observase Molly) ale căror fețe acre nu puteau decât să se lumineze atunci când vorbeau despre clientul lor. Sfârșitul se apropia. Demisia și obligativitatea de a participa, pe viață, la întrunirile Dependenților de Sex și Dragoste, dacă ar mai fi dorit vreodată să fie angajată la o companie de top. Adam se înscrisese în programul de pregătire pentru manageri, compania plătindu-i un instructor privat și toate instrumentele de scris de care avea nevoie.

Molly se băgă în pat și își trase plătura până la bărbie. Îl auzea pe Jack dactilografiind în camera de alături. Ce om ciudat. Era foarte drăguț, asta dacă îți plăcea genul ăla pierdut – de parcă gândea profund și se dăduse jos la stația greșită și nici măcar nu mai era sigur în ce țară e. Kate insistate ca Molly să stea cu el. Ea se pregătea, deja, să se cazeze la un motel din La Cienega, dar Kate o implorase să stea la fratele ei, fiind practic pe punctul de a o plăti pentru asta.

— De ce?

— Are nevoie de companie. Cred că trece prin niște momente mai grele.

— Ce fel de momente?

— Pline de probleme de control, subversive, antisociale. Dar sunt sigură că o să-i treacă.

Ei bine, n-avea de gând să stea prea mult. Numai atât cât era necesar ca să se pună din nou pe picioare. Își închipuise că ar fi avut nevoie de vreo două săptămâni pentru a-și găsi un nou loc de muncă și pentru a strânge banii necesari închirierii unui alt apartament. Molly stinse veioza și căzu într-un somn adânc, greu.

În camera lui, Jack opri calculatorul. Ascultase, dar nu reușise să audă nimic din camera alăturată. Nu îi venea să creadă. O femeie în casa lui. Era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie. Atât de aproape, atât de femeie. Jack înghiți în sec, apoi se scuturã. Spre deosebire de personajele sale masculine, el avea de gând să rămână un gentleman perfect. Se așeză în pat, cu mâinile sub cap și închise ochii. Apoi își aminti: Tom, motanul lui, era în camera lui Molly. Motanului îi plăcea să doarmă în camera de oaspeți, dar avea oroare de ușile închise. Dacă dădea de vreo ușă închisă devenea foarte agitat și începea să alerge prin cameră cu ghearele scoase și cu dinții la vedere. De fapt, acum probabil tremura, pregătindu-se să se transforme într-o ghiulea de blană. Jack se strecură pe hol.

Când bătu la ușă văzu lumina aprinzându-se în cameră.

— Da? spuse ea.

— Pot să intru?

— Acum?

— Tom vrea să iasă.

— Poftim?

— Devine agitat când rămâne singur.

Liniște.

Jack își drese vocea.

— Nu am vrut să te deranjez, dar nu vreau să explodeze.

Molly deschise ușa și se uită la el, curioasă. Jack trecu pe lângă ea. Lângă pat, se lăsă în genunchi și trase de dedesubt o pisică roșcată, absolut îngrozită. Pisica o privi pe Molly cu ochii ei galbeni.

Se uită la el uimită.

— E o pisică.

Jack o luă în braţe şi o ţinu ca pe un copil.

— Tom.

Molly râse zdravăn.

— Bună, Tom.

Se apropie să-l mângâie. Se apără cu ghearele şi o zgârie.

— Au! îşi retrase mâna.

Jack certă pisica.

— Este un pic sensibil. Aproape a fost castrat luna trecută.

— Ce păcat că nu a fost castrat!

— Şi tu? Ce are toată lumea cu el? Vecinii mei nu pot să-l sufere. Spune că le seduce pe pisicile din cartier, umplând cu progeniturile lui tot oraşul.

— Este un adevărat armăsar, nu-i aşa?

— Îmi trimit scrisori, îmi dau telefoane de ameninţare. Eu tot încerc să le spun că doar îşi exersează capacitatea reproductivă. Dar, într-o seară, l-au prins. Am ajuns la clinică la fix. Prin urmare, e intact. Îl mângâie pe stomac. Nu-i aşa, prietene?

Motanul închise ochii şi începu să toarcă. Molly se uită la Jack îngrijorată.

— Sper că nu-ţi ţii mama ascunsă în pod.

— Nu, mama e la un cămin. Speria şoarecii.

— Bine.

Ochii lui Jack o scanară – purta un tricou lung pe care erau înscrise cuvintele „Revoluţia nu va fi transmisă în direct".

— Noapte bună, spuse el.

Capitolul 5

Când coborî, în dimineaţa următoare, Jack se simţea bine. Terminase de scris cele o mie cinci sute de cuvinte şi născocise aventuri pentru următoarele trei romane. Inima îi era plină de optimism, de finaluri fericite şi de triumful oamenilor buni. Îşi frecă mâinile. Avea în faţa lui o zi activă: tai chi, călărie şi scrimă. În parte exerciţiu, în parte cercetare, îl făceau un om împlinit. Un om al Renaşterii. Se opri la oglindă şi îşi pipăi faţa proaspăt rasă. Încuviinţă din cap. Până la urmă, iată-l, îşi păstrase sângele rece, reuşise să lucreze, cu toate că avea o doamnă în casă.

— 'Neaţa! ciripi Molly când el intră în bucătărie.

Se rezemă de bar, mâncând cereale direct din cutie şi purtând un set minimalist maiou-chiloţi. Jack rămase cu ochii pironiţi la imaginea care i se înfăţişa, amintindu-şi promisiunea făcută şi chinuindu-se să-şi mute ochii. Încercă să dibuiască un bol şi o lingură, dar îşi dădu seama că Molly stătea chiar în faţa dulapului cu pricina. Se decise că nu mai voia decât pâine cu unt.

Îl privea în timp ce încerca să întindă untul rece pe felia de pâine moale.

— Ţi-am citit una dintre cărţi aseară, spuse ea.

Dădu din cap modest. Era obişnuit cu laudele.

— Cum naiba poţi să scrii chestiile alea? Susură în falset: „O, dragostea mea, ochii tăi minunaţi".

El se opri şi o privi.

Ea îi zâmbi. Dinţii îi erau, după cum observă, mici şi corect amplasaţi.

— Unu, spuse el, nu vorbesc aşa şi doi, ce naiba ştii tu despre romantism?

Jack îşi luă farfuria în sufragerie, de unde îl putea supraveghea pe Tom care era în grădină. Molly veni după el.

— Se spune că femeile au inventat poveştile de dragoste. Şi ultima dată când am verificat aveam vagin.

— Pe care, după câte am auzit eu, îl menţii în formă zilnic.

Dădu din cap şi respiră adânc. Fusese o acuzaţie ieftină. Nu era o replică demnă de un gentleman.

Ea rânji.

— Ar trebui să-l menţin dacă aş fi în comă.

Jack îşi mestecă pâinea privind înainte.

Molly scotoci prin cutia cu cereale.

— Ştiai că, recent, trei scriitoare de romane de dragoste au fost ucise de soţii lor violenţi?

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau doar să spun că nu este totul aşa de minunat cum crezi tu, există şi un efect secundar distructiv.

— Cred că analizezi lucrurile prea mult. Oamenii îmi citesc cărţile pentru sfârşitul fericit. Ăsta este lucrul pe care îl pot controla. Cel puţin sunt siguri că au în mână ceva care se va rezolva în termeni pozitivi.

— Vrei să spui că citesc numai pentru sfârşit?

— Da.

Molly fluieră.

— Ce pierdere de timp!

Jack o privi.

— Vai, o altă luptătoare fanatică împotriva romanelor de dragoste.

— Femeile au făcut, în numele dragostei, lucruri mai urâte decât au făcut porcii în numele foamei.

Jack se opri din mâncat.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu i-au lăsat pe bărbaţi să le omoare propriii copii.

— Asta nu era dragoste, era frică.

— Nu, frica avea să vină. Dragostea, această slabă speranţă că toate lucrurile se vor rezolva, le-a făcut să treacă cu vederea orice.

Jack nu răspunse. Molly se aplecă spre el.

— Chiar crezi că, dacă bărbaţii ar fi pur şi simplu bărbaţi, iar femeile ar fi numai cu toane, dar până la urmă li s-ar supune, lumea ar deveni mai bună?

— Nu am spus să li se supună.

— Înţeleg. Atunci cum faci ca două persoane, fiecare cu pretenţiile şi dorinţele lor, să trăiască împreună?

— Păi, supunerea nu este rea în totalitate, nu?

— Aha, tocmai ai schimbat tactica.

Jack suspină.

Molly dădu din cap.

— Ei bine, nu pot să cred că femeile sunt chiar atât de proaste să-şi arunce banii pe astfel de cărţi.

— Ascultă. Jack se ridică. Nici măcar nu ştii cum sunt „aceste femei". Nu le cunoşti. Nu ştii ce vor. Multe dintre ele sunt înhămate la corvezi şi munci casnice, după toată vorbăria asta despre egalitate între sexe. Încearcă să-şi ajute bărbaţii, să-şi crească copiii şi să câştige şi bani. Îşi ascund banii prin dulapuri pentru că progeniturile lor pot avea o mie de jucării, bărbaţii lor o mie de minuni ale tehnicii, dar, Doamne fereşte, să cheltuiască şi ele câţiva dolari pe o carte!

Molly făcu ochii cât cepele.

— Mamă, ce discurs mişcător. Nu ştiam cine eşti. Dar acum ştiu.

Jack dădu din cap scurt.

— O casnică de vârsta a doua, spuse ea.

Jack îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Ascultă aici, absolvenţii de la Harvard scriu chestiile astea. Şi câştigă milioane.

Molly ridică din sprâncene.

— Ei bine, dacă privim din această perspectivă...

— Dar ei au ceva ce tu n-ai, adăugă el.

— Şi cam care-ar fi lucrul acesta?

— O inimă în piept.

Își adună teancul de romane, toate îmbrăcate în hârtie maro – un bărbat nu se cădea să se lase impresionat de atâta lucru – și ieși din cameră.

Rita dădea din picioare, conștiincioasă. Rezista, la marginea piscinei, cu părul băgat în casca de baie și cu umerii mișcându-se înainte și înapoi, străduindu-se din toate puterile.

— Continuați să dați din picioare, doamnelor. Vroiesc să văd cum se revarsă apa.

Heins, instructorul finlandez de înot, se vedea în fruntea șirului de femei. Purta un slip minuscul, model european, care cu greu îi ascundea organele genitale. Doamnele încercau să își mute privirea dintre picioarele lui de unde picura apă, dar nu reușeau. Rita o privi pe Stella, pe a cărei față se putea citi dezaprobarea și îi făcu din ochi. Stella nu mai reuși să se mențină la suprafață și dispăru sub apa care puțea a clor.

Apoi apăru el, mergând ca un împărat în miniatură, cu slipul ajungându-i până la genunchi, cu burta lipită de coaste și picioarele albe pline de varice. Ambasadorul trecu de șirul de mâini încleștate și picioare exersând și își puse, atent, ochelarii pe bancă. Respiră adânc și ateriză în piscină. Toate cele douăsprezece capete se întoarseră pentru a-l observa cum înoată energic până la celălalt capăt al piscinei. Ieși din apă, gâfâind ușor, își luă ochelarii și dispăru în vestiar.

Rita dădu din picioare și mai energic.

Cafeneaua era deja plină când ajunse Jack. Se grăbi să intre și se așeză pe un scaun la bar.

— Jack, omule.

Joe, băiatul care făcea cafelele, îl salută și îi dădu cafeaua preferată. Jack își dădu pe gât espressoul și puse ceașca înapoi pe farfurioară.

— Mai dă-mi una. Dublă.

Joe se întoarse la espressor.

Jack se făcu comod pe scaun. Se săturase de cinici. Se săturase de cei care tot analizau, cu aere de mari intelectuali, cuvintele. Iată, el crease o poveste simplă de dragoste și pasiune și se comportau de parcă le-ar fi oferit cititoarelor rahat de câine. Toate aceste femei moderne care luau romanele de dragoste în derâdere. Ce fals! *Cineva* tot cumpăra aceste cărți.

Cele mai rele erau chiar alea care avuseseră impresia că pot scrie un astfel de roman: „Ei, e o rețetă simplă. Trebuie schimbate doar numele, gândit un final fericit și gata-i cartea". Ce porcărie. Da, desigur, toate cărțile trebuie să aibă final fericit. Dacă scăpai asta din vedere, cititoarele ar fi returnat volumul eretic ținându-l cu două degete de parcă ar fi fost un șoarece mort. Dar oare criticii ăștia deștepți aveau vreo idee despre cât de greu era să scrii romane de dragoste? Pentru că trebuie să-ți faci cititorii să uite inevitabilul. Deci trebuie să arunci în calea celor doi iubiți toate obstacolele imaginabile – fizice, mentale, emoționale. Și, de parcă asta n-ar fi de ajuns, mai azvârli în calea lor și o soacră sau două. Îi lovești, îi biciuiești, îi îngenunchezi. Și, numai după ce le-ai luat toată speranța, îi poți lăsa să înceapă din nou lupta, plângând și încercând din toate puterile să ajungă la îmbrățișarea mult așteptată. Pentru toate astea era nevoie de talent.

Jack se așează cu coatele pe bar. Aruncă o privire în cafenea. Mulțimea obișnuită era prezentă. Spirite asemenea lui. Colegi artiști. Scriitori, actori, comedianți. Bine, chiar dacă mulți dintre ei erau șomeri, toți erau talentați, ambițioși și plini de speranță. Îi arătă degetul amicului Ron, care aproape că își îmbrățișa agentul. Îi făcu semn cu capul lui Terry, care era adâncit în conversație cu un actor de mâna a doua. Își dădu, trist, ochii peste cap când întâlni privirea la fel de tristă a lui Aaron, care stătea într-un colț și se holba în gol. Jack se lăsă în scaun și suspină. Asta era a doua lui casă. Ăștia erau oamenii lui. O clasă superioară.

Oameni care luau cuvintele şi ideile şi le transformau în opere poetice. Ca şi el, ei se inspirau din realitate. Ca şi el, încercau să descopere adevărul şi să îl facă cunoscut lumii. Ca şi el, se rugau la altarul literaturii de calitate.

Pentru că Jack avea speranţe mari. Aspiraţii înalte. Avea să devină cel mai bun scriitor de romane de dragoste al tuturor timpurilor. Rizibil poate, dar era singurul lucru pentru care se trezea dimineaţa. Un ţel personal pe care îl ţinea ascuns din calea hohotelor de râs şi al privirilor perplexe. În cele din urmă, plănuia să iasă de sub masca pseudonimului feminin şi să reinstaureze gloria bărbaţilor. Până la urmă, ar spune el, nu bărbaţii au fost aceia care au inventat romanul de dragoste? Nu a fost *Don Quijote* cel mai mare roman romantic al tuturor timpurilor? Nu a fost *Romeo şi Julieta* prototipul? (Dacă se trece cu vederea finalul nefericit.) Se gândea la cei cu adevărat mari. Originalii: Shakespeare, Hugo, García Márquez. Ei, sigur, mai erau şi Jane şi Emily, sau Charlotte, dacă prindea o zi bună. Dar cine ar putea uita mirosul de migdale amare?

Harry de la *Hollywood Reporter* se aşează două scaune mai încolo.

Jack se aplecă spre el.

— Bun articol, spuse.

Harry îşi ridică ochii plini de vinişoare sângerii, se uită la Jack, apoi se holbă, din nou, în gol.

Jack se aplecă mai mult şi îl bătu, prietenește, pe umăr.

— O noapte grea?

Harry îi îndepărtă mâna şi îl privi.

Jack chicoti. Era obişnuit cu nebunul.

— Gata? întrebă voios.

Coborî de pe scaunul de la bar şi se aşeză la o masă în colţ.

Harry îl urmă, suspinând. Unul câte unul, ceilalţi – Ron, Terry şi Aaron – se îndreptară spre masa lui. Jack se aşeză în capul mesei şi începu să scotocească prin rucsac.

Le dădu bărbaților teancuri de hârtii pe care făcuse corecturi. Aceștia le luară și începură să se uite pe ele.

— Marfă bună. Ron, niște dialoguri bune. Dar, ține minte, trebuie să rămână simple. Să rămână naturale. Și Terry, pentru numele lui Dumnezeu, folosește programul de corectare ortografică. Nu uita, aici căutăm să suscităm emoție. Bine? Fă-le să râdă, fă-le să plângă. Dar, mai presus de toate, fă-le să ia foc. Bine, acum e rândul lui Harry să citească.

Acesta se uită în jur să vadă dacă mai ascultau și alții. Se uită la cei din grup. Ezită. Jack bătea darabana în masă.

— Haide. Suntem aici ca să te susținem. Sistemul Gotham: două păreri pozitive, două critici constructive. Nu vrea nimeni să sară la gâtul tău. Nu-i așa, frate?

Ceilalți își întoarseră privirea. Încă le mai era rușine de chemarea lor. Chemarea lor de a scrie romane de dragoste. De a-și exprima cele mai adânci dorințe amoroase. Și de a câștiga rapid un milion. Se comportaseră bine atunci când Jack le mărturisise ce fel de literatură scria, dădeau din cap binevoitori atunci când Jack trecea prin dreptul meselor la care erau așezați, toate astea până în ziua în care Nora Roberts s-a plasat în fruntea listei cu cele mai vândute cărți, cu trei romane în același timp. După aceea, se apropiaseră de masa la care stătea el, citind unul dintre romane, învelit în hârtie maro și îl rugaseră să îi învețe. Jack fusese mai mult decât bucuros. Se credea un fel de profet al romanului de dragoste. Credința lui se putea exprima cam așa: cu cât erau mai mulți convertiți, cu atât lumea devenea un loc mai bun.

Harry scoase din buzunarul de la cămașă un teanc de hârtii rulate. Își așeză mai bine pe nas ochelarii de citit, apoi și-i scoase din nou.

— Bine – aici este când ei se întâlnesc, în sfârșit, pentru prima dată. Ea este îngrijorată în legătură cu tatăl ei care se află pe patul de moarte. Iar eroul trebuie să îi spună că, de fapt, este un agent sub acoperire venit să îi spioneze tatăl.

Jack se lăsă pe spătar, își împreună degetele și dădu din cap.

— OK, are potențial. Să auzim povestea.

Harry își puse din nou ochelarii la ochi, căută locul unde rămăsese. Își drese glasul și începu să citească.

— „Îi desfăcu picioarele cu genunchii și își îndesă erecția între coapsele ei puternice și umede..."

Jack stătea relaxat și zâmbea. Își închise ochii și se afundă în poveste, suspinând pe măsură ce apele călduțe ale scrierii îndemânatice îi cuprindeau trupul.

În sufrageria lui Jack, Molly se plimba tulburată. Era conștientă că o meritase. Trebuie să te aștepți la lucruri de genul ăsta atunci când ai prostul obicei de a spune exact ceea ce îți trece prin minte la un moment dat: și ceilalți reacționează la fel. Dar ea nu era genul care să zâmbească binevoitor și să gândească exact opusul. Era adepta dialogului sincer. Ura minciunile. Prea des văzuse cum, chiar și cele mai nevinovate minciuni, puteau frânge inimile.

Dădu din cap cu regret. De ce, oare, simțea nevoia de a-l tachina? De a-și trece degetele prin părul lui? Râse. Uită-te la ea cum i s-au aprins călcâiele după el. Bine, bine, dar după cine nu i se aprinseseră ei călcâiele? Ei da, erau destui după care nu se dădea în vânt. De ce lumea crede că, dacă unei femei îi plac bărbații, îi plac toți bărbații de pe pământ și i-ar ademeni pe toți în patul ei? Ea nu era așa, de fapt. Avea pretenția ca ei să fie buni, amuzanți și curioși. Cât despre fizic, îi plăceau mai multe genuri. Întotdeauna i-a plăcut puterea celor scunzi și îndesați, sentimentul acela de a fi lucrată de o mașinărie neobosită. Îi plăceau și cei grași și cărnoși. Era ceva profund erotic în a fi posedată de un bărbat cu greutate, avea senzația că mușca dintr-o prăjitură delicioasă cu ciocolată. Dar, dacă ar fi fost de ales, ceea ce ea nu prea făcea, ar alege întotdeauna tipul înalt și suplu, preferatul ei. De exemplu, Jack, dacă ar fi fost interesată, dar nu era cazul, ar fi fost exact

genul ei. Dar era gazda ei. Ca să nu mai spunem că era un fătălău. Nu că asta ar fi speriat-o vreodată în trecut. Dar, mai presus de toate, era unul dintre acei bărbați care luau toate lucrurile prea în serios și nu era bine să începi o legătură cu unul dintr-ăsta.

Dădu din cap. De ce se gândea la asta? Avea lucruri mai importante la care să îi stea capul. Să-și găsească de muncă, spre exemplu. Sora ei îi lăsase, pe mobil, un mesaj panicat, iar Molly intrase în ultimele ei economii. Dar trebuia să aștepte până când lucrurile se mai normalizau, până când amintirile se mai ștergeau, pentru a aplica la companiile pe care le avea în vizor. Între timp trebuia să-și găsească altceva de făcut. Se uită, din nou, prin cameră. Ochii îi picară pe biroul Regency.

— Relaxează-te, spuse femeia.

Kate, cu ochii închiși, încercă să nu se mai gândească la nimic, să trăiască numai prin simțurile primare așa cum sugera articolul. Respiră adânc și lăsă aerul călduț din camera înghesuită să îi mângâie trupul. Ascultă cum Joni Mitchell se jelea pe fundal și inhală până în plămâni fumul lumânărilor cu miros de orhidee. Încercă să nu se ghemuiască de frică în timp ce femeia care stătea deasupra trupului ei culcat pe spate îi punea pietre fierbinți în jurul buricului. Femeia, expertă în masajul cu pietre pentru canalizarea energiilor, mută pietrele mai jos, până când acestea ajunseră pe pubisul lui Kate. Se cutremură atunci când căldura îi arse ușor pielea.

— Plecați, regine ale iadului! urlă femeia brusc. Plecați acum, voi harpii, voi harpii sterpe.

Kate se înfioră, dar rămase calmă. Până la urmă era un exorcism. „Îndepărtează frigiditatea din căsnicie odată pentru totdeauna!!" Luase fluturașul de la magazinul cu alimente ecologice. Se promitea că procedura va goni spiritele rele care se aciuaseră în părțile ei intime precum niște oaspeți nechemați. Sau banii îi vor fi returnați.

— O, spirit măreţ, intonă ghicitoarea în pietre. Elibereaz-o pe sora noastră aici prezentă. Elibereaz-o pentru a se bucura de sexualitatea soţului ei. Elibereaz-o pentru a putea să ajungă, prin orgasm, înapoi în Paradis.

Kate se făcu mică, fiind conştientă că singurul element care o despărţea de recepţia plină de femei care, în aşteptare, frunzăreau revistele *Natural Life* sau *Prevention*, era o draperie subţire din hârtie de orez. Recepţionera grăbită fusese telegrafică, îi ceruse detaliile cărţii ei de credit, apoi îi dăduse un halat de bumbac şi un prosop cu miros de lavandă.

— Elibereaz-o de plictiseala represivă care o strânge asemenea unui lanţ.

Kate îşi ridică fruntea încercând să zărească bestiile represive care nu se mai pot agăţa de labiile ei şi care încep să plutească ca un fum prin încăpere.

— În schimb, las-o să te onoreze cu coapsele deschise...

Ochii lui Kate s-au mărit.

— Las-o să se supună dorinţei tale...

Kate se uită la partea de jos a trupului ei şi o văzu pe femeie venind înspre ea cu o sondă mare metalică.

— Las-o să-şi deschidă porţile...

Kate ţipă şi sări jos de pe masă. Stătea goală, tremurând de frig, cu spatele lipit de aparatul de climatizare. Specialista lăsă jos vătraiul. O luă de mână şi strigă în camera cealaltă.

— Sherry! Doamna Mandrell a cerut pachetul de lux, sau nu?

Pauză, apoi fâşâit de hârtie, apoi un gâtuit:

— Nu.

— Fir-ar să fie, Sherry, de câte ori trebuie să-ţi mai spun să scrii? Tot timpul uiţi.

— Bine, bine.

Kate lucea de transpiraţie. Specialista îşi şterse fruntea cu o batistă.

— Ei bine, cred că am terminat pe ziua de azi. Du-te acasă, ia o oglindă și explorează-ți gloria regăsită. Cunoaște-o, prezintă-i-te, împrietenește-te cu ea.

Se căută în buzunar și scoase o carte de vizită care avea tipărită pe ea o stampă înfățișând o vulvă în miniatură.

— Uite. Mai vino la încă cinci ședințe și a șasea va fi gratuită.

Când Jack se întoarse de la cafenea, o găsi pe Molly la biroul Regency, bătând de zor la laptopul ei.

— Ce faci? întrebă.

Își ridică o mână în aer, uitându-se în gol ca și cum ar fi ascultat. Apoi se apucă din nou de scris, își termină propoziția și, în sfârșit, închise calculatorul.

— Scriu, spuse, cu mulțumirea de sine a cuiva cu adevărat atins de harul divin. Un roman de dragoste.

Jack râse.

— Nu este ceva pe care poți să-l faci chiar așa, pocnind din degete.

— Știu. Dar m-am gândit să încerc.

— E nevoie de ani de experiență, de tone de refuzuri, de muncă grea și hotărâtă.

— Ca orice în viața asta.

— S-ar putea să ieși din asta cu inima frântă.

— Ei bine, de vreme ce, după tine, eu nu am inimă, nu am nimic de pierdut.

Jack o privi. Îl înfuriase felul în care ea se gândise că se putea așeza și scrie un roman de dragoste, de parcă ar fi gătit o rețetă din cartea lui Betty Crocker.

— Nu vei reuși niciodată, ridică el glasul.

— Vai! Credeam că mă vei susține mai mult.

Jack respiră adânc. Avea dreptate. De ce era așa de negativist? Ce conta dacă ea începuse să facă ceva ce nu va reuși să termine niciodată? Toți începeau cu speranțe puternice care se evaporau pe lungul și dificilul drum spre publicare. Și ea se va împotmoli. Eșecul va fi atât de mare,

încât ochii ei se vor umple de respect pentru el, cel care reușise.

Zâmbi cu indulgență.

— Trebuie să începi de undeva.

— Sper că nu te superi că folosesc acest birou.

— Nici o problemă. Poți sta aici.

Ea își trecu degetele peste marginile biroului.

— Mă inspiră să scriu la el.

Îi înțelegea entuziasmul. Se înmuie și zâmbi prietenos.

— Eu am o cană norocoasă.

— Ai? Super.

— Da.

— Sunt ușurată, știi...

— Știu.

Veni spre el și îl îmbrățișă. După ce surpriza trecu, o îmbrățișă și el. Îi dădu drumul și se întinse. Își îndreptă gâtul și suspină prelung.

— Dumnezeule, ce zi. Sunt atât de tensionată.

— Scrisul nu este o ocupație ușoară, recunoscu el.

Își puse mâinile pe pieptul lui.

— Vrei să facem sex? întrebă ea.

El sări ca ars.

— Nu.

Ea își ridică capul.

— De ce? Ești ocupat?

— Nu. Dar nu. Dumnezeule, nu. Nu!

Ea își ridică mâinile cu un gest de predare.

— Bine. Bine. Un simplu „Nu, mulțumesc" ar fi fost de-ajuns.

Se îndreptă spre ușă.

— Cred că o să fac o baie fierbinte. Se întoarse și rânji. Ai baterie de duș cu capul detașabil, nu?

Jack se trânti pe canapea și mormăi.

Capitolul 6

— Nu poţi să scapi de ea, Jack. N-are unde să se ducă.

— N-are părinţi?

— Locuiesc în Florida, spuse ea.

— Un stat frumos, însorit, plin de fructe. Sunt sigur că se vor bucura să o vadă.

— Au Alzheimer.

— Amândoi?

— Da, îţi închipui ce coincidenţă?

— Doamne, îmi pare rău.

— O, dar ia numai partea bună a lucrurilor. Le spune că este căsătorită cu un doctor şi că are între doi şi patru copii, iar ei o cred.

Jack tăcea. O auzea pe Kate mestecând la celălalt capăt al firului. În fârşit, înghiţi.

— Deci, ai vorbit cu mama? întrebă.

— Da. Pare foarte fericită.

— Sigur că e fericită. Se comportă ca majoreta cu cele mai mari pompoane din câte există acolo.

— Şi ce dacă?

— La vârsta ei, cu inima ei?

— Ascultă, trebuie să închid.

— Missy Gilbert spune că ar trebui să rămâi la colecţia Harlequin Blaze. Spune că eşti un pic prea lasciv pentru Tempations.

— La revedere, Kate.

Jack închise telefonul şi se aşeză îmbufnat în faţa computerului, mişcându-şi degetele şi exersându-le pentru a combate crampele. De când Molly se mutase la el, cu o săptămână mai înainte, muza lui spălase putina. Nu putea dormi, nu putea munci. Fusese bine, în top, scriind câte cinci romane pe an. Dar, acum, în fiecare dimineaţă se holba la ecranul computerului şi îl treceau transpiraţii reci. O auzea pe Molly strigând de bucurie, în camera de alături.

O lăsase să-şi aducă acolo biroul Regency şi acum auzea cum tasta, tasta neîntrerupt. O ascultase toată dimineaţa. Hohotele de râs înăbuşite, chicotelile şoptite. Închise ochii. Îşi imagină că ea îşi face harakiri cu mouse-ul.

Se prăbuşi în faţa computerului. Încercă să se concentreze. Gândeşte-te, îşi spuse, la frumuseţea obrajilor fini ai lui Primrose, la ochii ei albaştri, timizi, la privirea ei sfioasă. Dar, când încerca să şi-o închipuie, tot ceea ce reuşea să vadă era maxilarul puternic al lui Molly şi ochii ei căprui, pătrunzători.

Până la urmă intră pe net. Îşi studie ratingul de pe Amazon. Era a patra oară în dimineaţa aceea când îşi controla ratingul care nu se mişcase de la 30 453. Îi controlă şi pe ceilalţi trei mari competitori ai lui şi descoperi, cu inima tremurândă, că erau cu cel puţin 5 000 mai populari. Se temu că apogeul lui ca scriitor deja trecuse şi că tot ceea ce mai rămânea pentru el şi cărţile lui era umilinţa mormanelor de titluri nevândute.

Apoi auzi uşa lui Molly deschizându-se, scârţâitul parchetului de pe hol şi inevitabila bătaie în uşă.

— Da?

Băgă capul înăuntru, cu ochii mânjiţi de negru de la rimelul neşters.

— Fac cafea. Vrei?

— Nu.

— Sigur?

— Da.

Întră în cameră şi se scărpină pe burta rotunjoară.

— Astăzi îmi merge ca pe roate. Tare, tare, tare. Adică, este atât de intens. Felul în care personajele pur şi simplu apar. Formate pe de-a-ntregul. Este exact ca şi cum ai dactilografia, nu-i aşa?

— Nu.

— Pentru mine este. Nu pot să bat destul de repede. Şi ce spun, este atâât de amuzant. Mă pomenesc râzând.

Acum ştiu ce vreau să scriu şi în capitolul următor. Sunt ca un cal care simte apa. Merg la trap.

Jack închise ochii.

— Ţie cum îţi merge? întrebă ea.

— O, excelent. Pur şi simplu excelent.

— E amuzant, nu-i aşa? Deschise uşa. Nu mai am răbdare, de-abia aştept să mă întorc le ei. Hai, pa!

Închise uşa. El ţâţâi. Nimic nu era mai rău decât optimismul unui scriitor aflat la început. O auzea fluierând în timp ce cobora scara. Respiră adânc şi închise ochii. Încercă să îşi pună ordine în gânduri şi să îşi creeze starea necesară scrisului. Din nou, încercă să facă transferul de la a gândi precum un bărbat la a gândi precum o femeie. Ce mai salt. Un salt spre o lume în care totul era poros şi expandat. Tot timpul se pierdea pe drum. Se simţea epuizat după o zi în care se punea în pielea unei femei. Atât de mult timp pierdut în încercarea de a fi plăcută, de a-şi impune voinţa în ceea ce priveşte lucrurile importante.

Ăsta era unul dintre motivele pentru care, de obicei, îi plăcea să inventeze personaje feminine. Absolut totul le îngrijora. Totul era dramatic. Nu puteau să intre în vreo încăpere fără a transforma problema felului în care Unul şi Altul vorbiseră cu ele, într-o capodoperă dramatică extrem de tensionată. Simţul lor în ceea ce privea absurdul era impecabil. Dar astăzi, domnea liniştea. Acolo unde ar fi trebuit să i se înfăţişeze durerea, nefericirea şi jalea perfectă, se afla doar un ecran întunecat. Aşadar, până la urmă, începuse să scrie „Împuşcă-mă", „Împuşcă-mă" până când contorul de cuvinte a înregistrat 1 500, iar el a putut, liniştit, să coboare la micul dejun.

Jos, Molly îl privi zâmbitoare pe Jack. Stătea la masa din bucătărie, îmbrăcată într-un chimono scurt de culoarea caisei, cu un carnet deschis în faţa ei. Jack aruncă în blender cafea rece, lapte, sirop de arţar şi trei ouă crude.

Molly se întinse spre el.

— Deci, lasă-mă să te întreb ceva.

Jack o privi îngrijorat.

Ea bătu cu stiloul pe notiţe.

— Eroina mea pilotează avioane de luptă. Tocmai s-a întors din război şi îi revin în minte imagini cu bombardarea unui sat amărât. Eroul principal este psihologul militar care o tratează.

— Ce romanesc!

— Crezi?

— Nu.

— Bine, dar s-ar putea să schimb toate astea. Oricum, întrebarea mea este următoarea: cum să exprim cel mai bine dorinţa aprinsă pentru iubirea unui bărbat adevărat? Un bărbat care să o aline şi care să o susţină în ceea ce a ales să facă şi cu care să se înţeleagă foarte bine la pat.

Jack îşi gustă băutura şi mai adăugă nişte sirop de arţar.

— Tu, ca scriitoare, va trebui să descoperi singură acest lucru.

— Da, dar tu eşti maestru la asta. Am mai citit o carte de-a ta. Chiar eşti... maestru.

Jack o privi. Simţi veneraţia din ochii ei.

— Eu scriu de mult.

— Se vede.

Împărţi amestecul preparat într-un pahar mare şi un bol mai mic şi puse bolul în faţa uşii.

— Tom, ţipă, micul dejun!

Se întoarse şi se aşeză la masă. Molly îşi ridică privirea, cu stiloul pregătit.

— Deci? spuse imediat.

El se gândi pentru un moment.

— Cred că ar trebui să îţi spun că tot secretul stă în temporizare.

Molly dădu din cap cu putere.

— Ai putea, oare, să-mi sugerezi nişte poziţii care să exprime independenţa ei şi în acelaşi timp să-i satisfacă nevoile sexuale?

Jack se lăsă pe spătar, cu palmele lipite.

— Ei bine, mai întâi trebuie să adaugi câteva „Am nevoie de tine" pentru a arăta nevoia primară pe care o simte el. Trebuie posedată în felul cel mai clasic care îi satisface lui nevoile, iar satisfăcându-le pe ale lui le satisface şi pe ale ei.

— Dumnezeule, asta e minunat. Absolut minunat. Molly dădu din cap entuziastă şi începu să-şi noteze.

— El trebuie să o posede în întregime, continuă el.

— Asta îmi place.

— Iar ea trebuie să îl primească pe de-a-ntregul, fără nici o rezervă.

— O, da.

El ezită.

Ea îşi ridică privirea.

— Deci, ce sugerezi?

— Eu... Se opri, holbându-se la chimonul subţire, la ochii ei de culoarea migdalei şi la buza de jos atât de cărnoasă.

— Continuă, îl rugă ea.

El înghiţi.

— De cele mai multe ori găsesc poziţia pe la spate cea mai potrivită.

Ea îşi lovi fruntea cu mâna.

— Genial. Termină de scris notiţele, satisfăcută. Eşti tare, spuse.

— Poţi să îmi dai gemul, te rog? întrebă el foindu-se pe scaun.

Rita se privea în oglindă. Era o ruină. Ce se întâmplase cu dantura extraordinară de care, odată, era atât de mândră şi care acum era toată galbenă şi plină de tartru? Ce se întâmplase cu sânii ei ridicaţi şi obraznici care acum îi atârnau ca două traiste jalnice? Cu picioarele ei, pline de vinişoare albastre? Da, arăta bine pentru vârsta ei. Nici o zi peste şaizeci. Ei, bravo mie, se gândea, cu amărăciune. Îşi cufundă degetele în borcanul cu cremă hidratantă şi

începu să maseze în sus. Întotdeauna în sus. Apoi fard de obraz – cremă, cel mai bun pentru a te umple în orice împrejurare de sănătate. Creion de sprâncene. Chiar dacă mâine ar fi fost sfârşitul lumii şi ar fi trebuit să se refugieze, ar fi ţinut cu dinţii de creionul ei de sprâncene. Ultimul retuş. Clipi la vederea imaginii ei. Richard Milhouse Nixon în travesti, concluzionă ea şi deschise larg uşile de la dulap.

Alese galben-deschis, ca să se potrivească cu adidaşii cu dungi roşii. O zi tristă ca asta avea nevoie de un pic de culoare. Ambasadorul de la 3C nu se dovedea de încredere. Era genul ăla „loveşte şi fugi". Ce tupeu! Avea ditamai urechile, dar era unul dintre cei nouă bărbaţi din azilul ocupat de cincizeci şi două de femei. Cinci dintre ei încă erau căsătoriţi, trei erau în scaun cu rotile, ceea ce făcea ca cele două urechi imense să facă legea. Îşi târşâia picioarele pe coridor şi intra în camera de zi, iar atunci, toate inimile jucătoarelor de cărţi, de bingo, ale celor care coseau goblen, îngrămădite în cameră precum buruienile, începeau să bată cu putere. Îi plăceau blondele, bineînţeles. Nici nu venise în cămin de trei săptămâni că, deja, cea mai cerută coafură de la salonul de frumuseţe al instituţiei era cea à la Marilyn Monroe. Coafeza turna tone de L'Oreal pe căpăţâni deja chelite, cerceta cu seriozitate paiele rezultate, le punea pe bigudiuri şi le pieptăna pe spate pentru a acoperi, cât de cât, porţiunile lipsite de păr. Coafura rezultată era stropită cu atât de mult fixativ, încât avocaţii azilului sfătuiseră conducerea să lipească pe ceafa femeilor abţibilduri cu pericol de incendiu. Refuzând să se supună, Rita continuă să se vopsească roşcată, ca de obicei. Pentru că avea ceva ce nici una dintre femeile celelalte nu mai avea: sprâncene. Se folosea de ele aşa cum dansatoarele de flamenco se foloseau de castaniete; pentru a puncta fiecare emoţie care îi cuprindea trupul. Cu sprâncenele alea îşi pusese ea la punct cei doi copii, soţul şi mulţi nenorociţi

de şefi. Aşa că un ambasador în Liechtenstein era floare la ureche.

Rita se mai uită o dată în oglindă, îşi ridică gulerul pentru a-şi acoperi ceafa, îşi azvârli în gură o bomboană mentolată şi deschise uşa. Deja auzea agitaţia. Se pare că ambasadorul coborâse mai devreme de data asta.

Maşinile stăteau înşirate în faţa liceului la care învăţa Leda, iar uşile se închideau şi se deschideau în permanenţă, exact ca la intrarea în aeroport. Kate îşi suflă părul din ochi şi se holbă la maşina din faţa ei. Stătea pe geam, cu mâna sprijinită de bărbie, încercând să vizualizeze raza de energie care îi lucea în interiorul vulvei. Dar nu se putea concentra şi trebuia să se oprească din când în când pentru a mai adăuga câte ceva pe lista de cumpărături. Deschise ochii pentru a-şi nota, rapid, banane. Oftă la vederea unui tânăr de culoare care apăru de nicăieri, ţinând în mână o pereche de foarfece de grădinărit ascuţite şi care se îndreptă direct spre geamul deschis al maşinii din faţa ei. Aruncă un pacheţel în maşină după care îşi continuă drumul.

— Sărbători fericite, doamna G., spuse.

— Sunt sigură că aşa vor fi, răspunse femeia din maşină.

Leda sări în maşină.

— Bună, mamă.

Kate îşi puse mâna pe inima care i-o luase razna. Arătă din cap spre tânărul care era, acum, la intrarea principală, jucându-se cu foarfecele şi vorbind la mobil.

— Cine-i ăsta?

— A, e Elroy. Traficantul de droguri al şcolii. Face pe grădinarul ca să nu fie prins.

— Traficant? Îngrozitor.

— E drăguţ.

— De ce vorbea cu Betsy Green?

— Unora dintre mame le face rost de viagra.

Kate deschise, apoi închise gura.

— Dumnezeule, Leda, de unde ştii lucrurile astea?

Leda dădu din umeri. Kate privi faţa ştearsă a fiicei ei şi simţi un junghi. Se apropie de ea şi îi mângâie părul lung şi des.

— Deci, ce-ai făcut azi la şcoală?

— Mamă, vreau să-mi pun silicoane.

Kate îşi propti mâinile de volan.

— Of, nu începe.

— O să mă ajute să intru la colegiul pe care mi-l doresc.

— E o prostie.

— O revistă a făcut un studiu care a demonstrat că femeile cu sânii mari au mai multe şanse de reuşită în carieră.

— Sânii tăi sunt tocmai potriviţi.

— Am măsura B. Dar statisticile au arătat că cele mai mari şanse de reuşită le au măsurile care depăşesc C.

— Eşti prea tânără pentru silicoane.

— Vrei să spui că nu-ţi pasă dacă îmi diminuezi potenţialul?

— Leda, nici nu vreau să mai aud.

— Ei bine, revista s-a gândit că aşa ai să spui, drept pentru care a inclus asta. Leda scotoci în rucsac şi scoase o foaie de hârtie. Este dreptul meu, citi ea, în calitate de client, să-mi sporesc satisfacţia. Mărirea sânilor se află pe lista mea de cumpărături. Flutură hârtia în faţa mamei ei. O voi semna şi o voi trimite congresmenului meu.

Kate înşfăcă hârtia şi o aruncă pe fereastră. Băgă în viteză şi demară rapid din faţa şcolii.

— Ai grijă, mamă, ţipă Leda. Mergi prea tare. O să te împuşte.

Proprietarul librăriei bătu cu mâna în masă.

— Suntem bucuroşi să îi urăm bun-venit lui Celeste D'Arcy!

Aplauze slabe. Jack se ridică şi se îndreptă spre podium. Era în elementul lui la aceste sesiuni de autografe, citind din cărţile lui, vorbind despre persoana lui, răspunzând la întrebări pline de miez („Care este sursa ta de inspiraţie?").

Ştia că Lucinda prefera ca el să nu se expună aşa, dar Lucinda, credea Jack, greşea. Femeile puteau să facă faţă acelei pasiuni şi iubiri stârnite de un bărbat. Ei, sigur, întotdeauna păreau un pic şocate când ajungeau la sesiunile lui de autografe, dar îşi reveneau destul de repede, iar, până la urmă, păreau să considere pachetul complet (sensibilitate, cunoaşterea sexualităţii şi un al treilea picior) mai mult decât acceptabil.

Îşi plimbă ochii prin librărie, calculând rapid cam ce audienţă avea. Erau vreo cincizeci de oameni. Majoritatea trecuţi de prima tinereţe, strângeau la piept cartea lui. Întotdeauna spera la un public mai tânăr, un grup care să se hrănească cu şi care să fie subjugat de scrierile lui. Dar zâmbi cu indulgenţă. Aceste femei, cu părul cărunt şi cu dioptrii generoase, fuseseră pâinea lui. Ele reprezentau şi catalizatorul cu ajutorul căruia plănuia să treacă de la etapa de simplu bestseller la cea de star în adevăratul sens al cuvântului. Numai vreo zece persoane din domeniul lui avuseseră parte de o aşa onoare – Nora Roberts, Linda Howard, Catherine Coulter, Virginia Henley, ca să dăm nişte nume. Ele erau beneficiarele unor campanii promoţionale susţinute, presă, TV, radio. Aveau parte de un tratament special pentru că trecuseră cel mai greu dintre teste: chiar şi cei care „nu citeau romane de dragoste" le citeau cărţile. Jack dorea să facă parte din tagma asta. Voia să fie primul scriitor de romane de dragoste deschis la dialog şi care să reuşească.

În colţ, se afla un tânăr frumos şi dichisit. Jack scosese bani din buzunar pentru a angaja un model să pozeze în timp ce el citea, în speranţa de a atrage patronii care se plimbau pe lângă rafturile de Business şi Practic. Femeile îl remarcară pe tânărul cu părul lung şi negru strâns la spate în coadă de cal şi picioarele musculoase îmbrăcate în pantaloni scurţi.

Când începu să citească, zări un cap acoperit de păr şaten sârmos şi dezordonat care se plimba prin celălalt

capăt al secțiunii de Mistere, de ziceai că e spatele rigid al unui arici. Continuă să îl privească cu un ochi în timp ce citea, urmărindu-l cum se plimba prin librărie, trecând pe la fiecare secțiune, mai puțin prin a lui.

Atunci când termină de citit, fețele femeilor erau roșii, gurile deschise, iar mâinile încrucișate peste piept. S-au așezat imediat la coadă. Veneau pe rând, dându-i cartea pentru a primi autograf. Obrajii i se înroșiseră de la atâta ruj, iar părul îi era răvășit de la atâtea degete care îl mângâiau; cămașa îi fusese trasă în toate părțile.

— Nu e rău.

Mai întâi îi văzu mâinile. Unghiile pătrate și îngrijite. Împinse cartea spre el.

— M-am gândit să sprijin cauza.

O privi în ochi, observând pentru prima oară liniile aurii care îi brăzdau căpruiul pupilelor.

„Pentru Molly", scrise. Se opri. Ar trebui să scrie ceva mai personal decât „cu cele mai bune gânduri"? Până la urmă, locuia la el acasă. Se uită la pagină. Îi veniră în minte, imediat, vreo două posibilități: „Te rog să pleci" și „Casa a luat foc". Oftă și, până la urmă, scrise „Îți mulțumesc că ai venit".

Ea zâmbi.

— Ne vedem mai târziu.

— Da.

— Pot să te întreb ceva?

O, nu. Acu'-i acu'. „Vrei să bem ceva mai târziu?", „Poți să mă iei cu mașina acasă?" Va fi nevoit să îi spună că viețile lor personale trebuiau să rămână strict separate.

— Cred că da.

Ea arătă spre model, care acaparase, în colț, atenția unui cârd de femei ce îi sorbeau fiecare cuvânt.

— Cum îl cheamă pe tipul de-acolo?

— Ken.

— Ken. Super. Mulțam. Pe curând.

Se îndreptă direct spre el. Jack o privi cum îi atinse, cu îndrăzneală, mâna. Ken își coborî privirea de la înălțimea lui năucitoare și mustăci.

Când Jack termină cu autografele, Molly plecase. Se simți un pic trădat. Ar fi vrut ca ea să îi spună cum decursese lectura. Bine, recunoscu, ar fi vrut o bătaie prietenească pe umăr. Era chiar amuzant. Atât de mulți oameni de-abia așteptau să îl cunoască și totuși, plecă singur cu mașina acasă. Dar era foarte obosit, toată adulația, toate lingușirile, toate întrebările legate de influențe („Cum se scrie Evelyn Waugh și care este siteul ei?"). În seara asta își dorea numai liniștea casei lui și, destul de ciudat, să stea de vorbă cu Molly. Poate că avea ea ceva întrebări. Poate că ar putea avea o conversație interesantă și acaparatoare despre opera lui. Seriozitatea și dedicarea ei în slujba cauzei îl impresionaseră. Majoritatea scriitorilor aspiranți renunțau după câteva zile. Dar ea fusese absorbită complet. Nu se lăsase. Își dedicase tot timpul. O să îi arate vechile lui reviste *Punch*, din care își extrăsese cele mai bune detalii istorice. Putea să pună pariu că i-ar plăcea. Ar putea să se uite la ele împreună.

Pe măsură ce se apropia de casă, începea să distingă voci dinăuntru.

— Oh, oh, oh!

— Da!

— O, da!

— Da!

— Da!

Ajuns înăuntru, se proțăpi în mijlocul holului și se uită în tavan. Candelabrul se balansa.

— Of, Doamne, of, Doamne, of Doamne...

— Da...

— O, da, o, da!

Jack stinse luminile și se duse la culcare.

Capitolul 7

Dimineaţă, la telefon, Lucinda.

— Am auzit despre mica ta serată de ieri. Mi-aş dori să nu te mai expui în felul acesta. Cu cât mai puţini cititori ştiu adevărul, cu atât mai bine.

— Îţi spun eu că fac faţă adevărului.

— Chiar fac? Ultima ta carte nu s-a vândut atât de bine pe cât ne aşteptam.

Brusc, zidurile au părut să se prăbuşească peste el. Jack se aşează brusc.

— Ooo? reuşi să îngaime într-un final.

— Stai, nu intra în panică. Doar nu mai ieşi la rampă. Sunt sigură că vânzările vor creşte. Iar noua carte va înclina, cu siguranţă, balanţa. Apropo, cum mai merge?

— O, bine, bine. Minunat.

— Excelent.

Respiră adânc şi pronunţă cuvintele cu voce tremurată.

— De fapt, am nişte probleme... Mă gândesc că probabil nu sunt sigur asupra personajului...

— O, te rog, Jack, nu gândi, doar scrie.

— Bine.

Închise telefonul.

Se uită la ecran, apoi şterse fiecare cuvânt, respiră adânc şi o luă de la capăt.

Rochia ei era alb cu roz şi îi acoperea părţile esenţiale ale trupului.

Primrose râse de pe patul lui.

— Asta e o propoziţie? Asta este o ruşine pe obrazul sistemului de şcolarizare din America.

Guy căscă cu poftă.

— Prietene, ai nevoie de o pauză. Hai să ne luăm cu toţii câte o brioşă.

Aveau dreptate. Era groaznic. Jack îşi ciufuli părul cu degetele. Poate că avea nevoie de o perioadă istorică nouă. Poate că epuizase anii 1800. Poate că trebuia să se plaseze în Evul Mediu. Cavaleri, armuri, domniţe nefericite. Chiar mai bine decât atât, un viking puternic, plin de dorinţe care să le pună sângele în mişcare. Putea deja să-şi închipuie: Elfew, o ţărăncuţă vikingă, cu părul ca pana corbului şi cu inima destul de fierbinte încât să topească oalele şi ulcelele din fier din jurul ei. Da, asta era. O simplă schimbare de decor. Se uită la locul în care se odihnea Primrose, rujându-şi buzele.

— El-feeew-uuu! strigă el.

— Sănătate! răspunse ea.

Clipi şi iat-o. Braţe puternice. Sânii strânşi în... cum se numeau chestiile alea? Trebuia să se documenteze. Părul negru îi curgea în valuri peste fuste. Înfuleca dintr-o pulpă de căprioară.

— Cred că glumeşti, spuse ea.

O ignoră şi începu să scrie.

Helsgut vikingul dădu buzna. Elfew ridică din sprâncene cu admiraţie. Dădu deoparte pulpa de căprioară şi îşi şterse degetele pline de grăsime pe... [trebuia să caute cuvântul]. *Helsgut o apucă de umeri şi o lăsă pe spate. Părul negru ca pana corbului curgea asemenea unei cascade în miez de noapte.*

Jack zâmbi. Îi plăcea asta. „Curgea ca o cascadă în miez de noapte..."

— Hai, mai departe, se răsti Elfew.

Helsgut îi rupse [trebuia să caute cuvântul]. *Elfew se uită cu neîncredere, dar nu se mişcă nici un milimetru. Buzele lui, groase, hotărâte, îi acoperiră sânii mari, rotunzi şi tari, iar ea închise ochii în faţa dorinţei care îi cuprinsese trupul precum o flacără de nestăpânit. Îi simţi mâinile urcând de-a lungul coapselor puternice şi prinzând-o de fese. Gemu împotriva voinţei ei. El cerea, căutându-i adâncurile*

cu limba sa maiestuoasă, iar ea răspundea ca o lupoaică. Îi simțea dorința strivită de stomac asemenea unui toiag imens. Era sclavă, iar el stăpânul. Încă nu știa că îl va implora să îi dea totul.

Jack se opri și își șterse fruntea.
— Nu-i rău.
— Am un toiag aici...
— Bine, bine, bombăni și se afundă din nou în scris.

Îi eliberă mădularul și îl îndreptă spre miezul feminității ei.

— Miezul feminității?
Atât Elfew, cât și Helsgut își ridicară privirea.
— Sună bine.

El pătrunse ca o ființă animalică ce era, iar ea gemu. Milă, ai milă, îi șopti disperată, dar el nu se putea controla și, împreună, ajunseră la stele. Cerul devenea negru precum ochii lui Helsgut, iar Elfew știa că va fi a lui pentru totdeauna.

Jack își odihni capul, epuizat, pe tastatură. Capul lui Helsgut căzu pe spate; începu să sforăie. Elfew se sprijini pe perne și zâmbi la tavan.

Când Molly coborî, o oră mai târziu, Jack zăcea pe dușumeaua holului, cu mâinile acoperindu-i fața și cu șuvoaie de lacrimi trecându-i pe lângă urechi.
Molly păși peste el.
— Ce s-a întâmplat?
Jack smuci violent din cap.
Ea îl privi atent.
— Vrei ceva de băut?
— Nu, suspină el în palme.

— Ei, haide, nu se poate să fie atât de rău.

— O, dar este. Trebuie să creez o serie. Le-a plăcut prima, acum trebuie să o scriu şi pe a doua.

— Şi?

El îşi ridică privirea.

— Eşti vreun pic conştientă cât de lipsit de sens este?

— Credeam că asta vrei să faci.

— Voiam. Dar e oribil. Stau la birou, dar nu-mi vine nimic în cap. Sau, dacă îmi vine, nu este bine, dar nu-mi dau seama de la început şi scriu ca un idiot. Toată dimineaţa tastez gemetele lor, gândindu-mă: Da, asta este. E bine. Apoi, când mă opresc şi reiau, îi aud râzând. Sunt nişte tâmpenii. Şi şterg tot.

— O pană de inspiraţie. O să-ţi treacă.

— Nu e pană de inspiraţie! Doamne! Dacă ar fi aşa de simplu. Nu, parcă aş fi un izvor de tâmpenii; nu se va sfârşi niciodată. În fiecare dimineaţă erup din mine ca vulcanul Vezuviu. Mi se rostogolesc pe umeri şi se transformă în cenuşă sub scaun.

Se întinse şi o apucă de mână.

— Ai idee cât de mult îmi lipseşte dragostea?

Se căzni să se ridice în genunchi şi o trase în jos spre el, astfel încât feţele aproape că li se lipiră. Ochii lui se lipiră de buzele ei de culoarea scorţişoarei.

— Ai idee cât de mult îmi doresc să... fiu cu cineva?

Îşi ridică ochii spre ai ei.

— Cu oricine, şopti el.

Molly îşi retrase mâna şi se dădu înapoi, aşezându-şi fusta. O fustă, se gândi Jack. Nu o mai văzuse niciodată în fustă. Curgea din talie peste coapsele-i generoase precum izvorul unui lac.

Îşi încolăci mâinile cuprinzând acele coapse.

— Tu ai putea să mă ajuţi. Vocea îi era sugrumată de dorinţă.

Ea îşi puse o mână în şold.

— Tu n-ai editor?

— O, ea. Se prăbuşi din nou la pământ. Ea aşteaptă, stă la pândă ca un vultur, sperând să îmi piară inspiraţia, ca să se poată năpusti asupra mea şi să se hrănească din pieptul meu. Oftă. Ea nu mi-e de mare ajutor.

— O, Doamne, aproape c-am uitat. Molly îşi scotoci prin geantă şi puse un teanc de hârtii sub nasul lui Jack. Uită-te! Trei capitole şi o propunere.

— Din...

— *Soţul bine dotat.*

— Sună promiţător.

— Ai putea să le citeşti?

— Sunt cam ocupat.

Molly ridică din sprâncene şi se uită spre trupul lui prăvălit pe podea.

Jack oftă.

— Bine, dă-mi-le. Se holbă la prima pagină. Molly Desire?

— Pseudonimul meu. Ce părere ai?

El dădu din cap.

Ea zâmbi.

— Apoi, dacă îţi plac, m-am gândit că poţi să i le dai editorului tău.

— Editorului meu?

— Poate că o căuta ceva în genul ăsta.

Jack rămase înmărmurit.

— N-ai nici un pic de ruşine?

— Cum adică?

— Dai buzna la mine în casă, îmi mănânci din mâncare şi dormi la mine în pat, iar acum vrei să îmi furi şi editorul.

— Sunt sigură că e destul loc sub soare şi pentru mine, şi pentru tine. Câte sunt, milioane de edituri. Este loc pentru amândoi. Îl mângâie pe cap. Vrei să-ţi iau ceva de la magazin?

— Un sicriu.

Kate stătea, din nou, în faţa liceului, aşteptând-o pe Leda. Se uită pe geamul maşinii şi îl zări pe Elroy cam la patru maşini distanţă, discutând cu Mabel Cunningham. Kate se albi. Mabel Cunningham, şefa comitetului de părinţi, cu fuste până în călcâie şi plovere pe gât în toate culorile curcubeului. Kate se uită în jur, precaută, înainte de a pocni din degete, pe geam, cât mai discret cu putinţă. Elroy îi făcu cu mâna lui Mabel şi se îndreptă spre ea. Se lăsă în jos, lângă geamul maşinii.

— Cum îţi merge? întrebă.

— Bine. Mulţumesc. Îşi drese vocea. Mă întrebam...

— Hei, tu!

Înlemniră amândoi. Directorul şcolii stătea în partea cealaltă a maşinii.

— Lucrezi aici? întrebă.

Elroy se ridică, spăsit.

— De ce? Da, domnule, da. Lucrez aici.

— Bine, uită-te la panseluţele alea. Se ofilesc.

— Da, domnule. Mă ocup de ele imediat.

Directorul se aplecă şi se uită în maşină.

— Doamnă Mandrell, dumneavoastră sunteţi?

Kate înghiţi în sec şi îi făcu din mână. El o privi aspru şi apoi plecă.

— Şi nu uita de violetele de pe trepte.

Elroy aprobă din cap.

— Da, domnule. Se lăsă din nou în jos şi îşi odihni braţul pe portiera lui Kate.

— Deci, cu ce te pot ajuta azi? Am un preţ special la Retin A şi Prozac.

Kate ezită. Era tânăr, de vreo optsprezece ani, cu pielea strălucitoare, pometi bine conturaţi şi ochii de culoarea mierii.

— Am nevoie de plasturi cu testosteron, şopti ea, până la urmă.

— Plasturi cu testosteron? N-am mai auzit de aşa ceva.

— Sunt noi. Am citit despre ei într-o revistă. Dar este nevoie de reţetă.

Se apropie mai mult.

— Bărbatul tău nu mai are testosteron? Drăguţă, asta-i rău.

Kate nu se putu abţine să nu bage de seamă cum pieptul lui umplea fiecare părticică a tricoului. Îşi mută ochii de la privelişte.

— De fapt, sunt pentru mine. Am nevoie de un mic stimulent.

— Ai încercat să faci terapie?

— Poftim?

— Ştii tu, terapie sexuală. Pentru mine şi prietena mea a mers. Am avut şi eu probleme... Ştii, nu mi se mai prea scula.

— Înţeleg.

— A durat zece luni, dar mi-am revenit.

— Eu mă gândeam s-o rezolv în weekendul ăsta.

— Bine, dacă zici tu. Dar să ştii că durează. Trebuie să-mi dai un pic de timp. Îşi notă comanda. Vrei să-ţi aduc şi nişte Ecstasy?

În seara aia, în pat, Jack citi manuscrisul lui Molly cu ochii mari şi membrul ţeapăn de parcă ar fi intrat în *rigor mortis*.

Apoi a pironit-o...
Apoi ea îi ridică...
Apoi ea se aplecă şi...

Jack închise manuscrisul şi îl puse pe excrescenţa din mijlocul trupului apoi se holbă cu ochi sălbatici în noapte. Dădu din cap. Ce naiba să îi spună? Nu putea să mintă. Îi datora sinceritate. Poate că ar trebui să scrie o notă. Bâjbâi căutând hârtie de scris şi, până la urmă, luă câteva foi din imprimantă şi începu să-i scrie o notă generoasă. Dacă

i-ar strecura-o sub uşă acum, se gândea, ar putea să o digere, singură, dimineaţă. Deschise uşa. Molly stătea de partea cealaltă.

— Deci, ce crezi? întrebă.

Jack îşi stăpâni bătăile inimii şi se dădu în spate.

— Este... mmm... acceptabil, gâfâi.

— Acceptabil?

— Da... acceptabil.

— Dragule, nu te dai jos din pat pentru acceptabil.

— Pardon?

Ea năvăli în cameră.

— „Acceptabil" este un cuvânt tâmpit. Nu înseamnă nimic. Nici bine, nici rău, nici fericit, nici trist. Dacă ai de gând să îţi dai cu părerea, vreau să aud „minunat" sau „oribil". „Pur şi simplu înfiorător" este mai bine decât „acceptabil". „Acceptabil" se uită repede, nu merită efortul, este un gri plictisitor, apos. „Acceptabil" este – se gândi un moment – iadul.

Jack asculta.

— Bine, atunci. A fost... neobişnuit.

Molly surâse.

— Marfă bună, nu?

Respiră din rărunchi.

— Epuizantă.

Molly îşi ridică mâna să bată palma.

Jack dădu din cap.

— Nu am citit niciodată o carte atât de lipsită de romantism.

Ea îşi lăsă mâna să cadă.

— Ce vrei să spui?

Jack îşi îngroşă vocea.

— Poliţistul stelar Tess Muldoon, pentru a răzbuna uciderea soţului ei, se aliază cu forţele răului conduse de Rock Gage, care se dovedeşte a fi, până la urmă, un tip de treabă, lucru pe care ea nu reuşeşte să-l sesizeze pe parcursul a trei sferturi din carte, fiind prea ocupată să îi îndeplinească fiecare fantezie sexuală.

— Şi ce nu-i bine?

— Unde este gingăşia, misterul? Dragostea?

Molly îşi privi paginile.

Jack atinse manuscrisul.

— Şi-o trag până la epuizare, dar nu se uită nici o clipă unul în sufletul celuilalt.

— Dar la sfârşit descoperă că sunt perfecţi unul pentru celălalt.

Jack oftă.

— Nu sunt convins.

Molly veni spre el.

— Este vorba despre... identitate, emancipare. Problematica secolului douăzeci şi unu.

Jack dădu din cap înţelegător.

— Nu asta este problema secolului douăzeci şi unu.

— A, nu? Dar atunci care este?

— Cum să nu mori de singurătate.

Se priviră în tăcere. Ochii lui Molly se întunecară. Îşi drese vocea.

— Deci, practic, vrei să spui că nu-ţi place cartea mea.

— Practic, spun că este o mizerie.

Se simţi prost când ea ieşi ca o furtună trântind uşa. Misiunea lui nu era aceea de a descuraja începătorii. Dar mai avea câte ceva de învăţat despre dragoste. Dragostea nu însemna sex. Dragostea nu e cea mai bună poziţie. Dragostea nu însemna orgasm simultan. Dragostea însemna... răbdare. Oricine putea să-ţi spună chestia asta.

Capitolul 8

Femeia de la recepţie părea şocată.

Jack îşi drese glasul.

— Ştii tu, neatinsă. Hmm, virgină.

— Virgină? Sprâncenele i se ridicaseră până în tavan. Privi în jos spre butonul de alarmă.

Agenţia matrimonială îi fusese recomandată cu căldură de către Richard. Unele dintre cele mai mişto funduri din oraş, îi promisese el. Mai erau şi alţii care îi ridicau în slăvi exclusivismul. Jack ajunsese, până la urmă, la concluzia că, pentru a găsi proverbialul ac în carul cu fân, trebuia să mai micşoreze cantitatea fânului. Îşi plimbă privirea la interiorul de culoarea piersicii, la fotoliile comode, la fotografiile alb-negru cu trupuri goale alăturate cu gust şi se aplecă.

— Vreau doar o persoană drăguţă, care să nu grăbească lucrurile, care să fie capabilă să aştepte.

Zâmbetul ei era sec.

— Bineînţeles.

Tastă.

— Ei bine, avem o persoană care corespunde. Să vedem. Se uită la fotografie. A, iată. Agnes Sykes. Printă imaginea şi i-o dădu.

Din fotografie îl privea o călugăriţă. O călugăriţă bătrână.

— Credeam că aveţi o limită de vârstă.

— Avem.

— Dar ea pare...

— A declarat foarte clar că are treizeci şi unu de ani.

— E călugăriţă.

— În rezervă, bănuiesc. Să vă pun în legătură?

— Are vreo adresă de mail?

— Da, iată. *AgnesofGod@yahoo.com.*

Luă hârtia şi ieşi. Devenea disperat. Încercase de toate; chat, siteuri matrimoniale, comenzi pe net („Virgine? Avem virgine. Aceasta este livrată într-o cutie, nu a mai văzut bărbat în viaţa ei. Vei fi primul").

Afară, Jack se aşeză pe trepte şi privi la oamenii care treceau. Disperarea lui devenea evidentă. Simţea cum oamenii de pe trotuar îl ocoleau. Se uita cu invidie la cuplurile

care treceau pe lângă el, cu capetele apropiate şi mâinile înlănţuite: Cum de făceau asta? Cum de reuşiseră să se găsească? De ce zeii dragostei le zâmbiseră lor, iar lui Jack nu? Sorbi mohorât din băutura extra-large. Întreaga lui viaţă părea să se scurgă în aşteptarea femeii perfecte care să îi cadă în braţe şi care să umple acel gol cu energie, dragoste şi căldură. Avea nevoie de toate astea.

Rita stătea în dormitorul ei şi asculta pălăvrăgeala din camera de zi. Stellei îi venise, din nou, familia în vizită, cele două nepoate şi progeniturile mucoase. Veneau în fiecare vineri la ora unsprezece şi puneau stăpânire pe camera de zi, umplând canapeaua de firimituri şi vărsând lapte bătut pe covor. Stella stătea ţeapănă, cocoţată pe fotoliul ei asemenea unei regine. Îi plăcea să lase uşa dinspre coridor deschisă pentru ca oricine trecea pe lângă apartament să vadă mulţimea din cameră. Aici vizitatorii erau precum jetoanele de poker, semne ale bogăţiei şi valorii.

Familia Ritei nu era chiar aşa de atentă. O, Kate făcea tot ce putea, printre picături între slujbă şi dusul Ledei cu maşina peste tot. Şi Jack mai venea în vizită câteodată, când reuşea să se smulgă de pe lângă porcăriile alea Regency. Dar singura ei nepoată nu venea prea des, iar atunci când venea nu făceau nimic altceva în afară de a se holba una la alta îngrijorate. Rita, plină de dragoste pentru acest copil, se tot căznea să găsească subiecte de conversaţie, legându-se de şcoală, conştientă fiind că interesele Ledei nu erau nici pe departe legate de subiectul ăsta. Rita habar n-avea de ce era interesată. Îşi aducea aminte că, nu de mult, îi trimisese un voal de mireasă pentru una dintre păpuşile ei, iar ca mulţumire nepoata de unsprezece ani îi adusese la cunoştinţă că păpuşile ei nu s-ar supune niciodată unui sistem patriarhal. Ea spusese „sistem de împerechere", dar Rita prinsese ideea.

Ciuli urechile. Familia Stellei își lua la revedere în stilul zgomotos atât de caracteristic. Se ridică din pat. Avea nevoie disperată de o cană de ceai.

Când ieși, gura Stellei era făcută pungă de la paharul mare de vin pe care tocmai îl băuse.

— Nu pricep de ce trebuie să te închizi acolo. Ai putea ieși că să socializezi, nu?

— A trebuit să citesc ceva.

— Ce-ai citit? *Kama Sutra*?

Rita își dădu ochii peste cap. Dă-l încolo de ceai. Nu avea de gând să-și petreacă după-amiaza închisă aici cu Stella și să se împungă la infinit. Se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci?

— La bingo.

— Ție nu-ți place bingo.

Rita oftă.

— Vrei doar să vezi cine e pe-acolo.

— E o crimă?

— Bărbaților nu le plac fetele care îi vânează.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu, o să citesc, spuse Stella cu smerenie și își luă ochelarii de vedere.

În timp ce închidea ușa, Rita se surprinse, din nou, gândindu-se cât de mult și-ar dori să o vadă pe Leda, singura ei nepoată, mai des. La ce se gândea tânăra? La urma urmei, asta aștepta Rita să afle. La ce se gândea noua generație, amprenta ei genetică?

Leda stătea în mijlocul patului ei cu baldachin, roz, de prințesă și trăgea un prezervativ pe o banană mare și curățată de coajă. Prietenele ei, Tiffany și Armani se uitau la ea.

— Încet, o apostrofă Tiffany.

Banana se rupse la bază. Leda se lăsă pe spate, frustrată.

— Fii atentă, trebuie să fie o singură mișcare ușoară, așa. Tiffany luă o altă banană din mănunchiul de pe noptieră

şi din două mişcări experte rulă prezervativul. O arătă: un frumos cârnat-banană.

Armani dădu din cap cu admiraţie.

— Este regina prezervativelor.

Tiffany zâmbi mulţumită.

— Şi ăsta e doar începutul.

Leda se lungi în pat şi râse. Nu-şi mai amintea de când nu mai fusese atât de fericită. Cele mai bune prietene ale ei rămâneau la ea peste noapte. Erau colege încă de la grădiniţă, dar Tiffany şi Armani fuseseră întotdeauna mult prea populare pentru a o lăsa pe Leda să se alăture grupului lor. Apoi, brusc, săptămâna trecută, o abordaseră pe culoarul din faţa clasei domnului Peck rugând-o să participe la un concurs. Tiffany şi Armani concurau cu trei fete de la un liceu rival şi aveau nevoie de o a treia.

Tiffany îi dădu Ledei banana înfăşurată în prezervativ.

— Bine, acum începetişor...

Leda deschise gura şi îşi împinse bărbia în faţă.

— Încet, spuse Tiffany. Nu e o plăcintă fierbinte.

Armani bătu palma cu Tiffany şi începură amândouă ovaţiile.

Leda se tăvăli pe jos de râs. Când reuşiră să se mai potolească începură, din nou, lecţia.

— Păstrează ritmul, o sfătui Tiffany. Trebuie să numeri în gând. Bun. Hei, uite. Cred că a priceput.

— Ooh, ooh, ooh, zbieră Armani şi căzu pe pat de atâta râs.

Leda nu se mai putu abţine şi căzu pe podea.

— Haideţi, fetelor, se supără Tiffany. Este cât se poate de serios. Echipa lui Stephanie o să ne îndoaie dacă nu facem lucrurile cum trebuie.

Armani ridică din umeri.

— Bine, dar ele nu au nici o virgină în echipă.

— Toate suntem virgine, spuse Tiffany cu seriozitate.

— Ştii tu ce vreau să spun.

— Nu contează. Tiffany scoase o plasă din rucsac. Bun, iată acum brelocurile pe care le veţi oferi amintire după ce terminaţi. Nu-i aşa că sunt drăgălaşe?

Leda luă unul în mână. Era un cerc măricel care conţinea o fotografie a celor trei fete, îmbrăţişate, zâmbind seducător. Deasupra capetelor lor era inscripţionat AL DOILEA CONCURS ANUAL DE S.O.

Tiffany îi dădu un mănunchi de post-it-uri.

— Aici sunt cei aleşi. Să te asiguri că îşi dau acordul în faţa ta, altfel se răzgândesc. Aşa s-a întâmplat anul trecut. A fost un fiasco. Îţi aduci aminte?

— Absolut, fu de părere Armani.

— Bine, cam asta e. Întâlnirea de săptămâna viitoare va fi despre cum să ne îmbrăcăm. Trebuie să fim lejere şi elegante în acelaşi timp. Vrem să fie un act de calitate, mă înţelegeţi, nu?

Leda aprobă din cap. Nu-i venea să creadă că aceste fete erau la ea în dormitor, vorbindu-i. Beth, cea care, în mod obişnuit, era cea mai bună prietenă a ei, va fi aşa de geloasă.

Armani se afundă într-o pungă cu chipsuri.

— Am auzit că Roseanne şi Rachel se bagă.

Tiffany îşi dădu iar cu glossul de mure.

— Ei bine, n-o să ne facem probleme din cauza asta. Sunt nişte târfe. Noi nu suntem. Ridică paharul cu suc de mere. Eu propun un toast. Fie ca cel mai bun sex oral să învingă.

Era aproape cinci când Jack se apropie de casă. Luminile apartamentelor ce dădeau spre alee străluceau ca bronzul. Soarele coborâse la marginea orizontului asemenea unei mingi de foc care se scufunda în mare. Ieşi de pe alee şi se îndreptă spre apă. Nu mai era nimeni pe nisip; urmele de paşi erau acum acoperite de urmele minuscule ale păsărilor. Pescăruşii şi cormoranii zburau înnebuniţi înainte şi înapoi, odată cu valurile.

Îi plăcea la nebunie să vină aici cu Morgan. Își luau câte o sticlă de vin și stăteau îmbrățișați lăsând briza mării să-i învăluie. Cu naivitate, crezuse că vor face asta pentru totdeauna până când artrita i-ar fi împiedicat să se aplece și ar fi trebuit să se prăbușească, înlănțuiți și chicotind, pe nisip. Dar, la numai doi ani după nuntă, începu să o implore pe Morgan să vină cu el, apoi să o privească cum stătea mai încolo și se uita cu o privire posacă spre mare.

Un tăvălug uman țâșni pe lângă el și se aruncă în valuri. Două secunde mai târziu, se ivi o siluetă care începu să sară în sus și în jos și să îi facă cu mâna.

— Este îngrozitor de rece! strigă Molly.

Se îmbrățișă singură precum o gâscă albă, imensă și sări înainte și înapoi într-o încercare zadarnică de a evita apa. Costumul de baie minuscul descoperea pielea alb-murdar ca a unei plătici în vârstă de cinci zile. Jack o privea cu fascinație. Cu siguranță, încălca vreo reglementare de mediu a orașului Los Angeles.

Într-un sfârșit, ieși afară și începu să exerseze, partea de sus a coapselor legănându-se în sus și în jos la fiecare mișcare a picioarelor puternice.

Aprobă din cap.

— Te menții în formă?

— Ce?

— Îți tonifici musculatura?

Ea se opri și se privi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Jack înghiți cu greutate. Molly își ridică privirea și rânji.

— Hai să ne întrecem.

Se întoarse pe călcâie și o zbughi, pe nisip, spre casă. Trebuia să recunoască, chiar dacă nu era foarte zveltă își compensa lipsa prin energie.

Tăia usturoi în momentul în care el ajunse, amestecându-l în cratiță. Mirosul se simțea în aer.

— Eşti pe punctul de a atinge Nirvana, promise ea, adăugând roşii şi boia şi amestecând cu lingura, cu nasul încreţit deasupra tigăii.

— Am alte planuri, spuse el.

— Of, of.

El se uită la ea. Nu sesizase până acum, dar avea un farmec deosebit. Adâncitura aia drăgălaşă de sub nas. Îi ridica buza de sus la o înălţime obraznică şi numai bună de sărutat. Bărbaţii pot trece multe cu vederea pentru un amănunt nesemnificativ, se îngrijoră el, fără motiv.

— Bine, hai că poate amân...

— Excelent. Tu torni vinul. Arătă cu capul spre cele trei sticle de vin de pe bar. Fluiera şi mesteca. El se simţi vinovat.

— Uite ce-i, îmi pare rău pentru ieri. Pentru ce am spus în legătură cu cartea.

— Nu-i nimic, ai avut dreptate.

— Am fost un pic cam aspru.

— Ai spus ce ai gândit. Ai fost cinstit. Apreciez. Şi m-a pus pe gânduri. Dădu din cap. Adică, na, chiar trebuie să crezi în chestiile astea, nu? Adică, nu poţi doar să te prefaci.

— Nu, răspunse el. Trebuie să crezi fiecare cuvinţel.

Dădu din cap uimită.

— Habar n-aveam. M-a făcut să îmi reconsider misiunea.

El aprobă.

— Ei, acum, nu te simţi prost. Mulţi renunţă când îşi dau seama cât este de greu.

— O, Doamne, nu. Râse. Nu renunţ. Am început terapia. Presupun că m-am reprimat. Înţelegi, emoţional. Cu ajutorul psihologului meu voi rupe legăturile care îmi încătuşează inima. O să îmi ating miezul vulnerabil pentru prima dată. O să intru în contact cu latura mea de scriitoare de romane de dragoste. Şi dacă nu va funcţiona aşa, el spune că pot să iau nişte pastile excelente.

Puse în faţa lui un bol imens de paste.

— Mănâncă.

Jack se albi.

— O să iei pastile ca să devii scriitoare?

— Îhî.

— Aş mai vrea nişte vin.

Pe la unsprezece, zăceau în scaune. Molly pocni din limbă şi deschise cea de-a treia sticlă. Turnă vin roşu în paharul lui.

— Noroc, spuse.

Jack ridică paharul. Remarcă sudoarea de pe buza ei şi bău mai cu foc.

Ea învârti vinul în pahar.

— „Mângâierea mătăsii pe pielea ei".

El îşi ridică privirea.

— Tu ai scris asta, spuse ea.

— Eu?

— Da. Până nu te-am citit nu mi-am dat seama cât de sugestive pot fi cuvintele. Se uită la el pieziş. „Dulceaţa umedă a gurii ei." „Sânii ei catifelaţi." „Atingerea buzelor fierbinţi pe sfârcul ei rece."

— Ei, sunt doar trucuri de scriitor. Să foloseşti toate simţurile pentru a... Se opri ca să o privească cum îşi umezeşte buzele. Pentru... ăăă.... Uită ce dorise să spună.

— Pentru a incita cititorii? Îl măsură cu privirea. „Atingerea moale dinăuntrul coapselor ei." „Respiraţia ei excitată şi fierbinte pe obrazul lui."

El înghiţi.

Ea se apropie şi îi atinse braţul cu mâna.

— „Unghiile ei ascuţite pe spatele lui."

El închise ochii şi îi absorbi mirosul.

— „Durerea, ascuţită şi delicioasă, în timp ce el o umplea." „Sudoarea mătăsoasă de pe fesele lui care se mişcau într-un du-te-vino."

Deschise, brusc, ochii. Buzele ei erau la câţiva milimetri de ale lui şi continuau să se apropie. Jack îşi simţi trupul fremătând şi îndreptându-se spre ea de parcă ar fi

fost atras într-un vârtej. Gura lui tânjea după a ei, iar pielea îşi dorea cu disperare atingerea ei. Dar creierul se ţinea tare în încăpăţânarea lui de a nu lăsa patima să biruie. Se trezi mormăind şi ridicându-se ca ars.

— Ei bine, e timpul să strângem, cred.

Mai să cadă, ea spuse neîncrezătoare.

— Acum?

— O să fim mândri de noi dimineaţă. Înşfăcă vasele de pe masă şi le aruncă în chiuvetă. Îşi făcu de lucru la bar, voinţa lui lupta, asemenea unui gladiator nefericit, împotriva puterii şi subterfugiilor murdare folosite de dorinţă.

Molly suspină şi se ridică. Se aplecă şi deschise maşina de spălat vase. Începu să o încarce. Jack se surprinse privind-o, cu trupul relaxat şi excitat în acelaşi timp. Ea îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii.

Jack ţâţâi.

Ea zâmbi.

— Da?

Se apropie de ea şi scoase toate vasele din maşină. Le puse pe masă, le măsură, apoi le puse la loc în maşină, fiecare farfurie şi cratiţă fiind aranjată după o ordine strictă.

Se holbă la el.

— Apa vine în sus, spuse el, deci, dacă pui un vas aici micşorezi cantitatea de apă cu treizeci şi cinci la sută.

Se aşeză de cealaltă parte a maşinii de spălat vase şi deschise compartimentul cu tacâmuri rearanjând argintăria după mărime.

— Dacă pui de fiecare parte a unei furculiţe câte un cuţit, reduci debitul.

În sfârşit, luă tableta de detergent. Rupse un sfert din ea înainte de a o băga în compartimentul destinat.

— Consider că trei sferturi este mai mult decât suficient. Dacă foloseşti mai mult, maşina consumă prea multă apă pentru a clăti vasele.

Închise uşa maşinii, puse siguranţa, şi, respirând greoi, îşi frecă mâinile satisfăcut.

— Nu eşti normal, spuse ea.

În noaptea aia, Jack se așează pe pat cu mâinile lungite pe lângă corp și ascultă cum pick-up-ul vechi al domnului Winston se chinuia să redea *Inelul Nibelungilor* al lui Wagner. Domnul Winston avea optzeci de ani. Își petrecuse majoritatea zilelor bând coniac și mâncând, printre înghițituri, pumni întregi de alune. Fusese proprietarul întregii case, dar o segmentase în decursul anilor în trei apartamente pe care le vânduse, pe rând, unor femei singure care își făceau intrarea în lumea proprietarilor, lăsându-și exact atât de mult spațiu cât era necesar pentru a trăi la mansardă și pentru a avea loc pentru un cuptor cu microunde și un frigider minuscul. Femeile erau, în cea mai mare parte a timpului, vecini liniștiți, cu excepția dăților în care ascultau la maxim Allanis Morissette.

Domnului Winston îi plăcea să vorbească cu Jack despre timpurile în care bărbații erau bărbați, iar femeilor le plăcea lucrul ăsta. Lui Jack nu-i displăceau aceste conversații pentru că nu discutase prea mult cu tatăl lui. Încă nu își dăduse seama dacă acest lucru fusese cauzat de faptul că tatăl său nu prea avea multe de spus sau de faptul că sora și mama lui nu tăceau niciodată. Întotdeauna îl fascinase legătura dintre femei. Cum întotdeauna aveau capacitatea de face coaliții. Chiar dacă nu se mai întâlniseră niciodată, păreau să fie în elementul lor, precum vrăjitoarele în jurul unui cazan, pe aceeași lungime de undă, aprobând și dându-și ochii peste cap în același timp. Și întotdeauna păreau atât de sigure de acțiunile lor, ca și cum, de când se născuseră, mamele lor le șopteau în ureche ce să facă. Se scărpină, absent, pe bărbie, unde părul începuse deja să îi crească și se gândi că tatăl său nu-i șoptise niciodată nimic la ureche, nici măcar despre păsări și albine. Mama fusese cea care îl acostase pe hol, pe când avea paisprezece ani, lătrând la el: „Penisul tău în vaginul unei fete o va lăsa gravidă. Ai priceput?" Și se repezise afară pe ușă, lăsându-l pe Jack tremurând, lipit de zid și mort de rușine.

Aşa că a trebuit să adune informaţii despre ce însemna să fii bărbat de pe unde putea. Pentru a fi bărbat, presupunea el, trebuia să regulezi cât de mult puteai. Dacă nu puteai, atunci nu trebuia să spui nimănui. Trebuia să fii dezinvolt şi deschis cu femeile, dacă nu te îndrăgosteai de ele, iar dacă o făceai, atunci trebuia să iei măsuri. Te băgai în seamă, dar nu şi dacă se uitau la tine de parcă ai fi fost nebun, caz în care o luai rapid la sănătoasa. Plăteai nemţeşte, dar nu şi în cazul în care femeia dispărea să-şi pudreze nasul tocmai în clipa în care te pregăteai să ceri nota, caz în care scoteai, de unul singur, portofelul. Nu te grăbeai cu sexul doar dacă ea se mânjea cu frişcă, caz în care trebuia să guşti. Erai întotdeauna atent cu protecţia, în cazul în care nu scotea ea un pachet de prezervative, moment în care te rugai să nu fie XXL. De fapt, era totul destul de clar. Numai dacă nu cumva nu era.

Jack închise ochii şi ascultă muzica. În unele seri, domnul Winston stătea prea mult, cu sticla în mână, pe alee (sau pe treptele din faţa casei lui Jack), nu mai putea să urce scările spre apartamentul lui şi cădea, iar Jack îl auzea strigând cu capul lungit lângă uşa lui şi cu picioarele în sus. În acele momente, Jack mergea la uşa din dos şi îl salva pe domnul Winston, iar apoi pe jumătate îl căra, pe jumătate îl împingea în sus şi îl ajuta în mult mai multe feluri decât îi plăcea să-şi amintească. Apoi îl aşeza pe pat, cu un lighean lângă el, un pahar cu apă pe noptiera prăfuită şi două aspirine la îndemână. Ultimul lucru pe care îl făcea de fiecare dată era să ridice acul de pe placa cu Wagner care se tot repeta în liniştea mormântală.

Kate puse receptorul în furcă şi privi colţul mai îndepărtat al dormitorului ei, colţul relaţiei ei – colţul care, potrivit noii sale biblii, *Feng shui sau mori*, îi regla problemele vieţii amoroase. Cumpărase cartea din disperare. Plasturii cu testosteron fuseseră un dezastru. Nu avuseseră alt efect în afară de a o face irascibilă şi de a-i imprima

o dorinţă sălbatică de a tăia gardul viu. Se uită la colţ şi icni. Era la fel de alb ca un top de hârtie de scris. Mai mult, găzduia, oroare, un coş supraîncărcat cu rufe murdare. Asta explica tot. Bineînţeles că nu mai exista sex în căsnicia ei. Avea haine murdare în colţul relaţiei, pentru numele lui Dumnezeu. Cum de a putut fi atât de oarbă?

Răsfoi paginile în căutarea antidotului: oglinzi; plante verzi, luxuriante şi viguroase; o statuie erotică sau două. Şi folosiţi mult roşu, sfătuia cartea, pentru a aduce pasiune în viaţa voastră. Kate privi în sus, cu gura deschisă, cum becul de deasupra exploda de atâta lumină. Întregul dormitor se afla în colţul din casă responsabil cu relaţia. Privi interiorul zugrăvit cu gust în crem şi alb: îţi creştea libidoul la fel de tare cum ar fi făcut-o o ciupercă. Va trebui să îl zugrăvească şi să îl redecoreze complet. Se uită în Pagini Aurii căutând meseriaşul potrivit.

Molly fluiera la duş şi se bucura de valurile de apă care îi cădeau pe spate. Nimic nu se compara cu un duş bun, fierbinte cu care să îţi începi dimineaţa. Râse zgomotos când îşi aminti de Jack şi de maşina lui de spălat vase. Ce caraghios. Ce caraghios total, enervant. Va trebui să îi spună lui Kate că era mult mai rău decât credea ea. Dar totuşi, era ceva în legătură cu el. Molly se surprinsese dorind să se apropie de el şi să îl ţină în braţe. Şi nu numai spre propria ei satisfacţie, dar şi pentru a-i mângâia faţa, pentru a-şi pune capul pe pieptul lui şi pentru a-i asculta bătăile inimii. Voia să afle ce se petrecea în mintea lui, să-i mângâie fruntea brăzdată. Îşi dădu seama, uimită, că aici, pentru prima dată, era vorba despre un bărbat pentru care era dispusă să nu grăbească lucrurile. Să-şi stăvilească apetitul. Chiar să-şi încerce norocul. Norocul. Respiră adânc. Nu a crezut niciodată că va întâlni o asemenea persoană. Molly se opri şi simţi căldura speranţei invadându-i trupul.

Cineva bătea la uşa de la baie.

— Molly!

Se întinse şi crăpă uşa.

Jack stătea îngrijorat de partea cealaltă.

— A venit un tip îmbrăcat în piele neagră să te vadă. Spune că ai comandat echipament de *bondage* şi o cutie de bandă adezivă.

— Îl rogi tu să lase cutia în hol?

Închise uşa şi ieşi din cabina de duş. Nu mai e timp de pierdut, se dojeni; avea de lucru şi trebuia să se grăbească. În cincisprezece minute avea o sesiune informativă despre sado-masochism pentru romanul ei.

Maryann stătea lipită de Richard pe divanul lui Jack. Zâmbea dulce, cu mâinile încrucişate pe genunchi şi mişcând degetul, pe care era aşezat un diamant generos, pentru a prinde lumina.

— Apoi, vom pleca amândoi pe acelaşi cal, explica Richard. După ceremonie. Ştii tu, cu Maryann în faţa mea, ca şi cum am dispărea în asfinţit. Apoi ne întâlnim la recepţie. Şi, petrecem!

Maryann îşi dădu ochii peste cap.

— Richard!

Jack ridică paharul cu şampanie spre ea.

— Ei bine, felicitări.

Maryann se înroşi.

— Mersi, dar trebuie să îl feliciţi pe Richard.

— Vreau să ţin un toast, spuse Richard. Îţi mulţumesc că ai făcut din mine un om cinstit.

Ea se răsti la el:

— Of, dragă.

El râse şi bău jumătate din pahar.

— Acum e rândul tău, Jack. Maryann are o mulţime de prietene.

— O mulţime, spuse ea, uitându-se prin cameră.

— Maryann are mână bună la lipeli.

— Am trei nunţi la activ. Şi o logodnă săptămâna viitoare.

— Apoi i-a căşunat pe mine.

— Ei, cineva trebuia să pună piciorul în prag.

Richard îi făcu cu ochiul lui Jack.

— Jack, eşti aici?

Molly năvăli în cameră purtând cizme negre, cu toc cui, lungi până la coapse şi o fustă mini din latex.

— Oops, îmi pare rău. N-am ştiut că ai musafiri. Se pregăti să iasă, dar Richard se ridică de pe divan şi o salută.

— Bună.

Molly se opri şi zâmbi.

— Bună.

Jack întinse mâna pentru a face prezentările.

— Ea este Molly. Amanta cu bici a proprietarului, dori să adauge, dar se abţinu.

— Buuună, Molly.

Richard o amuşină. Maryann înlemni cu paharul de şampanie la jumătatea drumului spre gură.

Molly se întoarse să plece.

— Voiam doar să văd dacă eşti bine...

Jack ridică din sprâncene.

— De ce? Ai adus cu tine cravaşa?

— De fapt, voiam să ştiu dacă pot să mănânc eu ultima îngheţată.

Richard intră în conversaţie.

— Vrei să bei ceva?

Molly se uită la Jack, apoi zâmbi.

— Sigur. Ar fi minunat.

Richard se îndreptă, uşor, spre şampanie şi îi turnă o cupă.

— Mulţumesc.

Se rezemă şi sorbi lung. Sfârcurile sânilor încercau, jucăuşe, să răzbată prin corsajul de latex. Richard se uita la ea, în extaz.

— Ce rochie neobişnuită, spuse el.

— Cercetare.

— A, şi tu eşti scriitoare?

— Ei, astăzi am fost dominatrix. Închise și deschise pumnii. Și, ca să spun drept, este o muncă grea.

Richard se uita fix la mâinile ei.

— Din fericire, au tot felul de jucării care să te ajute în proiectele mai dificile. Nu știu ce făceau oamenii înainte.

Richard înghiți.

— Nu-mi vine să cred că nu te-am cunoscut mai devreme. Se uită la Jack. Unde te ține închisă?

Molly căscă.

— Sus. Legată de un birou Regency.

Richard rămăsese fără glas.

— Chiar?

Maryann lăsă paharul din mână.

— O, dragă, uită-te cât e ceasul. Ar trebui să plecăm. Mai avem de scris invitații.

Richard o liniști.

— Ei, stai liniștită cu invitațiile. O să le scriem mâine.

— Trebuie să le trimitem mâine, ceea ce înseamnă că trebuie să le scriem astăzi.

— N-o să fie moarte de om dacă mai întârziem o zi.

— Ba o să fie. Avem nevoie de cel puțin trei săptămâni.

— Hai să încălcăm regulile.

— Hai să nu.

O apucă de bărbie.

— Lanțul și ghiuleaua mea.

Ea se ridică.

— Haide. Îl îmbrățișă anemic pe Jack. La revedere, Jack, ne vedem la petrecerea de logodnă. Ne-am cazat la Macy, așa ca fapt divers. Nu-mi place să spun, dar cred că e bine să știi că ai un umăr pe care să plângi. Își coborî vocea. Sunt niște femei cu care aș vrea să îți fac cunoștință. Se uită la Molly și șopti. Femei de nasul tău.

Richard îi strânse mâna lui Molly.

— Vino și tu dacă vrei. O să fie mare distracție. Părinții lui Maryann dau niște petreceri super. Încă o persoană în plus nu mai contează.

Maryann zâmbi strâmb.

— Este o cină în jurul mesei.

— Vreau să zic, trage-ţi un scaun.

— Haide, Richard.

Când uşa se închise în urma lui Richard şi Maryann, Molly dădu din cap.

— *Mamma mia*, spuse.

— Ce?

— Încă nu aş cumpăra cadoul de nuntă.

— Îi este devotat.

Ea zâmbi.

— Ce-ai spune de un pahar înainte de culcare?

Jack îşi plimbă ochii pe trupul ei îmbrăcat în latex şi se dădu înapoi.

— A fost o seară lungă...

— Ei, hai. Îl înhaţă de mână şi îl târî înapoi în camera de zi. Îi mai turnă un pahar, apoi îşi turnă şi ei. Simt că noi doi am început cu stângul.

Jack îşi alese cel mai îndepărtat colţ al camerei şi se aşeză.

— Cum adică?

— Simt că ţi-am călcat în picioare sensibilitatea punându-te într-o situaţie delicată.

Jack tăcea. Nu mai auzise pe nimeni formulând problema atât de bine.

— Deci, doream, doar, să spun că nu am vrut, sub nici un chip, să te jignesc.

— Nu-ţi face probleme.

Molly îi dădu paharul. Apoi se aşeză lângă el, pe canapea, aproape.

— Adică, e foarte drăguţ din partea ta că mă laşi să stau aici.

El se uita drept înainte.

— Nici o problemă.

— Şi nu o să mai abuzez mult timp de generozitatea ta.

— Bine.

Ea îl privi.

— Vreau să zic, stai cât vrei, spuse el.

Se aşternu tăcerea. Molly se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră. Jack privea felul în care rochia de latex se mula pe coapsele ei puternice. Se întreba cum ar fi să fii prins între coapsele acelea...

— Chestia e că – veni şi se postă în faţa lui – mi se pare că eşti foarte, foarte, atrăgător. Să-ţi mai torn un pahar?

Jack se uită la pahar, era gol. Nu-şi amintea când îl băuse.

— Nu, mulţumesc. Puse paharul deoparte şi îşi încrucişă mâinile.

Ea se aşeză, din nou, lângă el.

— Vezi tu, cred că există două feluri de bărbaţi: cei pe care îi numesc o pierdere de timp şi cei care trebuie păstraţi. Şi întotdeauna am crezut că îmi plac cei cu care să îmi pierd timpul, dar tu... tu...

Se uită la buzele lui.

Jack la ale ei.

Ea îşi puse mâna pe piciorul lui.

— Ţi-ar plăcea să ieşim împreună?

— Nu.

— Of, îşi retrase mâna.

— Adică, eşti foarte drăguţă, nu-ţi lipseşte nimic...

Ea se ridică.

— Înţeleg.

— Numai că... Jack se foi.

— Nu-i nevoie să-mi explici.

Jack se simţi prost. Părea atât de demnă stând acolo, cu mâinile atârnându-i pe lângă trup. Pentru un moment crezuse că o să se aplece şi o să bată din tocuri. Zâmbea spre el, şters.

— Adică, putem fi prieteni, spuse el.

— Sigur că da.

Ea veni înspre el şi îl sărută pe buze, sugându-le şi muşcându-le înainte de a le da drumul. Îi întinse mâna.

— Am încheiat târgul.

Jack se împletici spre uşă.

— Jack.

El se uită în urmă. Ea îi făcu cu ochiul.

— Nu poţi condamna o fată pentru că a încercat.

Capitolul 9

— Problema ta, Jack, este că eşti prea drăguţ, spuse Richard, parând sabia lui Jack în ringul clubului lor de scrimă de pe bulevardul Santa Monica.

Amândoi erau îmbrăcaţi în alb şi îşi dădeau târcoale, ţinând în mână florete...

— Ştiu, ştiu, spuse Jack, ajustând unghiul piciorului din spate, înainte de a avansa din nou.

Instructorul strigă de pe margine.

— Încheietura, mişcă-ţi încheietura. Nu mişca cotul.

Richard se feri, uşor, la stânga.

— Cum să se dea la tine aşa? Ce credea că eşti?

Jack dădu din cap neîncrezător.

— Habar n-am. Chiar emit asemenea semnale? Aceste semnale hai-odată-să-ne-o-tragem?

Richard ţâţâi.

— N-aş vrea să am de-a face cu una ca ea.

— Ai grijă cu schimbarea mâinilor! se răsti antrenorul.

Jack îl ocoli pe Richard.

— Adică, ea caută bărbaţi din ăia care nu se respectă.

Richard fu de acord.

— Ai ghicit.

Jack oftă.

— Ar trebui să poarte un semn: MĂ GÂNDESC LA UN SINGUR LUCRU.

— Te înţeleg.

Jack schimbă priza.

— Dar, câteodată, câteodată... mă uit la ea şi mă întreb: de ce nu?

— Nu, nu. Un nu absolut.

— De ce nu?

Richard încercă o fentă.

— Pentru că nu este cea pe care ai aşteptat-o.

Jack prevăzu lovitura şi se răsuci.

— Dar dacă e?

— Glumeşti, nu?

— Da. Nu. Nu ştiu. Încep să mă ataşez de ea.

— Te termină, asta face. Oricum ar fi, nu-i o idee bună.

— De ce?

— Simplu: dacă cedezi acum, nu te va mai respecta niciodată. Richard făcu un salt şi îşi propti sabia în gâtul lui Jack. *Touché*, prietene.

Era ca o strălucire, şocul unei recunoaşteri, o strângere de mână secretă. Jack putu simţi asta chiar înainte de a începe să vorbească.

— Heather?

Stătea în faţă la Starbucks într-o rochie bleu, simplă, fără mâneci, cu părul lung şi blond legat cu o fundă neagră de catifea. Se grăbi să traverseze, cu mâna întinsă şi aproape împiedicându-se de propriile picioare în graba de a ajunge lângă ea.

— Da, spuse, şi rămaseră acolo, zâmbindu-şi, sorbindu-se din priviri, stând în calea tuturor.

Pentru că, totuşi, cât de des se întâmplă aşa ceva? O întâlnire aranjată de o prietenă să se transforme în ceva atât de... de... promiţător.

— Vrei un cappuccino? întrebă, într-un sfârşit.

— Un latte decofeinizat, te rog.

Înăuntru, s-au aşezat într-un colţ care dădea spre Main Street şi au început să vorbească, râsul ei răsfrângându-se

asupra conversației asemenea unei raze de soare. Au vorbit despre cât de drăguță și generoasă fusese Maryann pentru că le aranjase întâlnirea. Și despre cum trebuiau să se bazeze pe prietenii cei mai buni pentru a întâlni oameni de calitate. Chestii obișnuite. Prea ocupați pentru a-și găsi dragostea la serviciu. Prea timizi pentru a o căuta în altă parte. Prea pretențioși pentru a se așeza la un bar și a aștepta cea mai bună ofertă. Deci erau amândoi disponibili, deschiși și gata de orice.

— Dintre toate Starbucksurile în care puteam intra... se aventură el.

Brusc, ea se încruntă. Jack se simți speriat. Ce spusese? Oare nu-i plăcea *Casablanca*? Cum de putuse fi atât de prost? Spusese ceva rasist, sexist? Privi cum ochii i se micșorau, privindu-l, cântărindu-i valoarea. Își ținu respirația.

— Știu că este prea devreme, spuse ea, dar vreau să știi că nu vreau o relație sexuală.

Jack expiră.

— Cred că glumești.

Ea clătină din cap. Se uită la mâini, ca și cum i-ar fi fost rușine. Jack nu putea să creadă cât era de norocos. Care erau șansele să întâlnească pe cineva atât de... neobișnuit?

— Dar arăți atât de... normal.

Ea ridică din umeri.

— Ești religioasă, sau...?

— Da, sunt. Dar nu din cauza asta.

— Atunci de ce?

— Aștept să întâlnesc...

— Dragostea adevărată. Vorbi în locul ei.

Ea își ridică privirea, uimită.

— Da. Cum de-ai știut?

Cum de-a știut? Asta era femeia pe care o așteptase. Ea era îngerul lui. Salvarea lui. Îi luă mâna fină și îngrijită, atent să nu sugereze altceva prin atingerea lui.

— Și eu aștept același lucru.

Se uită în ochii lui, temându-se să nu-și bată joc de ea.

— Da?

— Absolut.

Uşurarea i se citi pe faţă. Îşi îndreptă spatele. Puse ceaşca de latte înapoi pe farfurioară, hotărâtă şi se uită în ochii lui.

— Ai vrea să ne mai întâlnim? întrebă. Să luăm prânzul?

Jack conduse spre casă cu capul învăluit într-o ceaţă călduţă, pufoasă. N-ar fi putut să spună ce drum alesese spre casă, dacă o luase spre Pacific, la dreapta pe Thirty-first Street sau, poate drept înainte pe Abbot Kinney şi în jos pe North Venice Boulevard, dar, cu siguranţă ar fi putut povesti cum soarele poleia copacii şi cum aerul era exact cât trebuia de răcoros. Satisfacţia îl purta pe străzi precum un covor fermecat. Conducea respirând adânc şi era mulţumit de norocul care dăduse peste el. Pentru că o găsise: ultima Virgină din Los Angeles. Derulă odată şi încă o dată conversaţia avută.

— Mă păstrez pentru soţul meu, spusese. Castitatea este cel mai de preţ bun al meu.

— Este o atitudine frumoasă, răspunsese.

— Poţi să mă ţii de mână.

Iar Jack stătu, bucuros, la Starbucks, ţinând mâna fină a acelei făpturi minunate. Buze precum bobocii de trandafir, picioare lungi, mătăsoase, ducând spre tărâmul tuturor făgăduinţelor. Jack simţea fluturaşi în stomac. Aşteptase, iar acum era răsplătit. Avea să le arate el. Simţea nevoia să sară în sus de bucurie. Dar, la un moment dat, se încruntă. Va trece prin flăcările Iadului până să-i spună lui Molly. Foarte ciudat. Ea fusese atât de directă în ceea ce privea sentimentele. Îşi prezentase atât de direct dorinţele. Şi, trebuia să recunoască, pentru asta era nevoie de tărie de caracter. Dar el făcuse alegerea. Îşi găsise aleasa. Cu un pic de noroc, poate că lui Molly nu-i va fi prea greu să stea în preajma lor, doi porumbei, plini ochi de acel

sentiment gingaş, înălţător, de iubire. Va suferi mult, se gândi el, trist. Va fi o adevărată lovitură.

Dar, clar, nu putea face nimic. Pentru că acea apariţie castă era viitoarea lui soţie, partenera lui, mama splendizilor lui copii. Îşi închipui casa pe care aveau să o posede în Palisades, parcul de joacă din curtea din spate, trei copii cu părul bălai jucându-se pe gazonul de culoarea smaraldului. Zâmbi gândindu-se la cum luaseră naştere acei copii, la nopţile calde şi senzuale, la cămaşa ei lungă de noapte, la părul lung revărsându-i-se pe piept.

Mai văzu, apropiindu-se de casă, cum Molly stătea sus, aplecându-se pe fereastra de la dormitor. Pe când îşi parca motocicleta văzu cum îşi scotea capul afară pe geam. Vag, zări faţa unui bărbat în spatele ei, puţin mai sus şi mai la stânga. Molly îi făcu cu mâna, iar Jack descălecă de pe motocicletă.

— Lucinda ţi-a lăsat un mesaj.

— Mulţumesc.

Privi. Zâmbea subtil, cu colţul gurii un pic ridicat, de parcă ar fi ascultat o glumă, aşteptând poanta.

Închise ochii.

— Molly?

Ochii i se deschiseră.

— Da?

— A zis ceva de o conferinţă?

Închise ochii.

— Nuuuuu.

Hârâi, dezvelindu-şi dantura micuţă, apoi gâfâi şi se relaxă pe pervazul ferestrei. În spatele ei faţa unui bărbat îşi făcu apariţia şi se cuibări lângă al ei. Era puternic şi transpirat. Era, remarcă Jack, tipul de la FedEx.

— O, bună! strigă el la Jack.

Jack îi făcu din mână, fără să mai scoată un sunet.

Molly se trezise devreme în dimineaţa următoare şi stătea în grădină. Jack o privea de la fereastra lui. Purta

o rochie de plajă mov, lejeră, care îi ajungea până la călcâie. Se aplecă să privească o floare, iar coloana i se contură, dându-i aspectul unui dinozaur mic şi delicat. Braţele i se înroşiseră de la soare; buzele îi erau întredeschise de concentrare. Curăţa tufa de trandafiri, tăind florile vechi, ofilite, umplând gazonul de ele. Părul ei negru, părea aproape albastru în lumina dimineţii. Era desculţă, iar picioarele îi erau acoperite de iarba umedă. Se imagină alături de ea, pe iarbă. Roua dimineţii udându-i spatele, rochia ei toată mototolită, coapsele-i puternice la vedere. Soarele prinzându-i ridicătura sânilor mici, al căror contur era desenat de buzele lui. Căldura trupului ei coborând, iar ochii ei invitându-l înăuntru.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Molly se întoarse, dintr-odată, şi se uită în sus. El stătea nemişcat, în umbră, şi putea să jure, după privirea ei, că nu îl zărea. Apoi, o văzu zâmbind ca şi cum, chiar dacă nu prea putea vedea, ştia. Se întoarse la tăierea florilor.

— Vrei să ştii ce cred eu ? întrebă Primrose, care stătea trântită pe patul lui, făcându-şi unghiile. Renunţase la Elfew. Vocabularul nu fusese adecvat.

— Nu chiar. Trecu de ea şi se trânti la loc în faţa calculatorului.

— Cred că are mult tupeu să vină aici, să te incite şi să nu cedeze dorinţelor tale.

Guy aruncă o privire din locul în care făcea genuflexiuni.

— Eu zic să i-o tragi un pic şi să termini odată.

— Nici nu mă gândesc.

— Haide, bătrâne, n-o să afle nimeni.

— O să aflu eu.

— Of, cui îi pasă, spuse Primrose. Scoate-o din sistem.

— N-am nimic în sistem. Mă îngrozeşte.

— Da, ţi se citeşte groaza pe faţă. Se vede de la o poştă.

Jack privi în jur.

— De ce vorbiţi în argou ? Sunteţi aristocraţi.

Primrose ridică din mâini.

— Nu da vina pe noi. Caracterizarea ta nu este bine definită.

Jack respiră adânc, îşi ridică degetele şi se apucă de treabă:

Primrose murmură lipită de buzele insistente ale lui Guy.
— Nu, nu, nu...

Jack se lăsă pe spate şi lovi cu degetele în tastatură.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Primrose sări.

— Ce?

— Nu ţi se face rău? Să te tot plângi. Recunoaşte. E un mârlan. Părăseşte-l.

Primrose îşi puse o mână peste sânii ei ridicaţi.

— Dar îl iubesc.

— Te tratează ca dracu'.

— Da, dar în adâncul sufletului lui mă iubeşte.

— Chiar?

Guy îi privi, peste umărul lui Primrose, din locul în care, acum, citea paginile de sport din ziar şi ridică din umeri.

— Sigur.

— Guy! se răsti Primrose.

— Mi-aş dori să mă treci în zilele noastre unde tipele pur şi simplu cedează. M-am cam săturat. Guy se întoarse la lectură.

Jack se uită, prostit, la Guy.

— Dumnezeule, asta e.

Guy îşi ridică privirea.

— Asta ce?

— De ce s-o forţezi?

— Îîî?

— De ce s-o violezi şi s-o răneşti? Am fost atât de orb. Dă-te jos de pe ea!

Guy se împletici dându-se înapoi. Primrose ridică din sprâncene. Jack se scărpină în cap.

— De ce nu m-am gândit la asta mai de mult? Superpovestea de dragoste. Asta voi scrie. O poveste atât de dulce, sensibilă și nevinovată, încât va schimba lumea.

Se plimbă prin cameră.

— Bun, acum. Alte nume. Să vedem. Beau. Asta e. Și... Chastity. Îhî. Îmi place. Bun. Bine. Se așeză la calculator.

— Acum vreau să vă țineți de mână.

— Să ne ținem de mână?

— Așteptați, așteptați, o să șterg tot. Bun, un nou început. De-abia v-ați întâlnit și vorbiți, încercați să vă cunoașteți...

— A, înțeleg, interveni Primrose, iar ea își dă seama că tatăl lui a fost cel care a violat-o pe mama ei și că nu se mai pot vedea niciodată.

— Nu, nu, spuse Jack, se cunosc, iar Beau îi cere lui Chastity...

— Toți banii tatălui ei, strigă Guy, ca să nu îi seducă fiica din flori pe care o născuse la treisprezece ani.

— Nu. Jack dădu din cap. Îi cere mâna.

— Pe care ea refuză să i-o dea, spuse Primrose, iar el este nevoit să o răpească!

— Să o ducă la închisoarea lui de pe înălțimile muntelui, adăugă Guy.

— Nu, nu, nu, insistă Jack. Pe care ea i-o dă, apoi se...

— Sunt pe punctul de a se căsători, dar ea află că este, de fapt, fratele lui geamăn cel rău!

— Nu! Trăiesc fericiți până la adânci bătrânețe. Sfârșit. Jack îi privi, fără răsuflare.

Guy și Primrose tăceau.

— Nu înțelegeți. Personajul meu va fi un tip de treabă. Va fi ceva original. Dragoste, căsătorie, sex și devoțiune totală cu un... tip de treabă.

Guy și Primrose se uitară unul la celălalt.

Jack îi zâmbi lui Primrose.

— O să te iubească pentru totdeauna. De la început. Ce zici de asta?

Primrose își înăbuși căscatul.

blondi

Majoritatea scaunelor din sala de joc erau deja ocupate când Rita ajunse. Cei trei obsedați de dezlegarea cuvintelor încrucișate erau înghesuiți lângă automatul de Pepsi, ținându-și ziarele împăturite aproape de ochii care nu-i mai prea ajutau.

— Este vineri, strigă Rita, fericită, dând buzna, n-aveți nici o șansă.

Ambasadorul atrăgea toată atenția lângă masa de biliard. Îi aruncă Ritei o privire lungă, obraznică, în momentul în care trecu pe lângă el, apoi își îndreptă, din nou, atenția spre Stella care se făcea că-i ghicește în palmă.

— Văd multe realizări. Mari realizări.

— Cât de mari?

Stella îi apropie mâna de obrazul ei.

— Văd că bursa va crește cu șaptezeci de procente. Văd că se va descoperi un leac împotriva îmbătrânirii. Te văd la malul mării cu o piña colada în mână.

Ambasadorul își retrase mâna.

— Pimms. Ar fi Pimms.

Se uită din nou la Rita, care stătea vizavi, desenând trei femei care încercau să învețe biliard. Una dintre ele se apleca în față, pe masă, cu ochelarii un pic câș și băgă în gaura opusă mingea cu numărul opt.

Desenând, Rita o auzea pe Stella povestind.

— Ei, casa în care am locuit când eram mică era mai mare. Hol mare, cu cuiere pe laturi, unde să ne atârnăm hainele. Iar mama avea un balansoar mare chiar lângă ușă...

Ambasadorul nu spunea nimic, privind-o pe Rita cum desena.

— Pe atunci aveam două pisici. Twichet și Bess. O, Bess. A fost călcată de camionul care aducea lapte. Nici o pisică nu mi-a plăcut așa de mult. Mama spunea...

Ambasadorul bătea din degete pe cotiera scaunului. Brusc, se ridică. Tăcerea se aşternu în cameră. Rita continuă să deseneze, concentrată asupra liniei lungi a tacului de biliard.

El se opri în dreptul scaunului ei.

— Dau ceva de băut în camera mea la ora cinci. N-ai vrea să vii?

Rita îşi ridică privirea, uitându-se la ochii lui albaştrii, frumoşi, la sprâncenele albe, stufoase, la urechile care îi străjuiau capul asemenea unor rotiţe ajutătoare. Totuşi, n-avea de gând să danseze după cum îi cânta el. Va trebui să depună ceva mai mult efort.

— Îmi vine nepoata în vizită. Poate altă dată.

El înclină din cap.

Îl privi ieşind în grabă. Stella rămase pe loc, cu gura pungă, uitându-se fix în poală. Rita o privi şi începu să-i deseneze mâinile.

— Leda vrea o orgie de ziua ei. Poţi să prezidezi tu?

Jack căscă. Telefoanele surorii lui începeau să vină din ce în ce mai devreme.

— O orgie? Nu se mai joacă „Să punem coadă măgarului"?

— Era un joc nedemocratic, învechit. Câştiga o singură persoană.

— Amărâtul, bietul măgar.

— Mai vrea şi să discute cu tine despre nu ştiu ce. Poate să vină până la tine?

— Sigur. S-a întâmplat ceva?

— Nu, cred că ceva legat de teme. Vreo compunere la engleză, ceva. Cu toate că nu înţeleg cum ai putea să o ajuţi. Nu eşti genul ăla de scriitor.

— Şi ce gen ar fi ăla?

— Unul bun.

— La revedere, Kate.

Jack intră la Barnes&Noble şi îi făcu din mână vânzătorului, care îl înghionti pe colegul lui casier. Jack urcă cu scara rulantă până la etajul al treilea, privind, în jurul lui, toţi acei bărbaţi şi toate acele femei care se plimbau printre rafturi, atingând copertele cărţilor de parcă ar fi fost feţele unor profeţi. În spate, Jack îşi găsi cărţile aşteptându-l ca nişte prieteni adevăraţi. Alese una şi se rezemă de raft cu nonşalanţă studiată. Pentru că, aşa cum poate depune mărturie orice scriitor care se respectă, nu era de-ajuns să scrii. Autopromovarea era obligatorie. Trebuia să-i faci pe oameni să cumpere.

— Eu sunt editor, nu agent de publicitate, îi spusese brutal Lucinda, lăsându-l pe Jack să-şi vândă produsul ca un vânzător de covoare.

Aşa că, Jack continuă să facă obişnuitele donaţii, să se infiltreze pe forumurile de pe net, să încalce convenţiile. Dar nimic nu se compara cu puţină intimidare atunci când venea vorba, cu adevărat, de creşterea vânzărilor.

Se uită prin jur, aşteptând. Curând, o femeie îşi croi drum spre el, uitându-se, pe furiş, la locul în care stătea şi părând interesată de secţiunea alăturată. Pentru un moment frunzări o carte despre francize în domeniul pompelor funebre, înainte de a-şi lua inima în dinţi şi de a se îndrepta exact spre romanele de dragoste. Se întoarse cu spatele la el şi începu să se uite la titluri.

— Pot să-ţi recomand o Celeste d'Arcy? întrebă el.

Spatele femeii se încordă, dar continuă să citească ca şi cum nu îl auzise.

— Te interesează romanele de dragoste?

Ea se uită la agentul de pază care se plimba pe acolo.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Suntem spirite pereche. Trebuie să ajungem să ne atingem scopul de a face o lume mai bună, mai plină de pasiune. Nu trebuie să-i lăsăm să ne doboare. Trebuie să fim uniţi. Nu uita – se aplecă spre ea – *noi* suntem majoritatea tăcută.

Ea aprobă din cap.

— Deci, spune-mi, îi ceru el.

Se uită de jur împrejur, apoi şopti:

— Nu ştiu. Pur şi simplu îmi place... emoţia, înţelegi tu...

El trase afară din raft una dintre cărţile lui.

— Pot să-ţi sugerez o Celeste d'Arcy? repetă el.

Ea se strâmbă.

— Am auzit că e bărbat.

— Şi ce dacă?

— Nu-mi place ideea ca un bărbat să-mi citească cele mai adânci gânduri în felul ăsta. Ştii tu, să-mi citească dorinţele.

— Dacă ţi le citeşte, ţi le şi îndeplineşte.

— Nu este homo?

— Nu. Este o prejudecată des întâlnită. Homosexualii scriu pentru homosexuali. Bărbaţii heterosexuali scriu pentru femei heterosexuale. Fac tot ceea ce face o femeie, numai că din spate şi fără tocuri.

— Hmmm, spuse ea şi se uită pe spatele cărţii. Crimă, răpire şi trădare. Se scărpină pe obraz. Sună bine.

— Este bună, te asigur.

O mână mare îl apucă pe Jack de umăr. Se întoarse şi îl văzu pe agentul de pază privindu-l de sus.

— Domnule, trebuie să vă îndepărtaţi. Este interzisă hărţuirea clienţilor.

— Eu doar furnizez un serviciu.

— Şi eu la fel, spuse el şi îl escortă pe Jack afară.

Lui Jack îi trecu prin minte, odată ajuns pe trotuar, că, probabil, va trebui să-şi găsească o slujbă. Dacă mai dura mult lipsa asta de inspiraţie, un simplu calcul matematic îi demonstra că în aproximativ şase luni va locui într-un apartament de două camere, în Studio City. Problema era că, după o anumită vârstă, scriitorii nu mai erau, practic, angajaţi. Erau mult prea individualişti pentru a face parte dintr-o echipă. Aveau prea multe păreri, erau mult prea

îndrăgostiți de sunetul propriei lor masticații mentale. Știau câte puțin din toate și nu știau îndeajuns despre nimic. Bineînțeles, făcuse atât de multă muncă de cercetare pentru ultimul său roman, încât, probabil, s-ar putea angaja la o casă de licitații ca evaluator al obiectelor Regency. Și, cu câțiva ani înainte, reușise să scrie o poveste de dragoste acceptabilă, plasată într-un spital: nu este nici o îndoială că, pentru o zi sau două, s-ar putea descurca în postura de soră medicală. Era păcat că nu existau mai multe posturi de pirat al mărilor, pentru că era specialist de clasă în acest domeniu. Jack oftă. Dacă vânzările nu creșteau, era vai de capul lui. În plus, dacă nu reușise sub un pseudonim feminin, ar fi fost complet imposibil să scrie cu numele adevărat. Dar, cum mergea pe trotuar, spre locul în care motocicleta îl aștepta asemenea unui armăsar loial, se pomeni zâmbind. Slavă Domnului că viața lui personală era pe calea cea bună. Heather se dovedea a fi tot ceea ce-și dorise. Și mai mult decât atât.

Heather stătea în fața lui Jack purtând un costum de baie dintr-o singură bucată. Avea în mână un marker mare, negru și delimita zonele private.

— Deci, pentru moment, fără atingeri mai departe de aici, spuse ea, desenând cu markerul câțiva centimetri mai sus de genunchi. Dacă totul merge bine, am putea ajunge chiar și până aici. Făcu o linie punctată câțiva centimetri mai sus. Dar numai după ce acumulezi cincizeci de puncte.

— Puncte. Jack stătea pe canapeaua din sufrageria ei, luându-și notițe.

— Da. Primești puncte după fiecare întâlnire. Cinci pentru chestii de gentleman cum ar fi deschisul ușii la mașină, plătitul cinei, ascultarea activă.

— „Ascultarea activă".

— Vezi, deja ai prins ideea.

Jack desenă un semn de întrebare în dreptul „ascultării active". Se va documenta mai târziu.

— Acum, mă tem că sunt foarte strictă în ceea ce privește atingerea zonei toracice. Desenă o linie pe la mijlocul gâtului. Deci, de aici în jos este absolut interzis. Acum, presupunând că ești extrem de cuminte, și, ca să fiu sinceră, nimeni nu a fost îndeajuns, poți să mă atingi în zona claviculei.

— 'nțeles.

— Deci. Vrei să facem plajă dezbrăcați?

Jack clipi.

— N-o să te simți prea... dezbrăcată?

— Ei bine, acum că am stabilit cu tine regulile, mă simt în siguranță. Heather ieși din costumul de baie și își luă o poziție de poză. Dumnezeule, ar trebui să te vezi. Râse. Ești mai palid decât cuticulele mele.

Ieși afară, pe balcon, și se așeză la soare, cu sânii ridicați, suspicioși la atâta atenție. Își închise ochii și se tolăni. Jack stătea la ușă și o supraveghea, ochii poposindu-i asupra zonelor interzise. Clipeau și semnalizau ca luminile unei mașini reflectate într-o vitrină.

Când Leda bătu la ușă, Jack se grăbi să coboare și să deschidă. Era încântat că nepoata lui îi cerea ajutorul. Toată noaptea lucrase la un plan didactic în care cuprinsese secretele unui dialog bun, ale acțiunii, ale caracterizării. Notase chiar și câteva chestii tehnice despre felul în care scria – ce font folosea, ce margini, filozofia pe care se baza existența lui. Avea să fie o după-amiază fascinantă.

O îmbrățișă strâns în pragul casei și o ajută să-și dea jos rucsacul. Ea intră valvârtej în hol.

— Am atâtea să-ți povestesc, spuse.

— Bine, bine, hai, intră.

În bucătărie, Jack îi făcu semn Ledei să se așeze pe un fotoliu și turnă două căni de lapte rece. Le puse jos, lângă un coșuleț plin cu biscuiți de ciocolată. Cu un copil prin preajmă puteai să te bucuri de plăcerile simple ale vieții.

— Deci, spuse el, ştergându-şi mustaţa de lapte. Ce te preocupă?

Leda se prăbuşi pe scaun.

— Sexul oral.

Jack se înecă cu biscuitul.

Leda scoase o diagramă referitoare la problemă, care avea secţiuni notate cu „A", „B", „C" şi „D".

— Aşa, spuse ea şi scoase un creion arătând spre fiecare secţiune. Din experienţele pe care le-ai avut, îţi place ca presiunea să fie pusă aici, aici sau aici?

Jack se holba la ea, cu gura deschisă.

— Sau îţi place atunci când ea vibrează constant cu gura?

Jack rămăsese fără grai. Cine era acea femeie-copil care studia anatomia bărbaţilor? Se uită la adolescenta din faţa lui, durdulie ca un copilaş, cu blugii cu talie atât de joasă încât i se vedea noada, cu un tatuaj fals (spera el), o limbă, pe spatele încheieturii de la mână. Ce se întâmplase cu copila îmbrăcată cu rochiţe de prinţesă, care era în stare să-ţi explice diferenţa dintre un casmozaur şi un stegozaur, care ştia sateliţii lui Jupiter şi descria compoziţia inelelor lui Saturn, care ştia că pinguinii imperiali îşi duceau puii pe picioare?

Auzise zvonuri despre cât de repede se maturizau copiii din ziua de azi, dar nu le dăduse niciodată importanţă, considerându-le legende urbane, împrăştiate pentru a şoca şi pentru a crea confuzie, pentru a adânci şi mai mult graniţa dintre generaţii. Îi plăcea să se considere un aliat demn de încredere al tinerilor, preferând să creadă (în ciuda dovezilor contrare) că nu era atât de departe de adevăr. Deci, nu voia să o judece pe Leda. Nu voia să facă tărăboi. Şi, mai presus de toate, nu voia să o îndepărteze. Trebuia să menţină dialogul deschis.

Prinse putere.

— Ei, sunt sigur că prietenul tău se va bucura de orice fel de atenţie îi vei oferi.

— Prieten? Leda râse. N-am prieten. Am numai paisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. Este pentru un concurs. Cel mai bun sex oral. Echipa câştigătoare merge la Disney.

Doamne, ai milă, se gândi el. Bine, deci, trebuia să înceteze. Era timpul să împingă acest tren, oricare i-ar fi fost destinaţia finală, afară de pe şine. Dar trebuia să o facă cu tact, cu înţelegere, cu sânge rece. Respiră adânc.

— Ce-ar spune mama ta?

— Of, te rog. Ei nu i-aş cere sfatul. Nu cred că e bună.

El o privi, apoi încercă o altă abordare.

— Vezi tu, sexul este o decizie importantă...

— Sex? Nu e sex.

— Dar ce e?

— E... Se gândi un moment. Recreere.

Jack se strâmbă.

— Eşti conştientă de riscul îmbolnăvirilor...?

— O să folosesc prezervativ. Nu sunt proastă.

— N-o să te mai ia nimeni de nevastă, îi scăpă.

Leda izbucni în râs.

— Of, unchiule Jack, eşti atât de amuzant.

Luă o gură mare de lapte şi încă un biscuit. Nu mai era decât un singur lucru de făcut.

— Cum crezi că o să se simtă?

— Cine?

— Victima ta.

— Victimă? râse Leda.

Jack se aplecă.

— Ei, sigur, ar putea să zică da, dar asta numai pentru că cedează în faţa presiunii.

— Credeam că le place.

— Ah. Jack dădu din mână. E atât de tipic. Bietul individ este păcălit. Crede că asta îşi doreşte. I s-a spus că asta îşi doreşte. În fiecare zi este bombardat de imagini care i se cuibăresc în minte, hrănindu-i cu forţa fanteziile sexuale. Poate că mai degrabă ar ţine pe cineva de mână.

Te-ai gândit la asta? Poate că ar dori să te cunoască mai bine, în loc sa fie abuzat, cu sânge rece pe bancheta din spate a vreunei maşini. Crezi că îi place uşurinţa cu care îşi descheie fermoarul, această exhibare a părţilor intime, această manipulare a bărbăţiei lui?

— Bărbăţie?

— Şi cu inima cum rămâne? Îţi pasă vreun pic? Totuşi, inima unui băieţandru este organul cel mai mare pe care îl posedă.

— Eu...

— Măcar o să vorbeşti cu el a doua zi pe hol?

— Ei bine...

— Măcar o să-i recunoşti faţa?

— Sigur c-o să i-o recunosc.

Jack ridică din sprâncene.

— Dar Armani a spus...

— Eminenţa cenuşie, presupun?

— Da. Ea a spus...

— Că vă puteţi îmbunătăţi practica pe aceşti băieţi nevinovaţi, adăugând mai multe, şi mai multe victime la război.

— Dar nici ei nu spun nu.

Jack dădu din cap.

— Poate simt că nu au de ales. Poate simt că n-o să vă placă niciodată de ei dacă nu cedează.

— Ei, haide.

— Crezi că suntem chiar atât de diferiţi de voi? Dacă ne tăiaţi, nu curge sânge? Dacă ne faceţi rău, nu plângem? Dacă vă jucaţi cu noi, nu ne e ruşine?

— Doamne, unchiule Jack, n-am vrut să te supăr.

Ridică din umeri şi oftă din rărunchi.

Leda îl mângâie pe braţ.

— N-o s-o fac. Bine? Îl sărută pe frunte. Te rog, nu plânge.

Jack se strădui să zâmbească, încurajat şi îi întinse mâna.

— Mă bucur că am vorbit.

Jack stătea în biroul Lucindei, plătindu-şi zborul la New York şi punându-i, personal, în poală manuscrisul, apoi insistând să îl citească chiar acolo, în faţa lui, nu, mulţumesc, o să aştepte. Două ore, cât ea citi, Jack privi în jur la biroul ei, observând cât de bine erau aşezate cărţile lui în comparaţie cu cele ale altor autori. Lucinda râse. Întoarse pagina. Râse din nou. Jack zâmbi, încurajat, deşi conştient de faptul că nu scrisese o comedie, şi, deci, un pic îngrijorat.

Lucinda râse zgomotos.

— Această Chastity, este atât de... de...

Jack încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

— Şi acest Beau...

— Îţi place?

— Este... este... îşi pierdu răsuflarea.

— Prea virtuos?

— Pentru început, da...

— O să-l mai temperez. Jack îşi notă ceva.

Într-un final, Lucinda se lăsă pe spătar şi puse manuscrisul pe masă.

— Pot să te întreb cu ce te-ai drogat?

— Poftim?

— Asta nu este o poveste de dragoste. Este un manual despre cum să-i plictiseşti de moarte pe cititori.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Uită-te la Beau. Îl faci să aibă gânduri dulci, nevinovate despre ea... când ar fi trebuit să încerce să o posede cu fiecare gând.

— Dar am crezut... Ştii, timpurile se schimbă şi am crezut că cititorii sunt pregătiţi pentru un individ care să nu fie posedat, în permanenţă, de dorinţele şi pasiunea sa. Pentru un tip obişnuit. Adică... pentru un tip de treabă.

Lucinda bubui.

— Cititorii tăi vor adormi cu capul în floricele.

— Dar am vrut să fiu în pas cu timpurile noastre. Bărbaţii sunt mai drăguţi acum. Sensibili. Răbdători. Reţinuţi.

— Ai mai citit şi tu ziarele?

— Da, dar presa e presă. Individul obişnuit e... un tip de treabă.

— Cred că ai pierdut din vedere acţiunea.

Jack se uită la pagini.

— M-am gândit, doar, să scriu ceva mai deosebit. Să revoluţionez un pic industria. Să înalţ standardele.

— Şi să sărăceşti?

Jack îşi prinse capul în mâini. Lucinda luă, grăbită, manuscrisul.

— Uită-te, toate chestiile faine trebuie să fie ascunse, ca nu cumva eroina să le vadă. Deci l-ai făcut să o reducă la un miez emoţional într-o scenă, apoi în cealaltă, să petreacă un moment liniştit alături de câinele său, scărpinându-i urechile. Putem să speculăm această legătură ca să ne dăm seama că, în ciuda trăsăturilor dure şi a gurii pungite, este numai inimă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita de trăsăturile dure şi gura pungită.

Jack îşi ridică privirea.

— M-am gândit să mă extind, să încerc să scriu o carte despre un tip care se îndrăgosteşte la prima vedere, şi ea, la fel, şi amândoi sunt foarte drăguţi, sensibili, singurul lucru care îi îndepărtează unul de celălalt fiind... societatea. Ştii, ca în *Romeo şi Julieta.*

— În *Romeo şi Julieta* e vorba despre sex între minori, abuz parental, sinucidere şi crimă. Ei, asta da poveste de dragoste.

Îşi scuturâ reverele, ca şi cum ar fi încercat să scape de el, de Jack. Dar el părea atât de amărât, încât i se făcu milă.

— Ascultă, Jack, dacă vrei să continui să fii ceea ce eşti trebuie să înţelegi un concept simplu.

— Care este?

— Femeilor nu le plac băieţii buni.

Îi arătă uşa din ochi.

Jack ezită.

— Pot să te întreb... cum ţi s-a părut Chastity?

— Vrei adevărul?

El aprobă din cap.

— La mine în frigider am nişte brânză cu mucegai pe care o găsesc mai incitantă.

Jack tresări. Lucinda îşi scoase carneţelul.

— O să considerăm acest episod o nebunie temporară. Îţi mai dau o lună să te îndrepţi. Du-te. Arătă spre uşă. Scrie.

Jack se ridică, îngrijorat. Lucinda ridică un deget.

— Of, mai-mai să uit. Îţi mulţumesc că mi-ai trimis cartea prietenei tale. Care-i numele ei? Molly Desire? Nemaipomenită.

— Ţi-a plăcut?

— Are nerv, cu siguranţă.

— Este pur şi simplu pornografie.

— Ei bine, cred că trebuie să ţinem pasul cu timpurile.

— Fără nici un fel de morală.

— Bine, dar eroina îşi găseşte perechea la sfârşit. Perechile, ar trebui să spun. Ea ridică din sprâncene. Ca să fiu sinceră, habar n-aveam că membrul poate fi atât de agil.

— Nu este.

Lucinda zâmbi.

— Dacă zici tu.

Jack insistă.

— Vorbesc serios. Din punct de vedere anatomic nu poate face chestia aia.

Lucinda se întinse după telefon.

— Bine, este vorba despre îndeplinirea dorinţelor, nu-i aşa? Cred că pe Molly o aşteptă o carieră frumoasă.

Era după-amiaza târziu, când Jack se întoarse din excursie. Cercetă starea candelabrului înainte de a merge în camera de zi şi a-şi turna o tărie. Acolo, o găsi pe Molly

odihnindu-se pe şezlong. Îşi ridică privirea de pe tabla de şah, unde juca de una singură.

— Te-ai întors, spuse senină.

Jack o privi.

— Iar tu mai eşti încă aici.

— Ştiu. Îmi pare rău. Apartamentul pe care îl doream nu mai este liber. Am pus ochii pe altul.

Îşi turnă un pahar.

— Aş vrea şi eu unul.

Molly ţinea paharul întins. El ezită, apoi îi turnă şi ei şi se prăbuşi în fotoliu. Ea se aşeză, din nou, confortabil.

— Deci, cum a fost?

— I-ai trimis Lucindei cartea ta.

— Da.

— Folosindu-te de numele meu.

— Da.

— Fără să-mi ceri permisiunea.

— Ţi-am cerut-o. Ai spus nu.

Ridică regina neagră de pe tabla de şah şi o mângâie.

— Joci?

— Sigur că joc.

— Bine.

Începu să aranjeze piesele de şah. El luă o carte şi se prefăcu absorbit de text. Când termină, ea îşi frecă mâinile, se aplecă deasupra mesei, cu mâna la cap, asemenea Gânditorului. Apoi, cu un zâmbet larg, împinse înainte un pion alb. Se lăsă pe spate, satisfăcută, şi aşteptă.

El continuă să se uite în carte. Molly continuă să se zgâiască la el. Până la urmă, închise cartea şi se ridică din scaun.

Stătea deasupra ei, privind tabla, apoi, în sfârşit, mişcă pionul negru care se întâlni cu al ei.

Ea împinse un alt pion.

El mută cu nebunul. Ea îl contră cu calul.

Jack se aşeză pe scaun şi mută calul, la rândul lui. Ea râse pe înfundate şi îi luă pionul care îi apăra regina. El

îi luă pionul de lângă rege. Ea aduse un cal care îi amenința regina. El o mută. Ea aduse calul la mijloc, amenințându-i ambele turnuri.

Jack înjură.

Molly râse.

El salvă una dintre ture. Ea o luă pe cea de-a doua.

El, cu răutate, mătură cavalerul asasin cu regina.

Ea, sfioasă, făcu rocada.

Jack se retrase pentru a se gândi.

— Uită-te la tablă, la toată tabla, îl sfătui ea, plină de drăgălășenie.

El își închipui năsucul ei drăguț aplatizat de pumnul lui fulgerător.

— Aha.

Îi doborî și cea de-a doua tură cu nebunul și îl scoase de pe tablă. Strigă, triumfătoare. Jack îi privi gâtul lung și fragil.

Neiertător, îi luă nebunul cu regina.

Ea se furișă cu tura, prin spatele pionilor.

— Șah, spuse.

El se strâmbă; uitase de tura aia.

— Mat, adăugă și se aplecă, veselă.

El aruncă piesele pe podea. Ochii ei se deschiseră larg. El o apucă de umeri și o trase de pe scaun, spre el, apăsându-și cu forță gura pe buzele ei. O lipi de perete. Îi simți buclele moi cu mâna cu care îi cuprinse ceafa. Mirosea a coniac cald. O putea simți cum răspunde, cum se lipește de el, cu gura supusă și ispititoare. Trupul lui era încordat, plin de dorință. Totul revenea – nevoia lui, nevoia lui cumplită. Era profund acaparat. Era tare și hotărât. Rapid, îi ridică fusta, îi dădu jos lenjeria, îi depărtă picioarele...

O bufnitură puternică la fereastră.

— Jack? Ești înăuntru?

Jack mormăi și își slăbi strânsoarea.

— Cine e? șopti Molly.

Jack îşi întoarse gâtul şi se trezi uitându-se fix la faţa ridată care privea prin fereastră, concentrată, fără îndoială, pe fesele lui rotunde.

— Mama, spuse el.

Capitolul 10

— Mamă, ce cauţi aici?

Rita stătea la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de ceai în faţă. Obrajii îi erau roşii de emoţie. Arăta de parcă tocmai evadase din închisoare.

— Am venit să locuiesc cu tine şi cu doamna aceasta încântătoare. Nu mi-ai spus că ai o prietenă.

— Nu am. Jack se lăsă pe bar, cu mâinile încrucişate. Ei, oricum, nu ea, în nici un caz.

Rita îi făcu cu ochiul lui Molly. Molly îi făcu şi ea cu ochiul. Rita dădu din cap spre Jack.

— Eşti atât de orb.

Jack o ignoră.

— Ce s-a întâmplat?

— M-au dat afară.

— De ce?

Rita ridică din umeri.

— Se pare că devenisem mai mult decât familiară.

— Cu cine?

— Ei, nu cu directorul, şi cred că este cam supărat. Se întoarse spre Molly. Ştii şi tu cum e.

Molly îşi dădu ochii peste cap cu înţelegere.

Rita îşi deschise braţele.

— Deci, iată-mă. Sper că nu deranjez.

Jack îşi puse jos paharul.

— Trebuie să te întorci.

— De ce?

— Sunt în mijlocul scrierii unei cărți...

Ea se întoarse spre Molly.

— Este foarte serios. Întotdeauna i-am admirat disciplina.

Molly dădu afirmativ din cap.

— Dar cam exagerează, nu crezi?

Molly zâmbi, nedorind să supere pe nimeni.

Jack se uită la cele două femei care stăteau la masa lui, beau din ceaiul lui și își zâmbeau una alteia de parcă el ar fi fost cine știe ce copilaș amuzant.

— Ce-i aici? Hotel? spuse, un pic cam tare.

Mama lui ridică din sprâncene.

— Adică... începu, după care renunță. O să aduc cearșafuri.

Mai târziu, în seara aceea, când casa se cufundase în tăcere, Jack, cu părul vâlvoi, fugi în bucătărie, unde începu să răsfoiască Pagini Aurii. Aerul era fierbinte și întunecat. Pielea îl furnica, iar părul îi era lipit de ceafă. Ce aproape fusese. Aproape că stricase totul. Aproape că aruncase pe apa sâmbetei cei cinci ani de voință. Și pentru ce? Pentru o vulpe, pentru o diavoliță vicleană, pentru târfa asta din casa lui, care îi sugea și ultima picătură de sânge, care îi trăgea măduva din oase. Care îl compromisese în cel mai jalnic mod.

Își simțea dorința bătând precum un tunet îndepărtat. Ea era sub acoperișul lui, dormind, cu sânii goi, fără îndoială, cu un picior înfășurat în cearșafuri și cu gura întredeschisă. Se învârtoșă de dorință.

Nu era ceva personal, își spuse. Una peste alta, era, totuși, bărbat. Avea sânge în vine. Viril. Nu era așa? Orice femeie îi putea stimula pasiunea. Îi putea aprinde dorințele. Cu toate că Heather, din nu se știe ce motiv, în ciuda perfecțiunii sale aparente, îl lăsa rece. Molly însă... Trebuia să te protejezi împotriva unei asemenea lipse a... spiritului de proprietate. Împotriva unor buze atât de maleabile.

Împotriva acelor coapse. Acelor coapse care ar fi dorit să îl strângă ca într-o menghină şi să nu-i mai dea drumul niciodată...

Virgini renăscuţi, virgini renăscuţi, murmura el, plimbându-şi degetul de-a lungul literei V din cartea de telefon. Închise cartea. Nimic. Privi în jur, înnebunit. Trebuia să existe cineva pe care să-l poată suna. Îşi munci creierii şi apoi – da, se gândea la omul potrivit. Înşfăcă telefonul şi formă.

— Simon.

— Jack, am terminat terapia. Ţi-am spus...

— Am nevoie de ajutor. Jack îşi trecu mâna prin păr. Mă prăbuşesc. Tentaţia îmi bate la uşă. De fapt, a intrat deja. Este sus, doarme goală. Cu buzele deschise...

— Jack, calmează-te.

— Înnebunesc.

— Lasă-te în voia lucrurilor. Respiră adânc şi urcă scările.

— Niciodată.

— Cred că ţi-a sunat ceasul.

— Nu, n-a sunat. Am o relaţie! O relaţie serioasă. Şi, dacă mai parcurg câteva etape, sunt câştigător ca Flynn. Cu o virgină. Auzi? O prietenă V-I-R-G-I-N-Ă. Doamna Voinţă în persoană. Şi, când ne vom căsători, ne vom consuma pe un rug imens al dorinţei până când casa noastră se va transforma în scrum. Deci, nu pot da greş tocmai acum. Isuse, nu-ţi dai seama? Sunt la o aruncătură de băţ.

— Of, Jack.

— Trebuie să găseşti pe cineva cu care să stau de vorbă.

— Nu.

— Voi da în vileag faptul că ai copiat jumătate din *Latura întunecată a redobândirii virginităţii* dintr-un manual de abstinenţă subvenţionat de guvern.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Ei, poate că aş cunoaşte pe cineva, spuse Simon.

— Spune-mi.

— E un pic aiurea, să ştii. Simon tăcu şi căută telefonul. Se întâlnesc la mallul Sherman Oaks. Este o chestie neoficială.

— Când?

— În serile de vineri. Să nu-i bagi în belea.

Leda stătea în faţa oglinzii din baia şcolii când Tiffany şi Armani intrară, ţăcănind din tocuri şi vorbind tare. Leda nu le salută. O evitau. Nici un salut, nici o mişcare din cap, doar priviri goale când trecea prin faţa lor. Nu fuseseră prea bucuroase când se retrăsese din trio. „Maimuţă laşă cu vălul pe ochi" fusese numai unul dintre epitafurile alese. Faţă de alţii, însă, Tiffany şi Armani nu fuseseră deloc sincere. Leda era prea stricată pentru spectacolul lor, spuseseră. O târfă în adevăratul sens al cuvântului. Aşa că, Leda fusese acostată de două ori săptămâna asta de către jucătorii de fotbal care îşi lipiseră mădularul de ea. Era nefericită. Privi pe sub gene cum Tiffany lovea automatul de prezervative pentru a primi discurile împachetate pe care le aruncă spre Leda.

— Îndeasă-ţi-le în fund.

Celelalte fete din baie izbucniră în râs. Leda lăsă prezervativele să o lovească şi să cadă, călcând pe ele în timp ce fugea din baie. Trebuia să fi mers până la capăt. Unchiul Jack îi distrusese viaţa.

La auzul soneriei, Kate se grăbi să coboare scările. Deschise uşa şi văzu angajatul de la Miller&Sons Painting verificându-şi notiţele. Era tânăr şi înalt, observă tresărind, şi avea buzele fine ca un fundueţ de copil. Îşi atinse şapca.

— Bună ziua, domniţă.

Genunchii lui Kate se înmuiară.

— Bună, chicoti, dându-se în spate pentru a-l lăsa să intre.

Îi umplu holul cu muşchii şi sudoarea lui. Kate închise ochii şi absorbi, adânc, mirosul.

— Pe aici. Ea arătă cu mâna în faţă şi îl urmă sus, pe scări, cu ochii lipiţi de spatele lui.

Sus, el îşi puse mâna pătată pe peretele crem.

— Deci, vrei să fie roşu.

— Da, roşu de China. Îi arătă cutiile de vopsea din colţ.

— Toată camera?

— Da, are nevoie de ceva viaţă.

— Zău? spuse el, uitându-se spre patul alb.

Kate îl privi cu plăcere, cu tot trupul luminat ca o maşinărie de pinball, şi se întrebă dacă el auzea toate zgomotele care se produceau în interiorul ei. Îi mângâie cu privirea braţele lungi şi suple, fundul frumos modelat şi impresionanta ridicătură din faţă a blugilor lui tociţi. Dacă l-ar atinge ce ar face? O fi căsătorit? Avea vreo importanţă? Mai important de atât, ar mai avea timp să zugrăvească camera?

— Vă grăbiţi?

— Nu, nu, ai tot timpul.

— Nu mă referem la zugrăvit.

Privirea li se întâlni. Ochii lui se uitau în ai ei, două boabe de cafea pline de dorinţă. Îşi descheie fusta. El veni înspre ea şi o lipi de perete. Închise ochii, iar buzele lui le găsiră pe ale ei, iar mâinile pătate de vopsea îi apucară fundul.

— O să încep, spuse el şi se îndreptă spre uşă. Trebuie să aduc nişte cearşafuri ca să acopăr camera.

Kate clipi şi se trezi din reverie, oftând dezamăgită.

În timp ce el era la dubiţă, Kate căută prin sertarul de lenjerie. Se schimbă rapid şi îşi dădu cu parfum, îngrijorată că el ar putea fi dezamăgit de ce va găsi în spatele sutienului-minune. Apoi, îl auzi intrând, din nou, în casă. Sângele îi îngheţă. Picioarele n-o mai ţineau. Sfârcurile i se întăriră la gândul a ceea ce avea să urmeze.

El intră în cameră, aducând cearşafuri albe şi purtând o salopetă de zugrav. Kate se gândi cum avea să îl dezbrace de salopetă. În camera micuţă, stătea lângă el, dezechilibrându-se în preajma lui şi din cauza dorinţelor ei.

Şi nici măcar nu plănuia să meargă până la capăt. Voia doar să-l atingă, să-l sărute, să-şi urmeze aceste instincte brutale, delicioase şi sălbatice. Şi rare.

— Bun, spuse. Mă apuc de treabă.

Ea aprobă din cap, dar nu se mişcă. El aşteptă. Ea aşteptă.

— Ce? întrebă el.

Trupul ei luase foc. Îşi ridică mâna, apoi o lăsă să cadă. În filme, paşii erau mai uşori – o privire, o înţelegere, gata cu hainele şi cu îndoielile. Continuă să se holbeze la el, cuvintele apărându-i şi dispărându-i din cap.

În ochii lui văzu că înţelesese.

— Cucoană, spuse. Am venit ca să zugrăvesc.

Se înroşi toată.

— Vrei cafea?

— Da, fără lapte. Cu mult zahăr.

Jos, Kate pornise filtrul şi îşi atinse zonele erogene una câte una. Se îndreptă spre congelator ca să mănânce o binemeritată porţie de îngheţată.

Jack îi găsi stând pe băncile din faţă de la Victoria's Secret, uitându-se la tinerele care intrau şi ieşeau din magazin. Erau cinci indivizi. Patru dintre ei se prezentară: Ralph, poliţist în vârstă de patruzeci şi cinci de ani; Eric, şofer de taxi care avea treizeci de ani; Tanner, optsprezece ani şi student; şi Gerald, în vârstă de cincizeci de ani, supraveghetor la McDonald's disponibilizat, care venea tocmai din Irvine.

Neil, omul cu care Jack vorbise la telefon, în seara de dinainte, când cu izbucnirea lui emoţională, se apropie de el cu mâna întinsă. Purta pantaloni kaki şi un pulover albastru-deschis care îi acoperea talia groasă, închis de sus până jos cu nasturi. Înfăţişarea lui molatică era un pic atenuată de un barbişon blonziu.

— Jack? Îţi mulţumesc că ni te alături. Hai să-i cunoşti şi pe ceilalţi membri ai grupului.

Îşi puse braţul puternic pe ceafa lui Jack şi îl întoarse cu faţa spre ceilalţi.

— Băieţi, spuse el, am găsit un alt frate. Jack este virgin renăscut de peste cinci ani.

Ceilalţi bărbaţi îl priviră pe Jack cu un amestec de îngrijorare şi lipsă de încredere.

— Haideţi să-i urăm bun-venit.

Unul câte unul, îl salutară, cu mâna la frunte, precum soldaţii şi murmurând:

— Te salut, păstrător al spiritului, inimă curajoasă, învingător asupra cărnii.

Jack zâmbi, plin de el, la Neil.

Neil îl bătu pe spate.

— Salutăm un om care este îndeajuns de bărbat pentru a reuşi să îşi înăbuşe pasiunile trupului. Nu-i aşa, oameni buni?

Bărbaţii ovaţionară. Neil îi făcu semn lui Jack să se aşeze alături de ei.

— De ce nu te aşezi? Hai să vezi cum merge. Şi dacă simţi că vrei să ni te alături, eşti liber s-o faci. Suntem aici ca să ne ascultăm unul pe celălalt şi să ne sprijinim. Este un grup bun. Nu-i aşa, oameni buni?

Bărbaţii ovaţionară din nou. Neil luă un clipboard şi se aşeză.

— Deci, Ralph, cum a fost ultima săptămână?

Ralph îşi umplu gura cu floricele, mestecă câteva secunde, apoi înghiţi.

— Da. A fost bine.

— Ai ceva de raportat?

Ralph se gândi câteva clipe.

— Nu, spuse.

Neil dădu din cap.

— Vrei să ne vorbeşti despre ceva?

Ralph se mai gândi un minut.

— Nu.

Neil îl bifă.

— OK. Tanner?

Tanner se zgâia la afişul din vitrina de la Victoria's Secret.

— Tanner?

Tanner se întoarse spre el cu gura căscată.

— Ceva de raportat pentru seara asta?

— Nu.

— Nici o problemă?

— Nu.

— Nici o tentaţie?

— Nu chiar.

— În regulă.

Ochii lui Tanner se întoarseră din nou spre imensul sutien roşu din lycra.

Neil se uită la clipboard.

— Eric. Ce mai face logodnica ta?

Eric stătea cu braţele încrucişate, legănându-se înainte şi înapoi.

— Este bine.

— Se apropie ziua cea mare.

— Primăvara viitoare.

Neil îi făcu cu ochiul.

— Crezi că te mai poţi abţine?

Eric se opri din legănat. Pe chipul lui se citi o undă de panică.

— Sper că nu e frigidă!

Neil se lăsă pe spate, cu mâna la bărbie.

— Ai vrea să vorbim despre lucrurile care te preocupă?

— Dar dacă... Eric se opri şi se uită, pierdut, în faţă, ca şi cum ar fi văzut un viitor apocaliptic.

Neil se aplecă.

— Eric?

Ochii lui Eric îi privită direct.

— Dar dacă nu ştie ce să facă?

Neil dădu din mână.

— O, sunt sigur că iubirea dintre voi va face lucrurile mai uşoare. Va fi un moment fericit. Nu-i aşa, oameni buni?

Bărbaţii se uitară la Eric, îşi coborâră privirea spre şliţ, apoi se uitară în altă parte. Neil îi zâmbi lui Jack.

— Deci, Jack. De ce nu ne povesteşti despre legământul tău?

Jack nu părea în apele lui.

— Nu ştiu...

— Nu fi timid. Suntem curioşi cu toţii.

Jack îşi drese vocea şi se afundă în detalii lungi, sângeroase, despre întâlnirile lui din trecut şi despre necazurile cu Molly. Ceilalţi se uitau unii la alţii.

Neil îl opri.

— Deci, care este problema, mai exact?

— Ei bine, cred că rădăcina acesteia se leagă de fosta mea soţie...

Toată lumea inspiră. Neil îşi puse o mână pe umărul lui Jack.

— Aici nu ne place să folosim acest cuvânt.

— Da?

Gerald sări în sus, cu pumnii încleştaţi.

— „Târfă" este cuvântul pe care îl folosim.

— Haide, Gerald...

— Taie-i gâtul şi s-o las să sângereze!

— Gata, de-ajuns!

Gerald lovi vitrina de la Victoria's Secret.

— Să i-o trag, să i-o trag, să i-o trag!

Neil se ridică de pe bancă şi îl prinse pe Gerald. Îl puse la pământ, în timp ce acesta respira cu dificultate, ca un taur rănit. Jack îi privi, îngrozit. Ceilalţi bărbaţi se uitau fără să spună nici un cuvânt. La un moment dat, Neil se ridică şi bătu din palme.

— OK, OK, hai să încetăm. Se întoarse spre Jack şi zâmbi. Unii dintre noi au foste soţii care... i-au dezamăgit.

Îşi întinse mâinile.

— E timpul să ne strângem mâinile.

Bărbaţii se ridicară şi se apropiară. Formară un cerc, cu mâinile unul în jurul celuilalt. Neil întinse o mână spre Jack.

— Haide alături de noi.

Jack se îndepărtă.

— Nu, e-n regulă...

Gerald îl luă de gât şi îl trase în cerc.

— Amice, acum eşti de-al nostru!

— Cine suntem? ţipă Neil.

Bărbaţii urlară la cer.

— Virgini renăscuţi!

— Ce vom rămâne?

— Virgini renăscuţi!

— Ce aşteptăm?

— Dragostea! Dragostea adevărată! Ura! Ura! Ura!

Bărbaţii bătură din palme şi fluierară. Neil îşi ridică mâinile.

— Înainte, oamenii mei. Fiţi tari, fiţi hotărâţi.

Oamenii bătură din palme pentru ultima oară şi se depărtară unii de ceilalţi. Gerald îl îmbrăţişă, asemenea unui urs, pe Jack.

— Ne vedem vinerea viitoare, amice, spuse şi se îndepărtă.

Jack rămase cu privirea aţintită asupra lui. Neil veni spre el.

— Ai venit la grupul potrivit, Jack. Ştim ce presiune există. Ştim ce greu este să îţi menţii controlul. Îl bătu pe umăr. Din fericire, acum ne ai pe noi.

— Nu pot să mai vin.

Neil se încruntă.

— De ce?

— Ei bine, a fi virgin renăscut este un ţel foarte special. Este nevoie de o anumită... decepţie.

— Da? Şi?

— Chestia e că... ceilalţi, Jack clătină din cap. Sunt departe de a-mi fi semeni în suferinţă.

Când ajunse acasă, Jack o găsi pe maică-sa cotrobăind prin bucătărie, făcând un ceai.

— Molly are veşti bune, spuse ea.

Ochii lui Jack se îngustară. Primise telefonul, îşi închipuia. Telefonul pe care fiecare scriitor aspirant îl aştepta. Momentul în care editorul îţi extrăsese capodopera din mormanul de manuscrise şi suna să te anunţe că va fi publicată. La rece vorbind, după momentul ăsta, Jack putea depune mărturie, totul începea să se prăbuşească. Dar, în momentul în care primeai acest telefon, era Crăciunul, ziua ta şi Anul Nou, trei într-una. Se încruntă. Fusese Lucinda, cu siguranţă. Probabil îi oferise lui Molly tot ceea ce niciodată nu-i oferise lui Jack: un avans de şase cifre, cincizeci la sută drepturi de autor, şi cinci secunde cu numele său, în cazul în care filmul ar fi ecranizat. Strânse din dinţi.

— O omor.

— Este însărcinată.

— Ce?

— Şşşşt. Trage un pui de somn.

Jack se precipită afară din bucătărie şi intră în camera de zi, unde Molly zăcea pe canapea, acoperită cu o plapumă roz, cu ochii închişi, cu obrăjorii bucălaţi şi cu un surâs satisfăcut pe buze. Rita apăru în uşă, lângă el.

— Nu-i aşa că-i dulce? Cred că e epuizată, sărăcuţa.

— Da. Cred şi eu că este, spuse el.

— Va trebui să ai grijă de ea.

— Eu?

— Ei bine, este evident că va avea nevoie să rămână la tine.

— Până când?

— Până când vine copilul, bineînţeles. Nu vrei să poarte copilul în pântece într-un motel, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu.

— Nici nu credeam că ai vrea.

Rita pocni din degete şi se îndreptă spre uşă.

— Dar... dar...
Ea se uită peste umăr.
— Dar nu eu sunt tatăl, spuse el.
— Ştiu, spuse mama lui, dezamăgită.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Jack o privea pe Molly cu coada ochiului. Se puse pe cealaltă canapea şi începu să răsfoiască reviste cu mama şi copilul. Dintr-odată arăta atât de împăcată, gândi el. Ar fi arătat precum o madonă, dacă încă nu ar fi avut cătuşele atârnate la brâu.

— A fost bine la birou? întrebă el.

Ea frunzărea paginile.

— Am descoperit că nu prea îmi plac palmele la fund.

— Nu?

— Poate cătuşele, o cravaşă sau două.

— Dar palmele la fund?

— Nu.

— Înţeleg.

— Dar ţie?

— Nu, niciodată nu mi-a plăcut.

Se uită la el.

— Dar ţie ce îţi place?

Jack tăcu. Imaginaţia lui era bogată şi plină de evenimente, cele mai noi şi de succes imagini înglobând o activitate bogată şi zgomotoasă, o artistă la trapez nubilă şi o mulţime de ciucuri care se mişcau. Cu toate că în viaţa reală, trebuia să se mulţumească cu ceva mai simplu.

— O fiinţă vie, divulgă el marele secret.

Molly râse. Jack o urmări uitându-se la poza unei femei care îşi mângâia bebeluşul. Oftă fericită.

— Ştiai că, dacă este fată, celula copilului este, deja, formată? Se lăsă pe spate, confortabil. Cred că este nemaipomenit. Când mă gândesc că ADN-ul meu lucrează, se împarte, produce păr şi degete.

— Jumătate din ADN-ul tău.

— Ce?

— Este numai jumătate din ADN-ul tău. Cealaltă jumătate este a tatălui. Iar ADN-ul tău poate fi leneş. Te-ai gândit la asta? Poate că toată treaba o face celălalt ADN. Poate că ADN-ul tău zace pe canapea, mănâncă cartofi prăjiţi şi se uită la reluările de la *Prietenii tăi.*

Molly îl privi.

— Să înţeleg că nu eşti de acord.

Jack ridică din umeri.

— Un copil trebuie să aibă şi mamă, şi tată.

— Şi eu cred la fel. Dar n-a fost aşa.

— Pentru că nu ai socotit că este destul de important.

Molly îşi sprijini capul în mâini.

— O mulţime de copii cresc fără tată.

— Dar băiatul nu va cunoaşte niciodată familia din partea tatălui.

— Ei bine, fata va cunoaşte familia mea. Va fi de-ajuns.

— Dar ce eşti tu, amibă? Ai o singură celulă care se divide?

— Nu că ar fi treaba ta, dar să ştii că am verificat, bine? Tatăl nu vrea să se implice în povestea asta.

— Şi tu afli acum.

Îşi întoarse privirea spre el.

— Ai prefera să fac avort?

El tăcu.

— Nu.

— Atunci, asta e situaţia.

— Da, asta e situaţia.

Jack îşi deschise din nou ziarul. Molly se uită la burta ei.

— Mă întreb dacă o să mă îngraş foarte tare. Mama se făcea cât un tanc când era gravidă.

Jack se simţi vinovat.

— Îmi pare rău pentru părinţii tăi.

— De ce?

— Ei, ştii tu.

— Nu ştiu.

— Pentru mintea lor. Că şi-au pierdut capul de tot.

Molly se holbă la el.

— În Florida?

— Mama stă în Minnesota. Iar tata şi soţia lui locuiesc în San Diego.

— O. Se uită la ea atent. Şi mama ta îşi aminteşte totul?

— Tot ceea ce vrea.

— Kate mi-a spus că au Alzheimer.

Molly râse.

— Kate este o soră bună. Dar fără scrupule. Zâmbi amar. Adevărul este mult mai banal. Părinţii mei au divorţat când aveam zece ani. Apoi, au decis că nu le mai place să fie părinţi, iar eu şi sora mea eram pasate de la unul la altul, ca nişte saci de cartofi. Aşa că am încercat să ne ajutăm una pe cealaltă.

— Îmi pare rău.

Molly ridică din umeri.

— Ce putem face?

Tăcură. El o privi. Purta un top kaki şi pantaloni de armată gri. Degetele de la picioarele pe care le ţinea încrucişate erau vopsite în culoarea lavandei. Nu se mai uitase la picioarele ei. Erau superbe. Erau bine construite şi netede. Fiecare deget avea mărimea potrivită. Era pierdut în peisaj când o auzi smiorcăindu-se. Îşi ridică privirea şi, îngrozit, văzu că ochii îi erau în lacrimi. Îşi şterse nasul cu mâna. Căută în buzunarul blugilor şi găsi un şerveţel curat.

— Ia.

— Mulţumesc, murmură ea, suflându-şi nasul cu putere.

Jack îşi drese vocea.

— Trebuie să-ţi fie greu. Singură. Fără nici un ajutor.

Suflă din nou, umplând şerveţelul.

— Vai..., mormăi.

El sări şi se grăbi în cealaltă parte a camerei de unde se întoarse cu mai multe şerveţele. I le îndesă în mâinile lipicioase. Ea suflă din nou.

— Problema e, spuse el, că nu mai există nici un fel de oprelişti de natură socială. Fiecare face cum îl taie capul. Nimeni nu se mai gândeşte la cei din jur. Înainte exista o comunitate unde oamenii se îngrijeau unii de alţii, o comunitate care legifera acţiunile.

— Mmmmm, reuşi să răspundă Molly.

— Fiecare îşi ştia locul, ştia ce trebuie să facă.

Jack se opri şi se uită, fascinat, cum Molly se scobea în nări cu şerveţelul.

— Nu crezi că de asta s-au împuţit lucrurile în ziua de azi? întrebă. Că nu mai există legile comunitare.

Molly suflă pentru o ultimă oară apoi îşi şterse nasul.

— Ştiai că până în secolul nouăsprezece nu erau apartamente pentru femei? Că trei femei locuind împreună era considerat bordel? Mie mi se pare că lucrurile evoluează.

Jack tăcu.

— Atunci de ce plângi?

— Am alergie.

— Aaaaa.

— De obicei nu este aşa de rău în această perioadă a anului, dar cred că vine o furtună. Mulţumesc pentru şerveţele.

I le dădu înapoi şi, într-un final, zâmbi. Zâmbetul o schimbă total, ca razele soarelui de după-amiază o floare a soarelui. Atât de neaşteptat şi de frumos, încât inima lui o luă razna. Se uita la ea, siderat.

— Ce? întrebă ea.

— Nimic.

Brusc, se ridică şi îşi puse haina. Molly se uită, surprinsă.

— Unde te duci?

— Am întâlnire.

— A, da. Începu din nou să frunzărească revistele. Distracţie plăcută.

Jack se opri în faţa casei şi o spionă pentru un moment pe Molly pe geam înainte de a se pierde, fără tragere de inimă, în noapte. Întâlnirile cu Heather se dovedeau a fi mai puţin plăcute decât sperase. Nu avusese nici o idee despre cât de multă muncă trebuia să depună – cât de multe lucruri trebuia să afli despre o altă persoană. Ce era important pentru ea. Ce trebuia să evite. Smochinele, de exemplu. Heather avea oroare de smochine. Deci, orice menţionare a fructelor acestora, literară sau figurativă, era strict interzisă. O smochină, descoperi curând Jack, atrăgea ţipetele ei asurzitoare sau, mai rău, o tăcere apăsătoare. Iar tăcerea dintre ei era un teren minat. Îl parcurgea cu grijă, uitându-se în toate părţile, păşind cu mare grijă. Dar Heather îi tot aducea aminte că toate relaţiile trainice se obţineau în urma unei munci asidue şi a unei voinţe de fier. Era un profesor bun.

— Ia-mă, spusese.

— Poftim?

— Ia-mă la şapte jumătate.

— N-am putea să ne întâlnim direct acolo?

— Un gentleman îşi ia întotdeauna prietena de acasă.

Oftă în timp ce încăleca pe motocicletă şi mai punea în spate încă o cască. De ce nu puteau fi virgine şi la vest de autostrada 405?

Conducând, îşi ţinea ochii fix pe şosea, încercând să ignore reclamele care apăreau la tot pasul, buze senzuale de douăzeci de metri, decolteuri generoase şi funduri zburând prin aer. Oriunde s-ar fi uitat vedea trupuri goale de femei. Se simţea ca Odiseu, legat de catarg, trecând pe lângă aceste sirene de pe Madison Avenue care strigau la el „Jack, Jack, vino la miiiine". Ignorându-şi ceasul, care fugea ca nebunul, apucă bine ghidonul motocicletei şi se gândi la Penelopa lui.

Dar, când ajunse, ea îl făcu să aştepte.

— Nu sunt gata, spuse şi îi închise uşa în nas.

Se rezemă de zidul alb, imitând nisipul, şi îşi trase sufletul pentru mai mult de douăzeci de minute până când apăru, arătând la fel de bună şi proaspătă ca un castravete împachetat în folie de plastic.

Îi puse la dispoziţie obrazul pentru a fi sărutat. Aplecându-se, nasul îi fu izbit de mirosul nevinovat de liliac. Urechea îi era atât de perfect de curată încât aproape că se gândi să o muşte. Se mulţumi cu o giugiuleală anemică pe locul moale de sub pomete.

— Uşurel, spuse ea.

— Eşti gata?

Se îndreptă spre lift. Pe la mijlocul holului îşi dădu seama că ea nu era lângă el. Se întoarse.

Încă stătea lângă uşa apartamentului, cu sprâncenele ridicate.

— Ce e? întrebă el.

— Aştept.

Creierul i se încărca precum un joc pe calculator, iar ochii minţii căutau ecranul. Ce uitase, ce nu făcuse, ce stătea gata să răbufnească, terminându-l? Venise să o ia, o sărutase cast, avea la el un portofel plin de bani ca să plătească cina.

Ea îşi încrucişă mâinile.

— Cum a-răt? întrebarea fusese pusă subliniind fiecare silabă.

— Ohhhh. Se bătu pe frunte. Arăţi nemaipomenit. Absolut grozav.

Liftul de deschise cu sunet. Se întoarse şi se grăbi spre uşă.

— Haide.

Ţinu uşa cu piciorul şi se întoarse ca să se uite pe hol. Încă mai stătea acolo, holbându-se la el, ca un pudel încăpăţânat.

La privirea lui uimită, ea se întoarse şi se îndreptă înapoi spre apartament. Jack privi cum uşa liftului se închidea pe piciorul lui.

Când se întoarse în apartament, ea stătea, cu genunchii strânși și cu mâinile pe poșetă.

— Trebuie să vorbim, spuse.

El ezită. Dacă ar pleca acum, ar putea să evite traficul dinaintea orei de cină. Dar, se conformă cu standaredele ridicate ale unei întâlniri perfecte și se așeză lângă ea.

— Deci, știu că nu ai experiență în chestiile astea, începu ea.

El dădu din cap.

— Așa că o să încalc un pic regulile. Pentru infracțiunea de mai devreme nu o să impun pedeapsa obișnuită de limitare totală a atingerilor.

Jack își lipi palmele într-un gest de recunoștință.

— Dar este clar că trebuie să-ți explic niște lucruri.

Jack se uită la ceas. Gata cu rezervarea.

Ea scoase un carnet și se apucă să bifeze chestii. El stătea dând din cap, gândindu-se la meniul pe care l-ar fi comandat: pentru început somon capricio. Rață cu caise. O sticlă minunată de Bordeaux. Poate un coniac la final...

— Deci, în concluzie, spuse, în sfârșit, eu conduc relația către scopul ei firesc, iar tu trebuie să mă faci să mă simt bine.

— Bine.

Se ridică.

— Stai jos.

El se așeză.

Ea îi luă mâinile într-ale ei.

— Totul se rezumă la asta: tu îmi vei prețui sentimentele, iar eu mă voi supune judecății tale.

Jack tăcea. El însuși se supunea foarte rar propriei judecăți.

Ea se aplecă spre el și scutură o scamă invizibilă de pe gulerul lui.

— În acest contract aștept ca tu să îți exprimi recunoștința.

— Pentru ce?

— Pentru ce? Tonul ei era de gheață.

— Adică, pentru – clipi – ce?

Ea se ridică și își puse o mână în șold.

— Pentru că sunt o femeie care este gata să te suporte.

— Aaaa.

— Mergem? spuse ea.

Jack o urmă, gândindu-se că, dacă îi dădea vreo cincizeci de dolari șefului de sală, poate le dădea masa înapoi.

Molly stătea în baie și cânta un cântec dedicat burții ei, aruncând în jur clăbuc, ca și cum ar fi spălat copilul dinăuntru. Greața încă o supăra și era atât, atât de obosită. Sânii fuseseră primul semn. Primul semn că în trupul ei creștea o altă viață. Era un sentiment copleșitor. Această abilitate a trupului ei de a crea o altă ființă. În pântecul ei se perpetua viața. Și ce nume avea să-i spună acestui copil al ei? Îi păsa dacă este fată sau băiat? Nu o interesa decât să reușească să-l facă fericit. Era copleșită de iubire.

Închise ochii și se afundă în apa caldă. Fusese prinsă pe picior greșit, în sfârșit. Dacă te gândești în așa o carieră lungă asta era prima oară când rămăsese însărcinată. Fusese întotdeauna foarte atentă, dar, evident, prezervativele tipului acela nu fuseseră bune. Sigur că nu era cel mai indicat moment, dar nu era nici un fel de dubiu asupra deciziei pe care o luase. Calul de dar nu se caută la dinți, mai ales un asemenea cal. Până la urmă atâtea dintre prietenele ei erau mame singure și, la început, fuseseră măritate.

Molly se înfășură într-un prosop călduros de pluș și se strecură spre bucătărie ca să mai mănânce o cutie de Haagen Dazs. Jack fusese drăguț să o lase să stea, dar chiar trebuia să își găsească un loc al ei. Cu toate că era ceva în ea care nu o lăsa să plece. Se simțea ca acasă. Își aminti copilăria ei fericită de acasă. Cu mult timp în urmă, înainte ca tatăl ei să plece, lăsându-i baltă de Ziua Recunoștinței, cu piureul și copanul de curcan lipite de perete.

Sigur că i-ar fi plăcut ca bebeluşul să fi avut un tată. Dar viaţa îi demonstrase că nu era neapărat necesar. Era drăguţ, da. Cât de mult le invidiase pe prietenele ei ale căror taţi veneau seara acasă, intrau şi le îmbrăţişau cu putere înainte de a slăbi strânsoarea şi a le spune să dispară. Când mai dormea pe la vreo prietenă, obişnuia să se plimbe noaptea prin casă şi să deschisă, uşor, uşa părinţilor pentru a-i privi cum dorm. Odată fusese prinsă. Pentru că nu dormeau. Şi nu mai fusese invitată niciodată.

Ei bine, nu avea de gând să se lase cuprinsă de amintiri. Nu o să-şi petreacă tot restul vieţii plângând. Trebuia să se gândească la copilul ei. Şi nu avea de gând să-i imprime acestuia senzaţia că lipsea ceva. Bineînţeles că erau o grămadă de oameni care să facă asta. Aşa că ea, Molly, trebuia să se apere.

Molly aprinse lumina din bucătărie şi se furişă spre frigider. Luă îngheţata şi se aşeză, mâncând direct din găletuşă. Surâse vinovat. Ştia că lui Jack nu-i plăcea să facă asta. O să-i fie dor de el. Şi de micile chestii pe care le făcuse pentru ea. Faptul că lăsa întotdeauna aprinsă lumina de pe hol când ea nu era acasă. Faptul că nu uita niciodată să cumpere ceaiul ei preferat. Felul în care o privea câteodată, de parcă ar fi fost o delicatesă. Şi totuşi, îşi exprimase lipsa de interes. Iar ea nu avea de gând să forţeze pe nimeni. Îşi acceptase înfrângerea cu graţie. Nu trebuia să i se mai spună a doua oară.

După ce o lăsă pe Heather, Jack se întoarse pe autostrada Santa Monica, cu buzele roşii de la săruturile pasionale pe care ea i le depusese, precum coroanele pe mormântul unui soldat răpus la datorie. În timpul cinei încercase să se concentreze asupra calităţilor ei. Fruntea i se încordase de la efort. Se uită la bluza ei scumpă, de mătase, la cascada de păr blond, la faţa ei blândă perfect machiată. Totuşi inima lui nu se mişcă de la locul ei, bătând nepăsătoare. Jack îşi pierduse răbdarea. Cina fusese plăcută, ca întotdeauna.

Heather fusese grațioasă, alternând subiectele, restrângându-le și ambalându-le frumos, transformându-le în simple rapoarte obiective. Mâncase ca o vrăbiuță, cu degetul ridicat spre tavan în timp ce mișca furculița de colo-colo, evitând ca o expertă orice fel de contact cu mâncarea.

După aceea, în momentul în care el își înăbuși un căscat și se căută în portofel, se ridică cu un zâmbet studiat pe față.

— Haina mea, spuse, dându-i șalul de cașmir roz-deschis.

El i-l puse, atent, pe umerii gingași, aplecându-se pentru a-i inhala mirosul.

— Ai grijă, îl atenționă, iar el se retrase cu grație.

Ei, în sfârșit, iată o femeie care era hotărâtă să-și păstreze legământul. Care îi va ține în frâu pasiunile devastatoare, care va fi arhitectul siguranței, creând lumea în care și-ar fi dorit să aibă o familie.

Chiar și așa, la ușă, se pomeni cerându-i să-l lase să intre.

— Bine, numai de data asta, spuse ea.

El cercetă locul în timp ce intra.

— Ceai? întrebă ea.

— Bere, ceru el.

Ea ridică din sprâncene, dar zâmbi.

— O să beau și eu una.

Se aplecă când îi dădu sticla, arătându-și decolteul, pe care îl ținea încătușat într-un sutien crem, cu flori.

— O să pun niște muzică, spuse.

El îi privi fundul micuț îndreptându-se către combina înaltă, falică. Cu degetul la gură, deschise CD playerul. Acesta glisă, bine uns și neted. Jack se ridică și se furișă, ca un copoi, prin spatele ei, blocându-i orice încercare de a scăpa. Puse un deget pe buzele ei. Ochii i se făcură mari, dar nu spuse nimic. Îi cuprinse umerii, chiar lângă gât.

— Fii băiat cuminte, acum, gânguri ea și îl îndepărtă.

Era surprinzător de ușor. Cu o singură mișcare delicată, o împinse pe fotoliul cu tapițerie înflorată, îi rupse chiloțeii și începu să se relaxeze.

— Oh, Jack, murmură ea. Oh, Jack!

El deținea controlul și ei îi plăcea. Îl implora să-i dea mai mult, iar el răspundea. Mai adânc, mai adânc, iarăși și iarăși, până când fu pătrunsă de extaz. O ultimă împingere și terminase cu ea, iar el se cutremură.

— Oh, Jack, continua să spună odată și încă o dată, cu fața îngropată în pernă. Oh, Jack... Oh, Jack, Jack, trezește-te!

Se trezi amețit. Adormise pe canapeaua lui Heather în timp ce ea punea muzică. Scăpase sticla, iar berea curgea din ea. Jack smuci din cap ca să-și alunge visul. Imaginea încețoșată a lui Heather deveni mai clară. Îngenunchease, iar eșarfa roz încă îi mai stătea pe umeri.

— Cred că ar trebui să pleci acum. Vocea ei era hotărâtă.

Jack închise ochii din nou, somnoros, dar ea îl zgudui de umeri.

— Trezește-te!

El încercă să se cuibărească în perniță.

— Îmi este așa de somn. Nu pot să rămân? Promit să nu fac nimic.

Trase pernița de sub capul lui.

— Nu poți să dormi la mine. Este menționat clar în fișa mea.

Jack le auzi, înainte de a le vedea. Când intră în casă, incantațiile joase se strecurau pe sub ușa camerei lui de zi asemenea unor gaze otrăvitoare. O bătaie de tobă, continuă și lentă, ca bătăile unei inimi. Prin gaura cheii văzu trecându-i prin fața ochilor trupurile goale. Bătu la ușa închisă, dar nu-i răspunse nimeni, așa că se întoarse și se uită prin fereastra care dădea afară. Draperiile erau trase, dar putea zări printr-o crăpătură. Șapte femei, bând vin, stăteau goale, pe podea, strânse în jurul șemineului lui

elegant în stil victorian. O alta stătea în colţ, ca un Buddha, bătând toba cu palma. Molly stătea în centru, dezbrăcată până la mijloc, purtată de muzică, cu lumina reflectându-i-se pe burtă.

Jack o privi pe Molly învârtindu-se, încet, ondulându-şi braţele, cu ochii închişi. În lumina focului, trupul ei avea culoarea aurului. Mâinile i se mişcau în aer într-un monolog fără cuvinte. Jack stătea înlemnit, cu ochii lipiţi de sânii ei, care se măriseră odată cu sarcina. Îşi linse buzele, minunându-se. Ochii ei se deschiseră brusc şi se îndreptară fix spre el. Jack căzu pe spate în tufa de trandafiri şi înjură.

Se întoarse în casă şi găsi bucătăria plină de tăvi murdare şi câteva prăjituri ornate cu bebeluşi grăsuţi şi roz. Muşcă dintr-una şi mestecă. Era ciocolată neagră, moale şi delicioasă. Înfulecă două, apoi se uită prin mulţimea de cadouri de pe masă. Era o colecţie variată; cremă împotriva vergeturilor, biscuiţi cu susan, set de înfăşat, o cutie mare de pastile cu calciu, înnodate cu o fundă.

Când uşa de la sufragerie se deschise, într-un sfârşit, Jack trase cu ochiul din bucătărie spre hol. Femeile, acum îmbrăcate, se îngrămădeau la uşa de la intrare, mângâind burta lui Molly şi, apoi, dispărând în întuneric.

Molly intră în bucătărie, îmbrăcată în tricou şi pantaloni scurţi, cu pielea încă udă de la transpiraţie. Jack stătea bând dintr-o bere, cu firimituri de la prăjitură în jurul gurii.

— Ce-a fost asta?

— O petrecere în cinstea lui bebe. Ca să ne asigurăm că totul e în regulă.

Luă tubul de cremă împotriva vergeturilor, îşi ridică tricoul şi începu să întindă conţinutul pe burtă, zâmbind ca şi cum masa însăşi pielea copilului.

— Şi totul e în regulă? întrebă el.

— Sper.

El se uită la burta ei. Ea îl privi.

— Vrei să pui mâna?

Jack se retrase.

— Nu, e în regulă.

— Cum vrei. Se masă pentru ultima orară. Oricum, încă nu se simte nimic. Este prea mic. Dar este acolo, răsucindu-se.

El continuă să privească. Zâmbind, ea îl luă de mână şi i-o aşeză pe burtică. Îi era moale şi caldă. Stătură aşa un moment lung, fără să scoată nici un cuvânt. În liniştea aşternută, el putea să-şi audă inima pompând. Nu ar fi vrut decât să îşi lipească obrazul de căldura abdomenului ei şi să stea aşa toată noaptea. Îşi ridică ochii spre Molly şi o văzu zâmbindu-i, trăgând cu ochiul prin ferestrele sufletului lui singuratic. Îşi retrase mâna şi apucă berea.

— N-ai putut să îl momeşti pe tată la petrecere?

— Responsabilitatea tatălui este de domeniul trecutului. Eu am ales să merg mai departe.

Se scobi în buzunar şi scoase un cec.

— Ce-i asta? spuse el.

— Chiria.

— Nu trebuie să-mi plăteşti.

— Ba trebuie.

El încercă să i-l dea înapoi. Ea îl opri cu mâna.

— Îţi permiţi? o întrebă.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Fac o avere pe internet. Nu se mai satură de Zelena, Suprema Pălmuitoare la Fund. Cu toate că mă gândesc să o mai răresc cu seria asta. Să fac ceva mai tradiţional.

Jack puse cecul în buzunar.

Ea îl privi.

— Arăţi bine în seara asta.

— Iar tu arăţi foarte... feminin.

Îşi adună lucrurile şi se îndreptă spre uşă.

— Să trăiască diferenţele, aş spune.

— Credeam că eşti adepta egalităţii totale.

— Nu chiar totală. Sunt diferenţe biologice.

El aprobă din cap.

— Sunt surprins să văd că gândeşti atât de raţional.

Ea se opri la uşă.

— Da. Eu mă gândesc aşa. Cât de curând, sperma masculină nu va mai fi necesară pentru reproducerea speciei umane. Dacă acum cerem egalitate, voi veţi beneficia de asta peste vreo două generaţii. Pentru că, trebuie să recunoşti, peste vreo două generaţii voi o să vă demodaţi.

— Nu ne vom demoda niciodată.

— De ce?

— Pentru că eu aş putea să mă folosesc de forţa mai mare pe care o am pentru a te face sclava mea, pentru a te ţine închisă, pentru a te împerechea ca pe o iapă, a-ţi controla progeniturile şi a le vinde pentru a deveni mai bogat şi mai puternic.

Ea râni.

— Da, asta ar fi o tactică.

Stinse luminile şi îl lăsă pe Jack singur în bucătărie, bând pe întuneric, simţind gustul scârbos al berii calde.

Capitolul 12

Pe panoul de întâmpinare era scris CEA DE-A 21-A ÎNTÂLNIRE ANUALĂ A SCRIITORILOR DE ROMANE DE DRAGOSTE. Cu litere mai mici era adăugat „Participaţi pe riscul propriu". Jack intră şi se opri să respire atmosfera rarefiată. A, dragoste pură, se gândea. Era aşa de bine să se afle din nou printre ai săi. Oameni care înţelegeau importanţa emoţiei. Care se bucurau de un sfârşit siropos. Se apropie de recepţia condusă de trei doamne foarte capabile, care, cu părul lor rar, scurt şi grizonat şi talia groasă, arătau ca nişte sobe de teracotă.

— Numele?

— Celeste d'Arcy.

Îşi ridicară toate privirea.

— O, Celeste d'Arcy, spuse prima. A, te ştiu. Eşti super.

— Chiar super, fu de acord şi cea de-a doua.

— Ei poftim, e bărbat, spuse cea de-a treia.

Îl priviră, studiindu-l pe toate părţile, cu gurile deschise şi curioase. Rânji, mândru de el.

— Ei na, doar nu trebuie să omori pe cineva ca să scrii romane poliţiste.

Râseră, iar una dintre ele îi dădu un ecuson pe care, alături de numele lui scria „Autor publicat", lucru care, imediat, îl ridică deasupra scriitorilor aspiranţi de la care conferinţa îşi câştiga cea mai mare parte a veniturilor. Se plimbă prin hol, cu plasa de cadouri şi cu programul conferinţei în mână. Era bucuros că venise. Căzuse într-o gaură neagră; îşi pierduse inspiraţia. Trebuia să scape de acest blocaj şi să pună osul la treabă. Se afla aici pentru a-şi face mai multe cunoştinţe, pentru a face alianţe noi şi pentru a se lăsa pătruns de această atmosferă în care romantismul plutea fără a fi nevoit să se ascundă.

Zona de primire zumzăia, plină de autori, cititori, editori şi destul de multe brioşe cu ciocolată ca să anihileze şi cea mai de fier voinţă. De-a lungul zidurilor, autorii îşi aliniaseră reclamele. Se uită la coperte şi se înfioră. Vampiri cu ochi libidinoşi, vulpiţe cu buze roşii ca focul, o mireasă îmbrăcată în piele neagră. Evenimentul avea toate ingredientele unui târg erotic. Mai lipseau doar bicele şi lanţurile. Se opri din drum la vederea unui breloc în formă de cătuşe cu blăniţă.

Îşi găsi masa într-un colţ şi se apucă, grăbit, să-şi aşeze insignele, abţibildurile şi semnele de carte. În această săptămână trebuia să-i facă pe cititorii care treceau să plece cu o impresie cât mai bună şi mai plăcută, trăgând după ei plasele grele cu cărţi, ca şi cum ar fi tras nişte câini neascultători. Ca o invitaţie, scoase o pungă enormă de bom-

boane şi le presără, ca pe confetti, pe toată masa. Apoi se aşeză şi se puse pe aşteptat, trăgând, invidios, cu ochiul în jur, la celelalte mese, ale unor femei, care musteau de atâta activitate. Stăteau acolo atât de confortabil, în costumele lor lejere cu nasturi mari şi strălucitori, declamându-şi înclinaţiile romantice. Nu era pentru prima oară când i se reamintea că nu era unul dintre ele şi că nu va fi niciodată. Of, puteau să zâmbească, chiar, câteodată, să-i recenzeze cărţile şi, ocazional, să-l admită la întrunirile lor. Dar, întotdeauna simţise sentimentul de superioritate mascat, amuzamentul profund, excluderea tăcută.

În colţ, două modele de sex bărbătesc încercau să-şi facă reclamă în vederea câştigării titlului de Mister Romance. Aveau propriul lor stand, acoperit de afişe lucitoare, imense, care îi înfăţişau. Aceştia erau bărbaţii care îşi câştigau existenţa apărând pe copertele cărţilor, aplecaţi spre frumuseţi cu părul lung, cu cămăşile rupte în mod strategic pentru a descoperi vederii pectorali bine exersaţi. Era câte unul pentru fiecare fantezie: negrul chel, culturistul latino, tânărul îngrozitor de slab cu părul lung, blond şi tapat, a cărui freză semăna extrem de mult cu cuibul unui şobolan. Jack îi făcu cu mâna lui Ken, modelul pe care îl folosise la sesiunea de autografe, prezent şi el acolo pentru a întrupa imaginea americanului get-beget. Braţele lui puternice ieşeau în relief din tricoul rupt şi fără mâneci; părul lui lung şi negru lucea ca o pată de ulei. Aducea cu imaginea unei girafe cu gâtul ţeapăn, aşa cum îşi tot aranja părul pe ceafă.

Lui Jack i-ar fi plăcut să mai discute cu colegii lui bărbaţi, dar cam asta era treaba atunci când erai unul dintre puţinii reprezentanţi ai sexului tare dintr-un anumit domeniu. Nu erau destul de mulţi ca să se organizeze. El se întâlnise, ocazional, cu unul dintre ei, un fost pilot de avion militar care locuia pe dealurile de deasupra oraşului San Bernardino şi care, sub pseudonimul de Tessa Bradley, scria un fel de science-fiction erotic populat cu

femei asemănătoare cu peştii care îşi căutau perechile potrivite în adâncurile mării. Dar, anul acesta, nu putuse să vină, aşa că Jack era singur.

Deschise orarul conferinţei şi căută prin multitudinea de ateliere: „Sexul vinde", „Cum să creezi o acţiune cât mai sexy", „Sexul şi dialogul", „Vise ude pentru personajele tale". Apoi îl văzu, exact atelierul de care avea nevoie: „Detaliile practice ale scrierii unui roman de dragoste". Asta le trebuia tuturor, se gândi, umil, o prelegere de modă veche asupra acestor elemente.

Părăsindu-şi masa, Jack îşi luă carneţelul şi începu să alerge pe coridoarele vaste ale hotelului, căutând camera de conferinţe Jefferson. Dar erau mai multe camere de conferinţă, la mai multe etaje, în clădiri diferite. Hotelul era ca un labirint, menit să-şi ţină locatarii departe, fără nici un indiciu, de barul de la parter.

Când Jack găsi, în sfârşit, camera şi deschise uşa, se opri, brusc. Pentru că iat-o, stând la podium într-un costum roşu strălucitor, deschis destul de mult pentru a lăsa la vedere o bustieră neagră. Avea, atârnat la gât, un şal de pene negre şi ţinea în mână un indicator. Arăta de parcă tocmai se întrupase din fanteziile unui elev de liceu. Pe ecuson scria: „Molly Desire, Autor publicat".

Molly zâmbi, veselă şi arătă cu braţul spre el.

— Jack!

Jack se trânti pe un scaun, în spatele sălii. Nu îi venea să creadă că Molly conducea, deja, un atelier. Una sau două povestiri pe net, iar industria romanului de dragoste o considera membru cu drepturi depline. Era ridicolă această recunoaştere a scriitorilor de povestiri erotice online, care îşi vindeau mizeriile până în Arabia Saudită, exportându-şi obsesiile cu bătăi la fundul gol şi joaca cu cătuşele. Jane Austen s-ar răsuci în mormânt. Era surprins că lumea nu se răsculase încă.

El ridică mâna.

— Aveam impresia că la această secțiune se discută detaliile practice ale scrierii unui roman de dragoste.

— Se discută. Nucile și pironul[1].

Sala chicoti. Molly își folosi brațul pentru a-i face cunoștință cu mulțimea.

— Deci, iată un bărbat care ar putea să ne spună câte ceva despre cum să ne transformăm dorințele nerostite în bani buni, reali. Salutați-o pe Celeste D'Arcy!

Femeile aplaudară entuziaste. Jack ridică mâna pentru a mulțumi. Molly se întoarse la prelegere.

— Bineînțeles că cea mai mare problemă se referă la ceea ce trebuie făcut cu toate părțile corpului. Adică? Când este vorba despre erotism trebuie să ne lăsăm toate sensibilitățile romantice în urmă. Eu numesc un organ organ și sunt foarte explicită în ceea ce privește destinația lui și activitatea pe care o prestează. Este o unealtă, nu? O unealtă a plăcerii.

— Nu uita de bice și lanțuri, strigă Jack.

Molly îl privi.

— Nu este vorba despre bice și lanțuri. Este vorba despre psihologia puterii. Nu este vorba despre poziții, ci despre permisiune. Eu numesc asta a da culoare textului. Și, credeți-mă, editorii caută scriitori care să mai întreacă puțin limitele. Dar trebuie să aveți grijă la detalii. Să fiți exacți. Câte degete? Lovituri la fund dureroase, sau date în joacă?

Femeile din sală aprobară din cap și își notară.

Molly se îndreptă pe interval spre Jack și se opri în fața lui.

— Misiunea noastră este aceea de a incita simțurile. De aia trebuie să fim foarte descriptivi. Puse mâna lui Jack pe pieptul cămășii sale de plasă. Simte plasa. Este dură, dar incitantă. Compar-o cu asta, spuse, purtându-i mâna

---

1 În original numele atelierului este *The Nuts and Bolts of Romance Writing*. (N. tr.)

în jos, spre coapsa acoperită de ciorapi de mătase. Moale şi plină de invitaţii precum o şoaptă. Se aplecă, cu buzele aproape lipite de ale lui, cu ochii ascunşi de pălăria pe care o purta. Îmi vezi ochii? Am devenit un mister? Îi înconjură gâtul cu eşarfa de pene. Haide, pompează în mine, îi şopti în ureche.

Jack o găsi pe Lucinda la barul din hol trăgând la măsea şi holbându-se la jucătorii de fotbal care se munceau la televizor. Părea obosită. Nu îl luă în seamă pe Jack. Se uita, cu gura deschisă, la carnagiul de pe ecran.

Jack se furişă în scaunul de lângă ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Lucinda sorbi din coniac.

— Dacă mai aud încă o pledoarie în favoarea vreunui manuscris o să ţip. Tocmai am încasat una acum, în lift, despre un câine care era vârcolac şi disperat să găsească dragostea adevărată înainte de a fi castrat. Doamne, dă-mi putere.

— Credeam că-ţi plac congresele astea.

— Prea multă plăcere nu înseamnă, neapărat plăcere. Câte cărţi ai vândut?

— Permite-mi să-ţi iau ceva de băut.

Îşi dădu ochii peste cap, dar nu protestă.

Jack îi dădu şi bolul complementar de chipsuri.

— Deci, uf, ai avut timp să-mi citeşti ultimul roman?

— Da.

— Şi?

— Nu-mi place acest aspect al muncii mele.

— Ei, e doar prima formă.

— În cazul ăsta nu te superi dacă-l arunc.

Era rândul lui Jack să bea ceva tare.

Lucinda înghiţi o măslină şi îl privi.

— E la modă paranormalul. Ai nişte extratereştri verzulii care să fie în căutarea unor amice portocalii?

— Nu.

Privi din nou la fotbal.

— Păcat.

— Ce să fac?

— Câteodată mai ai nevoie şi de o pauză. Când eşti epuizat.

— Ei bine, mă gândeam să schimb perioada.

— Mai bine ţi-ai schimba pseudonimul.

— E chiar aşa de rău?

— Cifrele n-au fost îmbucurătoare.

El se prăbuşi pe bar.

Lucinda ceru un alt pahar.

— Nu fi supărat. Se poate întâmpla oricui. La naiba, nici chiar Nora Roberts nu mai poate scrie la fel cum o făcea.

— Şi dacă viitorul meu erou va fi verde?

— Ce fel de verde?

— Prăzuliu. Se face cu adevărat verde când este foarte excitat.

Ea aprobă din cap.

— Antene?

— Cred că da.

— Şi cum ar fi, dure, sau netede?

Jack se uită la ea.

Ea îl privi la rândul ei.

— Jack, niciodată nu trebuie să subestimezi importanţa texturii antenelor unui bărbat.

În acea noapte, Jack se îmbrăcă cu grijă. Negru cu negru şi, pe deasupra o mască de vârcolac. Şi-o puse pe faţă şi se uită în oglindă. Efectul era fascinant: tuleie de păr aspru, dinţi însângeraţi, ochi scânteietori. Nu mai scrisese niciodată romane despre vârcolaci, cu toate că aceştia erau unii dintre masculii cei mai apreciaţi. Îi fusese recunoscător Lucindei că nu îl împinsese niciodată spre acea zonă literară. Iubitori de câni îi numea el pe cei cărora le plăceau astfel de scrieri.

Încă era supărat din cauza prelegerii pe care o ținuse Molly. Da, voia erotism ? Voia tentație explicită ? O să joace după regulile ei. Își aruncă pe umeri capa și deschise ușa. Molly era pe undeva prin clădire; o s-o miroasă și o s-o devoreze.

Jos, în fața sălii de festivități A, participanții la congres așteptau, îmbrăcați în diferite costume, Balul Anual al Vampirilor. Era o mulțime pestriță, cu vrăjitoare în dresuri de plasă, câteva Elvire[1] și o mulțime de vampiroaice zâmbitoare. Erau toate tipurile de vampiri, cei mai mulți clasici, purtând smoching și cu fața pictată în alb, totuși, unul dintre vampirii feminini se detașa, strâns într-un corset negru și arătând precum o încrucișare între Nosferatu și Scarlett O'Hara.

Jack se uită în jur, dar nu o văzu pe Molly nicăieri. Se afundă în marea de autopromovări. Un pirat a înșfăcat din spate o vulpiță care i-a căzut în brațe, leșinând.

— Stai așa, ordonă cineva și se văzu lumina unui blitz.

Jack se plimba de la un capăt la altul al holului, înconjurat de femei care mai de care dând din gene. Le plăcea această înfățișare. Îi atingeau mănușile, încercau să îi sărute masca. Până la urmă se văzu nevoit să se grăbească prin mulțime cu costumul strâns în jurul corpului.

Apoi o văzu, sprijinindu-se de peretele de lângă sala de festivități, arătând sfioasă și extrem de seducătoare, îmbrăcată într-o rochie albă, de mireasă în stil Regency și cu o coroniță pe cap. Se uită fix la felul în care sânii îi păreau, firesc, mai mari așa cum stăteau strânși în corset. Mintea lui îi înconjură trupul asemenea unei ceți. Lucinda nu avea dreptate. Până la urmă cartea lui nu era demodată. Pentru că iat-o, prințesa lui mireasă însărcinată.

Asta era șansa lui. Se apropie de ea din spate și îi sorbi mirosul. Întunecimea măștii îi sporea simțurile. O putea

---

1 Referire la Elvira, amanta întunericului, personaj consacrat de o serie de filme americane horror. (N. tr.)

mirosi, acel miros pregnant de mosc. Ca o pădure după o ploaie de primăvară. Auzea foşnetul rochiei ei atunci când se mişca. Răsuflarea înceată, egală. Aproape că putea să audă cum se mişca copilul din ea. Era coaptă, gata. Avea buzele pline, precum zmeura abia culeasă. Se apropie mai mult şi îi desenă cu degetul pe ceafă. Ea se întoarse şi îi privi masca.

— Bună? spuse ea.

El se aplecă spre ea.

— Te doresc nespus.

Molly râse.

El încercă din nou.

— Vreau să te posed.

— Cine eşti?

— Oricine vreau să fiu. Anonimus, cel fără de faţă. Un străin.

Ea îi atinse masca. El îi îndepărtă mâna. Cu cealaltă mână îi pipăia corsetul rochiei.

— Spune-mi, îl rugă ea.

El se lipi de ea. Ochii ei se măriră şi coborâră când îi simţi dorinţa. El cunoştea acea privire; o văzuse de prea multe ori înainte şi ştia exact ce însemna. O va pune pe foc până când va cerşi mai mult şi mai mult. Nările i se măriră, se aplecă şi o muşcă de umăr.

Ea îl lovi în stomac.

— Au, ţipă el.

Ea îi prinse testiculele şi i le strânse.

— Uite ce-i, amice, nu ştiu cine eşti, dar poţi să-ţi iei tot rahatul ăsta şi să ţi-l îndeşi în fund.

Îi dădu drumul şi dispăru. Jack se ridică şi se lipi de perete, încercând să-şi regăsească respiraţia.

Se grăbi să intre în toaleta bărbaţilor unde dădu nas în nas cu Ken care se uita în oglindă, purtând un costum din epoca elisabetană şi un număr de concurs pentru Mister Romance pe spate. Se dădea cu cremă împotriva coşurilor.

— Acum şi-a găsit să apară, spuse Ken.

Jack îşi smulse masca şi o aruncă pe marginea chiuvetei. Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Ei, tu eşti! descoperi Ken.

Jack se uita ca prostul în târg la imaginea din oglindă.

— Eu sunt.

— Mai publici ceva?

— Întreab-o pe editoarea mea.

Ken îşi dădu părul pe spate şi se uită la imaginea din oglindă.

— Ei bine, urează-mi succes.

Se îndreptă spre pisoar. Jack se uită, în oglindă, la spatele lui Ken. Ăsta era unul dintre mulţii bărbaţi care se culcaseră cu Molly. Ăsta, îşi aminti el, plecase cu Molly după sesiunea de autografe şi o făcuse să geamă, să suspine şi să se mişte până când candelabrul lui aproape căzuse. Îşi îngustă ochii şi îşi puse masca la loc. Se duse la pisoar, lângă Ken şi se desfăcu la şliţ cât mai dezinvolt cu putinţă.

— Crezi că o să câştigi?

— Sper să iau premiul de popularitate.

De sub masca lui, Jack se uită peste umăr, în jos. Zâmbi şi îşi trase şliţul.

— Nu-ţi face griji, spuse, e ca şi câştigat.

Când se întoarse, toată lumea se mutase în sala de festivităţi pentru a lua cina. Înăuntru, vrăjitoare şi matroane se călcau în picioare ca să prindă locurile cele mai bune de lângă scenă. Jack merse de la masă la masă, căutând-o pe Molly, dar nu reuşi să o găsească.

— Domnule, trebuie să vă aşezaţi, va începe spectacolul, spuse o chelneriţă grăbită, aşa că Jack se aşeză, până la urmă, între o vampiroaică şi o diavoliţă. Ele se întoarseră şi zâmbiră dezvelindu-şi colţii fluorescenţi şi plini de sânge. El îşi dădu masca jos şi o aşeză, lângă el, pe masă, îşi puse un şervet în poală şi începu să mănânce din pieptul de pui.

— Doamnelor şi domnilor, este timpul să înceapă concursul Mister Romance.

Jack îşi ridică privirea. Doisprezece bărbaţi stăteau în lumina reflectoarelor îmbrăcaţi în cămăşi ample, de pirat şi pantaloni negri strânşi pe picior. Femeile strigau ca şoferii de camion şi aplaudau cu frenezie. Jack privi, îngrozit, cum, unul câte unul, bărbaţii începură să se plimbe pe podium, unii dintre ei fluturându-şi săbiile, alţii rupându-şi cămăşile (cei care şi le rupseseră şi nu ar fi trebuit să o facă aveau parte de aplauze anemice). Ultimul care mărşălui pe podium fu Ken. Coapsele i se mişcau înainte şi înapoi ca nişte pistoane, iar pe faţă avea un zâmbet zeflemitor. Femeile din apropierea podiumului se scurgeau de plăcere. Prezentatorul anunţă în microfon.

— Să-l aplaudăm pe Ken Bullfeather. Îi place să facă surf, să cânte şi îşi iubeşte cei doi dalmaţieni, Jack şi Jill!

Ken se opri la capătul podiumului, fixă audienţa îmbufnat şi îşi deschise cămaşa.

— Uau, uau, uau! începu mulţimea.

Ken se întoarse şi îşi ridică bluza pe spatele bronzat, de taur. Se opri în mijlocul acţiunii şi se uită în spate.

— Oh, iubire, oh, iubire. Femeia cea mai apropiată de Ken îşi pusese mâna la inimă şi părea că are dureri atroce.

Ken îşi trase cămaşa peste cap şi, după ce o roti o dată sau de două ori, o aruncă în mulţime.

— Oh, Doamne, posedă-mă acum! O domniţă victoriană în suferinţă se aplecă şi strigă.

Ken se retrase de-a lungul podiumului, uitându-se în dreapta şi în stânga, cu buzele încreţite, ochii atenţi şi muşchii mişcându-i-se la fiecare pas. Se aşeză la loc în rând şi făcu cu ochiul.

— Aceştia sunt, doamnelor şi domnilor, cei doisprezece concurenţi la titlul de Mister Romance!

Femeile se ridicară şi începură să strige.

— Acum, vă rog să luaţi loc pentru ca modelele şi autorii să aducă în scenă unele dintre pasajele dumneavoastră prefereate.

Ken se desprinse din rând şi merse până la mijlocul scenei. Îşi luă faţa animalică şi începu să îşi flexeze muşchii. Mulţimea strigă. Reflectoarele se aprinseră pentru a o lumina pe Molly, şi ea aflată pe scenă, spânzurată pe un scaun, purtând un pulover negru la baza gâtului, o fustă trei sferturi, tăiată într-o parte şi o beretă aşezată, strengăreşte, într-o parte. Părul îi era dat pe spate. Jack scăpă mâncarea din mână.

O cititoare ieşi din mulţime şi începu lectura:

— „Cât trebuie să aştepte o fată ca un băiat să-şi facă intenţiile cunoscute? Câte nopţi trebuie să doarmă singură şi să îşi închipuie momentul în care el va răspunde..."

— Of, îmi place asta. E foarte tare, diavoliţa, se aplecă şi şopti la urechea lui Jack.

Ken se îndreptă spre Molly, mâinile mişcându-i-se înainte şi înapoi, iar pasul fiindu-i mare şi apăsat. O lăsă pe spate şi se aplecă deasupra ei, zgâriind-o cu unghiile. Ea îi zâmbi, plăcerea fiindu-i întipărită pe faţă.

— „Apoi, într-o zi în care te-ai fi aşteptat cel mai puţin, lucrurile se întorc pe făgaşul normal, sub forma unui mare..."

Ken îşi ridică bărbia şi o sărută cu foc pe Molly. Mulţimea strigă, aprobatoare. Jack se ridică brusc. Mintea i se înceţoşase; nu mai putea suporta presiunea. Dintr-un pas urcă pe scenă. Audienţa îşi ţinu respiraţia. Femeia care citea se opri, surprinsă. Jack se îndreptă spre Ken şi Molly. Ken îşi ridică privirea şi se dădu imediat înapoi. Molly se ridică, dezechilibrată şi se duse către umbra neagră care venea, luminată de reflectoare.

Jack se opri, prostit.

Molly clipi.

— Jack...

Ochii ei străluceau ca două stele. Buzele îi erau întredeschise în acel surâs care îl înnebunea. Voia să o apuce, să îi şteargă surâsul de pe buze cu un sărut, voia să... Luă microfonul de la cititoare şi se întoarse spre mulţime. Tăceau. Îşi drese vocea.

— Unde este romantismul?

Tăcere mormântală. S-ar fi putut auzi zgomotul unei batiste scăpate pe jos. El respiră adânc.

— Unde este sentimentul de emoţie care însoţea apropierea dintre doi oameni? Un bărbat şi o femeie, nu-mi pasă, un bărbat şi alt bărbat, un bărbat şi o femeie modificată genetic, un bărbat şi un centaur.

Femeile se priviră unele pe altele, curioase.

— Dragostea nu înseamnă anatomie. Sau poziţii. Sau mărime. Dragostea eşti tu şi eu. Este găsirea sufletului-pereche. Yang-ul meu şi yin-ul tău. Soarele, luna, steaua ta. Dar se află aici. Arătă spre inimă. Nu aici. Îşi apucă părţile intime.

Se auzi un oftat mulţumit.

Jack se uită la publicul lui. Se holbau la el, cu gurile deschise. Se uită la Molly.

— Mi se părea că aici exista o tradiţie. Bărbaţii şi femeile se comportau ca nişte oameni civilizaţi. Învăţau să aibă relaţii decente şi afectuoase. Nu tot acest sex de la prima pagină. Detalii despre mărimea penisurilor înainte ca măcar să se ştie intenţiile individului. Personaje care şi-o trag pe stradă, fără nume, fără feţe.

— Au nume, se băgă Molly.

— Dar uiţi să le foloseşti.

— Este un atac la persoană?

— Ascultaţi, tot ceea ce vreau să apun este, hai să ne întoarcem la povestea de dragoste. La recompensa aşteptării. La onoare şi frumuseţe. Se uită la audienţă şi zâmbi trist. Până la urmă ce suntem? Animale?

— Da! zbierară doamnele.

Sunetul era apocaliptic. Explodă ca o minge de foc și îi pârjoli inima. Jack dădu înapoi microfonul, se aplecă în fața lui Molly și se dădu jos de pe podium. Liniștea se așternu în timp ce ieșea. Mulțimea îi făcea loc spre ușă.

Capitolul 13

Jack zăcea pe canapea, înconjurat de mormane de cutii goale de bere, încercând să priceapă ce va face cu viața lui de acum încolo. Ieșirea de la congres nu fusese bună deloc.

— Mă gândesc serios să nu-ți mai ofer un nou contract, spusese Lucinda. Nu cred că mai poți scoate ceva.

— Poate dacă m-ai lăsa să public sub numele real ar merge mai bine.

— Chiar nu cred că ești pregătit.

— Să fiu bărbat?

Lucinda oftă.

— Nu văd care este problema.

— Mă ascund în spatele unei identități false. Mă simt ca un hoț.

— Lui Ginger Savage nu-i pasă.

— Cui?

— Este nou. Am semnat contractul la congres. Își scrie romanele în mesaje text și face desene pe margini. Ar trebui să îl citești. Este atât de pe val, atât de original.

— Atât de analfabet?

— Nu fi ursuz. Habar nu ai ce presiune apasă pe umerii mei. Trebuie să atrag publicul tânăr.

— Dar te face să gemi așa cum te fac eu? Te face să vibrezi, să îți dorești mai mult?

— Și tu acum, Jack!

— Vorbesc serios. Ce-ar trebui să fac cu toată această dragoste, cu toate cunoștințele mele, cu pasiunea mea?

— De ce nu-ţi încerci norocul în afaceri imobiliare?

Descurajat, Jack pusese capăt şaradei de a dispărea sus în fiecare dimineaţă şi, în schimb, zăcea în faţa televizorului, ronţăind chipsuri şi zapând pe telecomandă. Acum era pe MTV şi se uita la Christina Aguilera cum se zbânţuia pe scenă purtând centuri de piele şi... cam atât. Se scărpină între picioare şi oftă. Accesorii de piele şi goliciune, trebuia să recunoască, era o chestie trăsnet.

Molly apăru în uşă.

— Ei, dar iată cel mai vândut autor de romane de dragoste cum se speteşte muncind.

Ochii lui Jack rămaseră lipiţi de ecran. Încă îi era ruşine de scena pe care o făcuse la congres şi o evitase pe Molly de atunci.

— Credeam că astăzi te duci la conferinţa pentru drepturile sexuale ale animalelor.

Molly se întinse.

— Era prea mare nebunie. L-am omorât.

— Pe cine?

— Pe Jes Hardy. Pe eroul meu.

Jack îşi ridică privirea.

— Nu poţi face asta.

Molly ridică din umeri.

— Ei bine, s-a întâmplat. Acum râdeau, cu ochii veseli, cu inimile bătându-le înnebunitor, cu vintrele tremurând, apoi, dintr-odată, se trage un foc de armă, iar el cade, răpus. Biata Cassandra. Se gândi un moment. Biata de mine.

Se uită prin ghidul TV.

Jack continuă să o privească fix.

— E îngrozitor.

— Da, e destul de rău.

— Nu, adică, e o porcărie de roman. Trebuie să îl învii din nou.

— Chiar nu pot.

— Uite ce-i, trebuie să munceşti mai mult, să-ţi întăreşti personajul. Să-l faci puternic, sincer...

— Şi sexy. Am făcut toate astea. Nu-i de-ajuns.

— Atunci trebuie să îl mai revizuieşti.

— O, nu, nu mai are nevoie de nimic. Avea deja tot ceea ce îi trebuie unui bărbat.

— Şi cam ce îi trebuie unui bărbat?

— Deci, în primul rând avea cei mai frumoşi ochi albaştri de pe pământ. Erau precum marea într-o noapte furtunoasă. Molly zâmbi visătoare. Şi avea un piept de-mi lăsa gura apă. Şi nişte fese... măiculiţă! Molly oftă. Dar nimic nu se putea compara cu frumuseţea interioară. Avea o tărie care nu putea fi înfrântă. Credea în ceva, înţelegi tu. Ceva mai presus de el. Era eroic. O stea strălucitoare.

Jack o privi curios. În jungla de clişee putea să întrevadă ceva adevăr de bun-simţ. Molly dădu din cap tristă.

— Dar, apoi a murit. Cu zâmbetul pe buzele-i hotărâte. Toate calităţile îi zăceau alături, nefolositoare. Of, biata Cassandra. Biata de mine.

— Un adevărat armăsar, nu?

Îl contrazise cu un semn din mână.

— Ei, era mai mult decât un armăsar. Îşi apăra punctele de vedere. Cred că, până la urmă, orice femeie îşi doreşte un bărbat care să îşi susţină convingerile.

Jack îşi încrucişă mâinile.

— OK, hai să muşc din momeală. Care erau convingerile lui?

Ea se gândi un moment.

— Îi apăra pe cei care nu puteau să se apere singuri.

— Adică cum, îi ajuta în autobuz?

— Îi încuraja pe oameni să fie ei înşişi. Libertate, cred. Era un apărător al libertăţii.

— Şi asta îl făcea incitant.

— Şi cât de incitant...

— Dar l-ai omorât.

Ea ridică din umeri.

Jack se aplecă spre ea.

— L-ai ucis. Ţi-ai pus mâinile în jurul gâtului lui şi ai luat viaţa unui om de treabă.

— Hai să nu...

— El încerca să dea tot ce era mai bun în el, încerca să-ţi facă pe plac, să te facă fericită – şi tu ce faci? Îl distrugi. Îţi anihilezi eroul.

— E în regulă. O să creez un altul.

Jack se ridică.

— Nu meriţi altul!

Molly clipi.

— Jack!

Îi aruncă o privire rece şi se îndreptă spre uşă.

Ea strigă în urma lui.

— Vrei să ştii de ce l-am omorât?

Jack se opri cu mâna pe clanţă, dar nu se întoarse.

— Pentru că nu o iubea pe Cassandra. Bine? Am tot făcut şi refăcut monologurile lui interioare până când mi-a venit rău, iar el stătea acolo, cu braţele încrucişate, neconvins. Nici după un milion de cuvinte inima nu i s-ar fi înmuiat.

— Se mai întâmplă.

— Ei bine, nu ştiu la ce se aştepta. La ceva mai bun, probabil. Întotdeauna căuta ceva mai bun. Mai drăguţ. Mai frumos. Sâni mai mari. Se trânti din nou pe canapea. Îşi ridică privirea. Aşa că l-am împuşcat. Dădu din cap cu solemnitate. Aşa că l-am împuşcat, spuse din nou. Apoi zâmbi. Apoi râse pe înfundate. După care izbucni în râs, punându-şi capul pe măsuţa de cafea, cu umerii zguduindu-i-se.

Jack o privi cu faţa împietrită.

— Măi să fie, spuse, ridicându-şi capul pentru a respira şi ştergându-şi ochii de lacrimi. Uită-te la mine, am epuizat deja toată gama de emoţii şi nici măcar nu m-am spălat pe dinţi încă.

Mai târziu, când Jack încă mai schimba canalele televizorului, iar Molly urcase de mult ca să muncească, cineva

bătu la uşă. Jack se uită pe vizor şi îl văzu pe Richard ghemuit în pragul lui.

— Trebuie să mă ajuţi! plânse Richard când Jack îi deschise uşa. Trânti uşa după el. Zara a aflat despre nunta mea cu Maryann. Încearcă să mă omoare. Auzi? Richard îşi lipi urechea de uşă. Un zgomot slab se auzea prin deschizătura pentru poştă. Are un fierăstrău mecanic. Îl trase pe Jack în camera de zi şi baricadă uşa din spatele lor. Jack se aşeză, din nou, pe canapea, cu mâinile la ceafă. Cred că m-a pierdut. A trebuit să fug pe alee. A fost incredibil. Stăteam cu Maryann la Sidewalk Cafe, văzându-ne de treabă, iar, dintr-odată, a apărut Zara şi ne-a tăiat masa în două. A trebuit să fug ca să scap cu viaţă. A fost haos. A fost animalic. A fost...

— Ce s-a întâmplat cu Maryann?

Richard se opri.

— Nu ştiu. Îşi turnă ceva de băut. Of, Doamne, de ce mi se întâmplă numai mie?

Jack ridică din sprâncene.

Richard se plimbă prin cameră.

— Ştii ce mi-a spus Zara? În timp ce îmi tăia paharul pe din două? A spus „Ţie nu-ţi plac femeile". Poţi să crezi aşa ceva? Vorbea despre mine. Ba sigur că îmi plac femeile. Îmi place totul la femei. Îmi place cum arată. Îmi place cu câtă uşurinţă discută, întrebându-mă lucruri la care nu m-am gândit niciodată. Îmi place cum se agită, cumpărându-mi pulovere de caşmir de ziua mea. Îmi plac prea mult. Asta e problema: nu pot să aleg. Dar trebuie. Vreau să am o căsnicie la fel de fericită ca aceea a părinţilor mei. Şi am ales-o pe Maryann.

— Norocoasa!

— Mai poţi să spui o dată. Dar este perfectă: drăgălaşă, devotată, iubeşte copiii. Şi mai este şi isteaţă, deci poate munci. Pentru că, ştii şi tu, viaţa acum este mult mai scumpă. Vrem să avem o casă mare. Şi să călătorim. O să

am grijă să facă exerciţii ca să-şi păstreze picioarele alea minunate.

Fierăstrăul se auzea din ce în ce mai tare. Richard ridică un pic draperiile.

— Ai văzut vreodată o femeie cu un fierăstrău mecanic?

Jack dădu din cap.

— Niciodată.

— Este spectaculos. Richard se uită din nou pe geam. Excitant. E mai fierbinte ca focul. Ezită. Ei bine, mulţumesc pentru pahar. Îl bătu pe Jack pe umăr şi o zbughi pe uşă.

— Zara, îl auzi Jack strigând, în timp ce alerga pe alee. Aşteaptă-mă!

Leda stătea singură la cantina şcolii. Nimeni nu mai vorbea cu ea. Beth, prietena ei cea mai bună, nu-i mai răspundea, iar Tiffany şi gaşca ei nu mai erau, desigur, o opţiune validă. Nu avea nici o şansă să se oprească la masa frumoşilor şi să-şi mănânce prânzul lângă salatele lor fără grăsimi. Oricum, majoritatea se duseseră la McDonald's. Nu prea voia să stea cu rockerii, nu o interesau fumătorii de marijuana şi nu s-ar fi atins niciodată de vreun tocilar. Aşa că stătea singură, la capătul unei mese lungi şi bea, nefericită, dintr-un shake de ciocolată.

— Bună.

Îşi ridică ochii şi văzu o fată al cărei nume nu îl ştia. O văzuse o dată sau de două ori trecând pe lângă ea pe hol, observând doar că, în general, era singură, îmbrăcată în salopetă şi mergea repede, cu capul în pământ.

— Pot să stau aici? Fata ţinea tava la subraţ ca pe o minge.

Leda ridică din umeri.

— Sigur.

Stătură vreo cinci minute, cu privirile în pământ, mâncând în linişte, până când fata ridică shake-ul de ciocolată.

— Uite, am la fel.

Leda dădu din cap şi surâse vag.

— Mda.

Fata se aplecă.

— Te-am mai remarcat. Îmi place părul tău.

— Mulţumesc.

— Are o culoare frumoasă.

— Mi-ar fi plăcut să fie mai deschis.

— Nu. Îmi place exact aşa cum este.

Leda zâmbi. Îşi ridică tava. Fata arătă spre abţibildul pe care Leda îl lipise pe cărţile ei.

— E mişto!

— Da, e foarte drăguţ.

— Cum te cheamă?

Leda ezită, apoi puse tava la loc.

— Leda.

— Susan.

Leda aprobă din cap.

Fata s-a strâmbat.

— Îl urăsc.

Râseră. Leda se relaxă un pic şi se gândi, hei, ar putea să îmi devină cea mai bună prietenă. Se aplecă ca să se confeseze aşa cum fac cei mai buni prieteni.

— Ştii ce mă face fericită?

Susan era numai urechi.

— Ce?

— Pâinea caldă.

— Şi pe mine! Batoanele cu scorţişoară.

— Şi îmi place mirosul rufelor curate.

— Absolut. Mama foloseşte chestia aia care miroase a lămâie. Le face să miroasă a limonadă.

— Ştii ce îmi place într-adevăr? Să văd cum Crest Whitestrips îmi face, cu adevărat, dinţii mai albi.

— Mie îmi plac pantofii care mi se potrivesc fără să îmi facă picioarele să arate lungi de-un metru.

Se apropiară una de cealaltă şi chicotiră. Apoi, ochii Ledei se măriră când văzu trei băieţi apropiindu-se prin

spatele lui Susan. Jucători de fotbal. Aveau gâturi de taur. Îşi croiră drum spre masă şi se opriră brusc, aplecându-se deasupra capetelor fetelor. Leda tresări în aşteptarea atacului, dar ei i se adresară lui Susan. Unul dintre ei îi vărsă shake-ul pe jos.

— Lesbi, lesbi, îngânară, apoi plecară, lăsându-le în urmă pe cele două fete tremurând.

Susan nu se mişcă. Leda se holbă la ea, oripilată. Se uită în jur. Toată lumea le privea fix, arătând spre ele şi râzând. Stomacul îi ajunse în călcâie. Îşi împinse scaunul.

— Trebuie să plec.

Susan privi spre shake-ul ei şi nu se mişcă.

Leda se aşeză pe marginea scaunului, ţinând tava în mâini.

— Îmi pare rău.

Susan îşi ridică privirea.

— Da, adică, nu. Adică e-n regulă. Nu mai contează.

Leda se ridică, simţindu-se vinovată. Dar şi aşa viaţa ei era de nesuportat. Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie. Se îndepărtă grăbită.

La ultimul etaj al casei lui Jack, în cel de-al treilea dormitor, Rita stătea în pat, frunzărind albumul ei de poze. Nu căzuse în butoiul cu melancolie, dar, în ultimul timp, se simţise bătrână şi obosită, aşa că se gândise că o cană de ceai şi rememorarea trecutului o vor înviora. Un trecut atât de scurt, îi părea. În special ultimii zece, cincisprezece ani, când nu se mai obosise să facă atât de multe poze. Erau zeci de poze ale copiilor până la vârsta de zece sau unsprezece ani, apoi deveneau din ce în ce mai rare. Câteva ocazii speciale, festivităţi şcolare, vreo două vacanţe de vară, două nunţi. Dar nimic ca atunci când se născuseră, când orice zâmbet răzleţ era o ocazie pentru a scoate aparatul de fotografiat.

Se uită la o fotografie a soţului ei decedat, făcută pe digul casei pe care o închiriau vara, la Big Bear. Râdea,

uitându-se la cei care săreau în apă. Era tuns foarte scurt, așa cum se purta la vremea aceea, lucru care îl făcea să pară mai masculin decât și-l amintea. Îi privi, cu nostalgie, fizicul scund și îndesat. Nu știuse niciodată dacă soțul ei o înșelase sau nu. Fusese prea obosită, întâi fuseseră copiii și apoi cariera ei întârziată de specialist în lectură pentru clasele primare, pentru a se mai gândi și la asta. Câteodată se mai întreba ce ar fi făcut dacă el ar fi avut relații de care să fi aflat. Dar nu a fost pusă față în față cu această problemă, chiar dacă inima îi stătea totdeauna în loc când desfăcea bucățele de hârtie uitate prin buzunarele lui. Această problemă, ca și relația lor fizică erau, acum, istorie. A murit un bărbat iubit, un om liniștit care și-a făcut datoria. Fusese mai apropiat de Kate decât de Jack. În spatele ușilor închise o critica pe Rita că se agăța de Jack, că nu-l lăsa să plece. Și uite-l pe Jack acum, se gândi Rita, mâhnită. Poate că el avea dreptate. Dar ce mamă nu-și iubește băiatul cu pasiune oarbă?

Capitolul 14

Erau de oțel și nu aveau fețe. Apăreau în fața lui Jack, aveau doi metri și își mișcau brațele metalice încet, dar ritmic. Ridică mâna și îmboldi calul înspumat. Călărind, despica aerul cu sabia, dar brațele acelea erau mult mai sus și continuau să se miște. Își opri calul în vârful dealului. Sudoarea îi curgea pe spate. Soarele îi strălucea în ochi. Nările îi fremătau de indignare. Își strânse mijlocul cu o mână și își întinse brațul în care ținea sabia. Inspiră adânc, umplându-și plămânii de speranță. Se gândi că era o anume grație în încercarea de a evita inevitabilul și se propti în scările calului și începu din nou să galopeze.

Zgomotul copitelor îi umplea urechile, dar, pe măsură ce se apropia de pradă, se așternea liniștea. Își întoarse armăsarul și tot ce mai auzea era răsuflarea lui întretăiată și zgomotul brațelor sale care se zbăteau în aer.

Jack se zvârcoli în pat. Clipi în întuneric. Zgomotul făcut de brațele lui deveni mai ascuțit. Apoi se transformă într-un bubuit care izbucni brusc. Se ridică din pat și alergă spre fereastră. Își lipi fața de geam și văzu o umbră care se muncea cu o geantă umflată și neagră. Nemernicii încercau să îl fure pe Tom. Nu ar fi trebuit să lase jos garda.

— Lăsați-l! urlă el.

Se întoarse și coborî scările în fugă. Fugi în bucătărie și împinse ușa. Dar se împiedică și se dezechilibră. Apucă să zărească o jachetă mare și neagră și o pălărie de cowboy înainte ca ușa să se trântească, lovindu-l în frunte și făcându-l să cadă precum un sac de carofi.

Când se trezi era în pat, iar o femeie dormea în scaunul de lângă el, cu capul căzut pe spate și sforăind ușurel. Se uită la ea îndelung, privindu-i părul aspru, chimonoul de culoarea caisei, pielea netedă și fină și se întrebă cine naiba era.

Se uită prin cameră, văzând șifonierul și biroul, computerul și toate cărțile. Începu să intre în panică: nu știa de unde să le ia. Cercetă din nou camera. Nu recunoștea nimic. Cercetă femeia care de acum se apleca, chinuită într-o parte. Încă un sforăit și ar fi putu să cadă. Îl răpise? Panicat, își frecă picioarele unul de celălalt. Erau neatinse. Era legat de pat? Își ridică brațul și se lovi peste față. Sări ca ars. Se descoperi și își dădu jos picioarele, apoi gemu din cauza durerii care îi cuprinsese capul. Femeia se trezi. Sări și se grăbi să-l ajute să se dea jos.

— Hei, mai încet.

— Unde sunt?

— Te mai doare capul?

— Unde sunt?

— Acasă. În pătuțul tău. Aici – îl împinse ușurel la loc – odihnește-te.

El îi împinse mâna. Nu arăta a asistentă. De ce insista atât de tare să rămână în pat? Ce punea la cale? Se ridică și se sprijini de stinghiile de la pat. Picioarele îi erau slăbite.

— Jack, oprește-te. O să chem doctorul.

— Ce am?

— Ai căzut. Te-ai lovit la cap.

— Dumnezeule. Nu-mi mai aduc aminte nimic.

— O să-ți aduci. Te rog să te așezi.

Se prăbuși la loc și o lăsă să-i ridice picioarele în pat. O privi mușcându-și limba cu dinții în timp ce se apleca și îl învelea la loc. Halatul pe care îl purta se deschise lăsând la vedere o piele translucidă acoperită de o cămășuță. Se uită, extaziat, dar ea îi răpi privelișteа, așezându-se pe marginea patului și bătându-l ușurel pe mână.

— E în regulă, șșșșt, este totul în regulă, spuse.

Mirosea a lavandă. Oare era lavandă? Un pic dulceag. Își permise să se relaxeze. Era dulce, oricine ar fi fost. Se uită la buzele ei simpatice și se gândi că erau numai bune de sărutat. Și ochii ei, cu toate că erau obosiți, erau frumoși, aurii și maro, ca o cremă de caramel. Se pierdu în acei ochi pentru o clipă.

— Cum te simți? întrebă ea.

Apoi se prinse. Bineînțeles: era soția lui. Asta făceau nevestele, nu? Te mângâiau pe mână când lucrurile nu erau în regulă. Și cam asta purtau, halate strânse neglijent. Brusc, începu să râdă. Deci totul era în regulă. Era soția lui. Era bună. Și plină de grijă. Și – își plimbă ochii pe trupul ei bine făcut – sexy.

— Ce-i așa de amuzant? întrebă ea.

El dădu din cap. Nu putea să-i spună că a recunoscut-o. Soțiile se emoționează în legătură cu chestiile astea.

— Tu, eu... totul.

— Da. Foarte amuzant.

Se uită la ea în lumina difuză. Observă că îşi freca, absentă, burta. O fixă cu privirea. Ea zâmbi.

— Nu mai am greţuri dimineaţa, cred.

O, Doamne! Soţia lui însărcinată. Se lăsă pe spate.

Ea îi atinse fruntea cu dosul palmei.

— Eşti bine?

El o privi şi se întrebă dacă o iubea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Cineva a încercat să-ţi fure pisica.

— Da? spuse el fără convingere.

Ea se aplecă spre el.

— Jack, ştii cine eşti?

— Jack? spuse el.

Ea zâmbi.

— Bine. Câţi ani ai?

El se gândi un moment.

— Ai o oglindă?

— Nu-ţi aduci aminte nimic?

Nu putea să-i spună. Ar fi fost prea crud să ştie că soţul ei, tatăl copilului ei, îşi pierduse memoria. Trebuia să o protejeze de adevăr. O va cunoaşte din nou, în timp. Şi o va iubi. Din fericire, cu copilul putea să o ia de la început.

— Glumeam, spuse.

Ea zâmbi, uşurată.

— Bine... Probabil că cel mai bun lucru pe care îl poţi face acum este să te odihneşti.

El se întinse şi o atinse pe umăr.

— Bine, dragă, spuse.

Ea se uită la mâna lui.

— Eşti sigur că te simţi bine?

— Foarte bine. Se uită la burta ei. Tu cum te simţi?

— A, bine, mulţumesc. Se ridică şi se mângâie pe abdomen. Da, cu siguranţă am trecut peste tot ce a fost mai rău. Până la naştere, desigur.

— Ştim ce va fi?

Ea râse.

— Un copil.

— Adică sexul.

— Nu vreau să aflu.

— N-am nimic împotrivă.

Ea zâmbi.

— Ei bine, mă bucur să aud asta.

El dădu din cap. Atinse cu mâna cealaltă parte a patului.

— Cred că eşti obosită. De ce nu te aşezi? Ridică, sugestiv, din sprâncene.

Ea râse.

— Mă bucur că ţi-ai păstrat simţul umorului. Acum trebuie să plec. De ce nu o iei cu încetul? Mama ta e aici. Îţi face omletă.

— Îmi place omleta, spuse bucuros, apoi se opri. Chiar îi plăcea?

Mai târziu, mama lui aduse o tavă. O privi pe femeie intrând. Era aranjată, cu părul roşcat şi ochi de un albastru-deschis.

— Ne-ai speriat, spuse, aranjând tava în poala lui. Imaginează-ţi, mai-mai să mori pentru bestia aia bătrână.

— Pentru cine?

— Pentru pisica ta.

— A!

— Molly a spus că eşti un pic ameţit.

Molly. Deci aşa o chema pe soţia lui. Molly. Îi plăcea. Molly. Şi era însărcinată cu copilul lui. Zâmbi. De-abia aştepta să mai aibă unul.

Mama sa îi aranjă pernele şi i se aşeză în spate.

— Cred că ar trebui să stai în pat astăzi. Nu cred că trebuie să scrii.

Să scrie. Ce să scrie? Se uită pe noptieră şi văzu un teanc de cărţi cu femei leşinate pe copertă. Lecturile soţiei lui, fără îndoială.

Când ea închise uşa el închise ochii. Îi era foarte somn. Se gândi la Molly şi dădu din cap uimit. Un copil. Îi purta

copilul. Cât de minunat! Se lovi uşurel pe piept, plin de mândrie masculină, apoi îşi ridică şalele, bucuros. Se lăsă în jos, suspinând. Nimic nu era mai sexy decât burta rotunjită a unei femei în care creştea copilul lui. Jack adormi cu zâmbetul pe buze.

Când se trezi, o găsi pe Molly stând pe pat, uitându-se la el. Îşi pusese mâna pe mâna lui de parcă încerca să o menţină caldă. La privirea lui se înroşi şi şi-o retrase, îndesând-o, adânc, în buzunar. Stătură tăcuţi, uitându-se unul la celălalt. Jack se simţea ca şi cum se trezise dintr-un vis frumos ca să descopere că era realitatea. Auzea ploaia de afară, bătând în geam ca un instrument.

— Cât am dormit?

— Cam o oră.

— Ploaia. Ar putea fi un nume frumos pentru copil.

Ea râse.

— Poate.

— Dumnezeule, un copil. Un lucru atât de important.

— Ştiu, Jack, spuse ea îngrijorată. Ştiu că e un lucru important.

Era confuz. Oare în aceşti termeni discutaseră problema? Era vreo problemă între ei?

— Am vrut doar să spun...

— Ştiu. Dar încerc să mă descurc şi nu e treaba ta.

Se ridică să plece.

Se ridică iute şi o trase pe pat. Căzu peste el şi se uită, surprinsă.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, spuse el, gâfâind. O cuprinse cu braţele. Îşi frecă nasul de ceafa ei. Ştii cât eşti de apetisantă? întrebă el.

Îi acoperi buzele surâzătoare cu gura lui. Îi sărută pielea, total absorbit. Avea gust de sare şi nisip. Observă, în graba de a o dezbrăca, că purta costum de baie. Îi dădu jos sutienul şi îi linse nisipul din jurul sfârcului. Ea încerca, slab, să îl îndepărteze şi, în acelaşi timp, suspina profund.

Era o combinaţie excitantă, iar el se lipi de ea, plin de dorinţă.

Cu un murmurat, ea îl împinse şi se ridică, punându-şi la loc sutienul costumului de baie. Se ridică şi el, încurcat.

— Ce-i?

— Nu putem face asta, spuse ea.

— Din cauza copilului?

— Nu, din cauza ta.

— Să mă bărbieresc?

— Ştii cine sunt, nu?

— Mama copilului meu?

— Of, Doamne, spuse ea.

El se întinse şi o mângâie de-a lungul braţului. Ea închise ochii. Îi mângâie sânii. Degetele lui coborâră înspre stomacul ei, mai jos, şi se insinuară între coapsele ei. Molly căzu pe spate, gemând. El îi deznodă legătura slipului. Ea privi, în transă, cum cad. El se împinse, acoperindu-i trupul cu al lui. Gemu, împăcată, când gurile li se întâlniră. Era o alăturare perfectă a trupurilor. Mâinile lui Jack erau peste tot. Molly gângurea de plăcere. Dar ochii i se deschiseră larg când el luă poziţia de atac. Cu un geamăt, îl îndepărtă. El căzu din pat, lovindu-se cu capul de noptieră.

— Jack! Molly sări din pat şi veni spre el, grăbită. Ai păţit ceva?

El deschise ochii şi se uită la ea.

— Ce faci?

— Trebuie să-ţi spun...

— Ce cauţi la mine în dormitor? întrebă el. Goală, adăugă, uitându-se la corpul ei.

Molly se aplecă.

— Ştii cine sunt?

— Viitoarea mamă nemăritată care îmi fură munca?

Molly îl îmbrăţişă.

— Bine ai venit înapoi, Jack, spuse ea şi îl sărută pe buze.

Jack se cufundă în adâncurile ei, împingând-o la loc pe pat şi urcându-se pe ea, inhalându-i mirosul. Apoi se

opri, peste ea, răsuflând din greu, ca un lup deasupra prăzii sale. Slăbi strânsoarea de fier şi se dădu jos din pat. Molly oftă, dezamăgită. Într-un final, reuşi să-şi ia ochii de la trupul ei şi arătă cu degetul spre uşă. Molly îşi adună slipul şi, cu câtă demnitate îi mai rămăsese, se strecură afară din cameră.

Capitolul 15

Molly stătea în mijlocul camerei sale şi dădea din mâini ca un agent de circulaţie.

— Bine, ridică piciorul şi gata. Aşa. Acum, tu, întoarce-te la stânga, apoi la dreapta...

Trioul de pe pat – doi bărbaţi cu şepci de piele şi zgărzi de câine şi o tânără severă îmbrăcată într-un costum de directoare – îi dădea bice de ceva vreme şi începuse să cam dea rateuri.

— Vrei să ai grijă cu chestia asta? Aproape că mi-ai scos ochii.

— Iartă-mă.

Se prăvăliră unii peste alţii, extenuaţi. Molly dădu din cap. Scrierea acestor scene de sex era, întotdeauna, un proces extrem de complicat. Şase mâini şi picioare: unde să le găseşti loc la toate? Molly îşi lăsă mâinile să se odihnească de-a lungul trupului şi oftă. Ea însăşi era epuizată. Lucrase fără întrerupere pentru a face faţă cererii imense şi acum era stoarsă de vlagă. Se transformase într-o uzină. Se uită la personajul principal, Esme, tânăra dominatoare cu o inimă de aur.

— Ce-i cu tine?

— Nu reuşesc să înţeleg.

— Ce să înţelegi?

— De ce sunt aici. Care este motivul?

— Dragostea, bineînţeles.

Esme se uită spre unul dintre personaje, un tânăr pe nume Devon, care stătea pasiv într-un colţ, bând şampanie.

— Adică sunt îndrăgostită de el?

— Da, de ce?

— Aaaa!

— Nu este destul de clar?

Molly privi în jur. Cu toţii clătinară din cap. Se aşeză din nou pe scaun. Fir-ar să fie!

Se uită în gol ceva timp. Personajele se uitau unele la altele, nervoase.

— Bine, i se adresă lui Esme. Deci, tu îl iubeşti. Dar el abia dacă ştie că exişti. Iar puţinul pe care îl ştie despre tine nu îi place. Crede că eşti aşa şi pe dincolo. Ce i-ai spune?

Esme îşi încrucişă mâinile.

— L-aş sfătui să încerce să se bucure de viaţă.

— Dar dacă ai ştii că în adâncul sufletului este un om bun şi că problema este că nu te cunoaşte îndeajuns de mult? Dacă te-ai îndrăgosti?

— Pot să sugerez ceva? întrebă Devon.

— Te rog.

— Leagă-l de pat şi pune-l să latre.

— Devon, încercăm să ne gândim aici, îl repezi Esme. Îşi întoarse, din nou, atenţia spre Molly. De ce să nu îi spun direct? Să-i spun: Hei, te iubesc.

— Ce crezi că ar spune? Molly se uită la Devon.

— Înainte, sau după ce ar pleca valvârtej?

Celălalt bărbat aprobă cu o mişcare a capului.

Esme ridică din umeri.

— Nu ai de unde să ştii. Poate că m-ar îmbrăţişa cu foc şi m-ar săruta şi nu ar mai fi nevoie să spună nimic.

Se aşternu liniştea şi toţi încercară să se gândească la posibilitatea asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Devon, privind-o pe Molly.

— Nimic. Molly dădu din cap, brusc. Bine, acum, toată lumea, gata pauza. Unde este biciul?

De Jack Carter.
De Jack Carter.

Se aplecă deasupra calculatorului şi fluieră a pagubă. Îşi dactilografiase numele o dată şi încă o dată şi încă o dată, folosind diferite caractere, diferire mărimi, chiar şi culori diferite. Scria în Bookman Old Style, italic, când sună la uşă. Jack îşi dădu ochii peste cap, deranjat. Întreruperi, întreruperi constante, scotea foc pe nări. Începu să fluiere din nou. Sună din nou.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu deschide nimeni? o auzi pe mama lui strigând.

În faţa casei, Jack se pomeni cu un bătrân în scaun cu rotile, apăsând pe butonul soneriei cu un baston lung. La vederea lui Jack, lăsă bastonul jos şi făcu o mică reverenţă din scaunul în care era aşezat.

— Bună dimineaţa. Rita este acasă?

— Rita? Jack se uită pe aleea din spatele omului. Nu era nici o maşină, nici o dubiţă. Bărbatul era plin de praf şi suflat de vânt şi arăta de parcă mersese kilometri întregi.

— Da, sigur. Mă duc să o chem. Dar ezita. Să se ofere să îl ajute pe musafir să intre? Bărbatul micuţ şi demn avea scris pe frunte „Nu atingeţi".

— Aştept, spuse bărbatul, rece.

Jack dădu din cap. Lăsă uşa deschisă, merse până în capul scărilor şi ţipă.

— Mamă!

Nici un răspuns.

Îşi drese glasul şi încercă din nou.

— Mamă! Te caută cineva!

— Nu! ţipă ea, de sus.

Jack îi zâmbi bărbatului, încurcat, şi urcă scările.

O găsi pe mama lui în cameră, jucând solitaire lângă fereastră. Era îmbrăcată, machiată şi întorcea cărţile de parcă viaţa i-ar fi depins de asta.

— Te caută cineva.

Nu se uită la el.

— Spune-i să plece.

— Dar... este în scaun cu rotile.

— Şi?

— Arată de parcă ar fi parcurs kilometri întregi. Cred că a venit cu scaunul.

— Şi poate să şi plece la fel.

Rita întoarse asul de pică.

— A, aici erai, nemernic mic.

Mâinile i se eliberară de jumătate din cărţile pe care le ţinea. Se rezemă, uşurată.

— Aşa da.

— Ce să-i spun?

— Nimic. Trânteşte-i uşa în nas.

— Nu pot...

— Of, bine. I-o trântesc eu.

Lăsă jos cărţile şi se ridică. Se uită în oglindă şi îşi aranjă părul înainte de a trece pe lângă Jack şi a coborî scările. Jack se propti la etaj, ascultând. Auzea murmure. Apoi pe mama lui râzând zeflemitor. Apoi trântitul uşii. Fugi la fereastră şi privi cum bătrânul se îndepărta pe alee, luându-şi avânt cu piciorul pe care îl avea în ghips. Se opri la semnul STOP, se uită în amândouă părţile şi se pierdu în intersecţie cu calmul unui mareşal. Jack îşi lungi gâtul şi îl privi până ce nu se mai vedea. Rita urcase înapoi şi se aşeză, din nou, pe scaun.

— Cât tupeu are!

— Ce-a făcut?

— E vorba despre ce n-a făcut. Nu m-a invitat la petrecerea de Sfântul Valentin.

— Ce scăpare din partea lui!

— Poţi să mai spui o dată. Cel mai mare eveniment monden. Şi crede că poate aştepta până în ultimul moment să vadă dacă sunt liberă. Ei, acum e în rahat.

— Şi-a cerut scuze?

— În felul lui.

— Şi anume?

— A spus că îi pare rău.

— După mine e acceptabil.

Rita îl înghionti.

— Of, Jack, chiar crezi că eu sunt genul de femeie care să se mulţumească cu nişte scuze?

Jack oftă şi se aşeză. Avea să fie o conversaţie lungă.

— Părea un tip de treabă.

— Spui asta doar pentru că era în scaun cu rotile.

El ridică din umeri.

Mâinile Ritei scoaseră din pachetul de cărţi trei bucăţi dintr-odată.

— Nu e chiar aşa de treabă. Şi este şi mai puţin de treabă de când un etaj întreg de femei singure tânjesc după el. Ăsta e un bărbat care a fost căsătorit cu aceeaşi femeie patruzeci şi cinci de ani şi care s-a însurat cu cea de-a doua femeie cu care s-a culcat. Habar n-avea ce surprize o să-i rezerve bătrâneţile. Şi e atât de ocupat să-şi trăiască fanteziile, încât uită să-şi ia medicamentele. Asistentele îi ţin predici, iar el râde. Şi-a uitat dinţii la Mabel şi a trebuit să trimită pe cineva să-i aducă înapoi. Lasă-l să mai fiarbă un pic în suc propriu.

Jack îşi ridică mâinile şi se recunoscu învins.

— Bine.

— Ştii cum a ajuns în scaunul ăla cu rotile?

— Nu.

— Mary Jane Wilcox n-a fost de acord ca el să se dea la cea mai bună prietenă pe care o are de cincizeci şi trei de ani şi a bătut la uşă. El a încercat să fugă pe balcon în apartamentul alăturat, dar a alunecat. Din fericire, scara

de incendiu i-a atenuat căzătura şi s-a ales numai cu un picior rupt.

Întoarse şi ultimul rege.

— Mai adu-mi şi mie o cană de ceai, dragule, te rog!

Câteva zile mai târziu, Jack stătea în faţa calculatorului, aşteptând-o pe Heather. Era pentru prima dată când fusese de acord să vină la el. Până acum toate întâlnirile lor avuseseră loc la ea acasă sau pe teritorii neutre. Era mai bine pentru siguranţa ei, spunea. Cine ştie, zicea zâmbind, dacă nu cumva eşti un violator periculos. Jack întotdeauna îşi rânjea dinţii, iar ea ţipa, încântată.

O auzea pe Molly scriind în camera alăturată. Tremură, cu un reflex pavlovian. Îşi dăduse seama, cu inima cât un purice, că începuse să piardă de tot controlul. Trebuia să plece cât mai curând posibil. Nu mai putea să reziste mult. În curând nevoile aveau să pună stăpânire pe el şi să îl conducă la uşa ei. În acest moment se încăpăţâna să nu cedeze dorinţei acute de a se furişa în camera ei, de a se aşeza la ea în pat şi de a o privi lucrând. Voia să o vadă muşcându-şi limba, aşa cum făcea de fiecare dată când se concentra. Voia să îi maseze umerii încordaţi. Voia să...

— Jack.

Jack sări. Molly stătea în pragul uşii lui.

— Îţi mulţumesc pentru prăjiturile cu fier organic, spuse ea.

— Pentru nimic. Eram în apropiere.

— Ei bine, îţi mulţumesc. Mă simt mult mai bine.

El aprobă din cap.

— Asta-i bine.

Ea se uită în jur.

— Este aşa linişte.

— Mda.

— Unde este mama ta?

— În drum spre o petrecere mexicană în San Diego cu prietenele ei de la Sweet Endings. Cu un pic de noroc

o să piardă ieşirea de pe autostradă şi o să ajungă la Baja pentru ceva ca lumea.

Ea râse. El se jucă, nervos, cu tastatura computerului.

— Iartă-mă, spuse ea. Nu am vrut să te întrerup.

— A, nu, e în regulă. Licitez pe e-bay. Astăzi, până acum, am cumpărat un războinic Massai de abanos, un cuţit Bowie Randall din 1970 şi un pumnal egiptean de douăzeci de centimetri.

Molly dădu din cap, zâmbind, apoi se întoarse să plece.

Jack strigă după ea.

— Ai planuri mari pentru astăzi?

— Da. Mă gândesc să încep un roman clasic.

— Foarte bine pentru tine.

— O poveste de dragoste, clasică, cu acţiunea plasată în L.A.

— Chiar?

— Mda. Mă gândeam să văd cum merge.

— Bine, dacă ai nevoie de vreun ajutor... despre ce să nu faci.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc.

Se uitară unul la altul. Molly se întoarse, din nou, să iasă. Jack se ridică.

— Molly...

— Da?

Sună la uşă.

Heather stătea în pragul uşii cu un clipboard în mână.

— Am venit în inspecţie, spuse.

Jack încercă să se descotorosească de senzaţia dezagreabilă care îi supăra măruntaiele asemenea unei indigestii. Nu asta admira la Heather? Hotărârea ei de a privi relaţia lor ca pe un construct psihologic? Cum spusese ea atât de sugestiv? „Trebuie să investigăm motivele noastre şi răspunsurile noastre până când cutia este sigilată pe toate părţile şi nu mai există cale de scăpare."

El afișă un zâmbet de bun-venit. Își deschise chiar și brațele pentru a o îmbrățișa, dar ea se dădu înapoi ca să privească întreaga casă.

— Atunci când o femeie merge acasă la un bărbat pentru prima dată, este un moment foarte intim, spuse ea.

— Ei, este doar o căsuță.

— Sper din suflet că nu este așa, spuse, privind spre dalele sparte.

Ca să îi distragă atenția, se aplecă să o sărute. Își feri capul.

— Cine e persoana aia?

Arătă în sus, spre Molly, care stătea la balconul de la etaj, scuturând un prosop de plajă. Uitase să o scoată din casă. Se uită la Heather. Nu-i spusese de Molly. Cunoștea legile angajamentului. Să nu fraternizeze cu alte femei, sub nici o formă. Dacă Heather afla că Molly locuia la el, putea să-și ia adio de la zonele ei scumpe și interzise.

— Este – se gândi rapid – menajera.

Ea se lumină.

— Ai menajeră? Doamne, nu mi-ai spus că ai menajeră. Cât de... organizat. Se uită din nou la Molly. Te-ai gândit vreodată s-o îmbraci în uniformă?

Jack deschise ușa și se retrase pentru a o lăsa pe Heather să intre. Intră în hol, cu capul ridicat și cu ochii cercetând fiecare lucrușor. Jack o auzea pe Molly plimbându-se pe sus. Trebuia să găsească o scuză și să meargă sus să îi spună să nu coboare. Ar putea s-o încuie în cameră? Era dreptul lui de proprietar?

— Să începem cu camera de zi.

O conduse înăuntru. Heather se opri la intrare.

— Cine îți aranjează camerele?

Jack se uită la ea, siderat.

— Cine este decoratorul tău?

— Aaaa. Nu am decorator.

— Tu ai făcut asta?

— Da.

— Hai, Jack. Râse bătându-l pe umăr. Mă uimeşti.

— Mulţumesc, spuse el, prudent.

O privi mărşăluind prin cameră şi oprindu-se, meditativă, în faţa draperiilor de le ferestre.

— Poate ar trebui să te las să te uiţi în linişte, glumi el.

— Este o idee foarte bună, spuse ea şi întoarse un vas cu fundul în sus pentru a-i cerceta ştampila.

Se întoarse ca să dea o fugă sus, dar Molly fusese mai rapidă. Era la uşă.

— Bună. Trebuie să fii Heather.

Intră grăbită în cameră şi întinse mâna.

Heather o strânse cu atingere de meduză.

Molly o scutură cu forţă.

— Dumnezeule, îmi pare atât de bine să te cunosc. Jack mi-a spus atât de multe despre tine.

Jack îi aruncă o privire de avertizare.

Molly scutură din cap, uimită.

— Adică, o virgină, măiculiţă. Pentru asta este nevoie de o grămadă de... ei bine, sincer, sunt curioasă. Cum poţi să fii virgină? Este aproape imposibil.

Heather ridică din sprâncene, privind-o pe Molly cu dispreţ.

— Poate că nu am reuşit să cunosc nici un bărbat îndeajuns de bine.

Molly se lovi peste cap.

— Dar ce naiba, ce trebuie să ştii? Spui, „Bună, arăţi bine", bang, bang. Nu mai trebuie nimic altceva. Poţi chiar să renunţi şi la salut. „Arăţi bine" – un pic de conversaţie ca să îi stârneşti. De fapt, cu atâta te alegi...

— Înţelege, i-o tăie Jack.

Molly zâmbi şi îşi frecă palmele.

— Ei, ar trebui să mă duc în treaba mea. Îl bătu pe Jack pe umăr. Vă las să vă cunoaşteţi mai bine. Făcu cu ochiul.

Heather urmări cu privirea dosul generos al lui Molly în timp ce aceasta urca scările.

— Jack, spuse ea.

Dar Jack dispăruse, deja, la bucătărie. Heather îl urmă şi se aşeză în prag cu mâinile încrucişate.

— A avut recomandări bune, spuse Jack, apărându-se.

Heather îl privi cum încărca maşina de spălat vase din chiuveta plină de farfurii murdare.

— Nu face ea asta?

Jack se opri în mijlocul activităţii.

— Nu o face niciodată cum trebuie.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Molly.

Scoase capul pe uşa de la bucătărie.

— Molly!

Jack îşi puse degetele la gură.

— Şşşşt. Ce faci?

— Da? strigă Molly de sus.

— Aş vrea o ceaşcă de cafea, strigă la ea Heather.

— Cafea? O ţinem în frigider, răspunse Molly.

Heather se întoarse să se uite la Jack, dar Molly apăruse la uşă, în spatele ei.

— Sper că n-am băut-o eu pe ultima, spuse ea. Deschise uşa frigiderului şi caută înăuntru. Uite-o. Şi filtrul este aici. Ştii ceva? Mai bine o fac eu. Are toane. Vrei şi tu una, Jack?

— Da, sigur.

— Trei ceşti de cafea, vin acum!

Heather se uită la Jack. El zâmbi. Ea se aşeză şi îşi aranjă părul lung şi moale cu mâna.

— Şi găteşti?

Molly deschise compartimentul de cafea şi inhală mirosul.

— Da. Ocazional. Jack înghite ce fac eu, nu-i aşa, amice?

Ochii lui Heather inspectau camera.

— Văd că geamurile nu le speli.

Molly râse. Termină de pus cafeaua şi deschise filtrul.

— Bine. Ar trebui să fie în regulă. Atunci, vă las singuri.

Ieşi din cameră.

Heather se uită în urma ei.

— Serios, Jack, ar trebui să fii mai dur cu ea. Altfel te va călca în picioare. Oare ce face sus?

— Nu ştiu.

Heather se ridică de pe scaun.

— Mă duc să verific.

— Nu!

— Jack, trebuie să înveţi cum să te porţi cu oamenii ăştia. Dacă nu, cât ai zice peşte o să înceapă să se creadă la ea acasă.

Molly îşi vârî capul înăuntru.

— Ştii ceva? Mai dă-o naibii de muncă. Cred că o să mă duc pe plajă. E frumos afară.

Heather ridică o sprânceană.

— Sper că nu te aştepţi să fii plătită.

— Asta e bine în domeniul meu: primesc jumătate din bani înainte de a începe să lucrez.

Heather se întoarse spre Jack.

— Spune ceva, şuieră ea.

Molly se uită la Jack.

— Ce?

— Să te distrezi, spuse el.

— Mulţumesc. Hei, Heather, dacă nu ne mai vedem, mi-a părut bine să te cunosc. Auziră uşa trântindu-se.

Heather îl privi pe Jack. El căuta în dulap detergentul de vase, evitându-i privirea.

— Este incredibil de bună, spuse el. Nu vreau să o pierd.

Heather sorbi, delicat, din cafea.

— Ei bine, când voi fi soţia ta voi schimba câteva lucruri. Trebuie să ai o anume deprindere ca să ţii în mână personalul.

Jack înghiţi.

— Soţie?

Ea zâmbi.

— Ei bine, spre asta ne îndreptăm, nu-i aşa?

— Credeam că încă trebuie să ne mai cunoaştem.

— Trebuie. Se uită prin bucătăria mobilată la comandă. Şi cred că te-am cunoscut destul de bine ca să trecem mai departe.

Lăsă jos cafeaua şi se duse lângă el.

— Încă mai avem atât de multe de învăţat unul despre celălalt, Jack, hai să nu mai aşteptăm.

Cu mâinile tremurând, Jack sparse în două pastila de detergent. Înjură în barbă.

— Jack, te opui?

— Nu, nu.

— Pentru că am simţit întotdeauna că o relaţie în care nu treci la pasul următor începe să miroasă. Cam ca brânza.

Heather îşi mişcă mâna pe ceafa lui şi îl mângâie pe păr.

— Ar putea fi foarte folositor pentru tine. Am putea deveni o echipă imbatabilă. Aş putea fi muza ta.

Jack se uită în sus, la tavan. Putea să audă zgomotul provocat de Primrose care căzuse din pat de atâta râs.

— Şi colaboratoarea ta, continuă ea. Poate chiar managerul tău. Şi când va fi să mori, pot să îţi administrez averea. Să am grijă ca numele şi imaginea ta să fie folosite într-un mod cât mai lucrativ.

— Ei, nu ştiu dacă voi avea avere.

— Bine, va trebui să munceşti mai mult, bineînţeles. Dar mă voi asigura că o să-ţi respecţi programul întocmai.

— În ultimul timp am fost cam leneş.

— Voi schimba asta.

El se prăbuşi în scaun.

— Este atât de greu... şi nimănui nu pare să-i pese ce scriu.

Ea se aplecă şi îl mângâie pe umăr.

— O, Jack, eşti un scriitor mare. Toată lumea ştie asta. Descoperirea ta este numai o chestiune de timp şi apoi vei fi tratat cu respectul pe care îl meriţi.

Jack privi în sus, cu ochii plini de dezamăgire.

— Crezi?

— Ştiu. Îi luă faţa în mâini şi îl privi drept în ochi. Eşti un mare scriitor.

El ridică din umeri şi îşi întoarse privirea. Apoi se uită din nou la ea.

Îl zgudui un pic.

— Este aşa cum îţi spun eu.

Era o propunere atractivă. Devotament complet. Încurajare. Adulaţie.

— Bine, spuse el.

Ea îşi lăsă mâinile în jos.

— Bineînţeles că o să mă ceri cum scrie la carte. Cu şampanie şi cu inel. Scotoci în geantă şi îi dădu un card de la Tiffany. Au un dosar cu preferinţele mele şi cu măsura de la deget.

— Bănuiesc că este obligatoriu.

— Of, Jack. Ştii şi tu la fel de bine ca mine că prima nuntă este preţioasă. E bine ca detaliile să fie stabilite.

Richard era pus la punct. Era îmbrăcat într-o jachetă nouă de la Hugo Boss pe sub care îşi pusese un tricou alb, strălucitor şi în perechea lui preferată de blugi. Se bizuia pe cizmele Timberland pentru a-i da o tuşă de duritate. Grăbi pasul şi intră, ca o furtună, la Starbucks de parcă şi-ar fi făcut timp între două întâlniri foarte importante.

Maryann era deja acolo îmbrăcată ca o femeie de afaceri, într-un costum fără mâneci de culoarea ovăzului. De la masa din cloţ, îşi ridică privirea şi îi făcu cu mâna.

— Bună, dragule.

— Bună, dulceaţă.

Se aplecă şi o sărută îndelung, până când ea îl apucă, hotărâtă, de umăr şi îl împinse.

— Bine, cowboy, de ce nu îţi iei ceva de băut?

El alese o brioşă cu mere şi alune şi un ceai de zmeură. Nu avea rost să se cafeinizeze şi să se încordeze în legătură cu chestia asta. Când se întoarse, ea scosese un dosar din geantă şi îl frunzărea.

— Mi-am calculat averea cu mai multă grijă. Este mult mai mare decât atunci când am vorbit cu tine prima dată. Am uitat de acţiunile de la SexToysRUs. Astea sunt actele pe care le-a adunat avocatul meu. Trebuie să-ţi pui iniţialele la sfârşitul fiecărei pagini şi să semnezi unde este indicat.

Richard luă o gură generoasă din brioşă.

— Chiar trebuie să semnez?

— Richard, am mai discutat despre asta.

— Numai că... Doamne, este atât de lipsit de romantism. Ce s-a întâmplat cu „Ce este al tău este şi al meu, iar ce este al meu este şi al tău"?

— Tu nu ai nimic.

— N-am fost aşa deştept ca tine. Nu m-am priceput destul de mult ca să cumpăr acţiuni la SexToysRUs cu patru dolari bucata.

— Tu ţi-ai cumpărat implanturi pentru obraji.

— Trebuie să faci eforturi ca să ieşi în evidenţă.

— Cheltui tot ce câştigi.

— Viaţa e scumpă. Trebuie să merg la sală, trebuie să ies în oraş. O săptămână la schi nu este chiar aşa un capăt de ţară.

— Dar nici nu înseamnă economie. Eu m-am zgârcit şi am economisit. Şi acum am un apartament în Marina del Rey, o casă de vacanţă la Cabo San Lucas şi un portofoliu impresionant de acţiuni.

Richard îşi deschise braţele.

— Nu vezi? Vom fi perechea perfectă. Tu economiseşti, iar eu mă asigur că ne vom distra.

— Richard...

— Cred că, dacă vom fi unul, atunci trebuie să fim unul. Richard se opri şi se uită cu insistenţă la ceaiul cu gheaţă. Adică... tăcu. Îşi puse mâna la ochi. Încercă să vorbească din nou, dar, copleşit, îşi muşcă buzele.

— Of, dragoste. Maryann se aplecă spre el. Spune-mi ce simţi. Ascult.

Richard îşi trecu mâinile prin păr.

— Ei bine, e atât de greu, știi? Să-ți găsești un partener.

Maryann aprobă din cap cu fermitate.

— Știu. Crede-mă că știu.

— Adică, odată ce te-ai oprit la unul, te atașezi emoțional.

Ea zâmbi și îl mângâie pe mână.

— Da, vai!

— Adică, pierzi o grămadă de timp să o scoți în oraș, să îți imaginezi cum va mai arăta peste vreo doi ani. Să-ți închipui valoarea de piață pe care ar avea-o dacă timpurile s-ar schimba. Apoi îți dai seama că s-ar putea ca nici măcar să nu fie de vânzare.

Maryann își retrase mâna.

Richard dădu din cap.

— Am cam obosit. Trebuia să-ți spun, mă copleșea nevoia de a-ți spune. Dar știi – se uită în ochii ei –, mă bucur că stăm de vorbă. Mă bucur că putem comunica. Mă simt mai aproape de tine.

Leda stătea în ultimul rând, privind meciul de fotbal. Găștile de la ea de la școală erau aliniate pe locurile de mai jos. Toate grupurile lângă care încercase să se așeze se holbaseră la ea, prostește, până când, îngânând o scuză, încercă un alt loc și de aceea ajunsese să stea singură, pe ultimul rând.

Ei, nu chiar singură. Susan stătea la celălalt capăt îmbrăcată într-un hanorac imens, cu glugă. Se uitară una la cealaltă, apoi, rapid își întoarseră privirea, de teamă ca acțiunea aceasta să nu atragă noi huiduieli. Stătură tensionate ca doi tigri care își apărau hrana până când Susan luă inițiativa și se târî printre scaune până la Leda.

Leda privea drept înainte.

— Mie îmi plac băieții, spuse ea.

— Nici o problemă.

Se așternu liniștea.

— Ei, nu chiar toți, admise Leda.

Susan zâmbi.

Leda arată din cap spre gaşcă, unde toate fetele erau îmbrăcate în kilturi şi tweed de parcă ar fi participat la o vânătoare englezească.

— Jenny Harris tot arată ca o târfă şi cu fusta asta, nu-i aşa?

— Poţi s-o mai spui o dată.

— Jenny Harris tot arată ca o târfă şi cu fusta asta, nu-i aşa?

Chicotiră, dar se oprirră brusc când ochii celorlalţi se îndreptară spre ele. Din fericire, liceul Tarzana înscrise un gol, iar ele fură date uitării cu repeziciune.

Capitolul 16

Jack se uita, ursuz, prin cafenea. Fata de la bar, observă el, îşi făcuse codiţe precum negresele şi arăta ca o mare greşeală nordică. Vizavi, tricouri inscripţionate cu „Taci din gură, căţea". O nimfă pe role trecu prin faţa cafenelei cu părul fluturând în urma ei ca şi cum ar fi fost ultima rază de soare. Bărbatul care stătea lângă Jack, la fereastră, trase cu foc dintr-un Marlboro şi se uită după ea. Îl înghionti pe Jack.

— Dacă nu găsesc pe cineva curând, o să-mi cumpăr un câine şi o să mă retrag în munţi.

Jack cunoştea sentimentul. Erau zile când lua în considerare varianta de a se muta la Polul Sud. Un loc îngheţat, arid, unde ar fi putut scrie liniştit, ar fi putut face duşuri reci şi s-ar fi putut împrieteni cu pinguinii imperiali. Până la urmă, pinguinii se împerecheau pentru a procrea. Reuşeau să rămână împreună pe gheaţa mai groasă sau mai subţire, lipindu-se unii de alţii pe mare, împerechindu-se, delicat, pe aisberguri nesigure. Masculii chiar şi incubau

ouăle sub picioarele lor în timp ce femelele lor găseau hrană în ocean. Asta apropo de angajamente.

Dar nu avea voie să fie invidios, își reaminti. El își găsise perechea. Frumoasa, nemaipomenita Heather. Iar ea fusese de acord să facă pasul următor. Totul mergea conform planului. Ce să mai vorbim, iată-l pe punctul de a-și realiza idealul personal. Jucase după toate regulile, iar acum succesul i se înfățișa înaintea ochilor. El și Heather se abținuseră amândoi, iar destinul îi recompensase oferindu-le, până la urmă, perechea perfectă.

Așa că, de ce se simțea ca naiba?

— Pot să stau aici?

Jack își ridică privirea și văzu o blondă monumentală, îmbrăcată în pantaloni verde-fluorescent, împleticindu-se pe role și ducând, nesigur, o tavă în mâini. Jack își strânse hârtiile.

— Sigur.

Ea se prăvăli pe scaun și își aranjă sânii în topul pe care îl purta.

— Care-i treaba? întrebă ea.

— Nici una.

— Stai aici și vorbești singur?

— A, asta. Scriu.

— Chiar? Ești scenarist?

— Nu. Sunt scriitor.

— Cărți? Uau! Luă o gură de Cola cu buzele ei groase. Te-oi fi citit și eu?

— Probabil că nu.

— Crezi că sunt proastă, nu?

— Nu!

— Crezi că sunt blondă, mi-o trag și sunt mai cretină ca o viță.

— Serios, n-am vrut...

— Doar așa, ca să știi, sunt o fată deșteaptă. Astea – arătă spre sânii imenși – sunt silicoane. Mi le-am cumpărat

ca să ajute în carieră. Reprezintă o investiție. Tu cumperi acțiuni, nu?

— Câteodată.

— Ei bine, astea sunt acțiunile mele. Și, oricât de mult aș merge eu în jos, ele tot în sus vor rămâne.

— Ești foarte perspicace.

— Probabil crezi că nici măcar nu știu ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Nu, mă gândeam...

— Pentru că știu cuvinte, am terminat o facultate.

— M-am convins.

Jack o privi mușcând din hotdog.

— Deci care este cariera ta?

— Sunt matematician. Predau teoria probabilității aplicate la UCLA.

— Glumești.

— Înțelegi acum? Ai preconcepții.

Se holbă la sânii ei.

— Și investiția ta?

— Predau la seral. Nimeni nu adoarme la cursul meu.

— Este foarte...

— Perspicace? Știu.

Delicat, își tamponă buzele cu șervetul înainte de a se apleca spre Jack.

— Îți plac fetele?

— Cum?

— Sunt o tipă drăguță în căutarea unui tip drăguț. Îți plac fetele?

— Sigur că îmi plac fetele.

— Da? Câte întâlniri ai avut luna trecută?

Jack se gândi un moment.

— Nu prea merg la întâlniri.

— Nu?

— Nu, eu îmi imaginez femei ideale. Le îmbrac așa cum vreau eu, cu cât mai multe corsete, cu atât mai bine. Le pun să treacă prin groaznice chinuri psihologice înainte

de a face cu ele câte o partidă de cincisprezece secunde, după care le șterg.

Ea se ridică, fără să spună un cuvânt și se îndepărtă. Jack se uită după ea. Nu voise să o sperie. Fusese doar sincer. Spusese doar cum stăteau lucrurile. Poate că Molly avea dreptate. Poate că era un monstru. Un monstru care voia să controleze tot, dar care nu avea control nici măcar asupra unui singur lucru. Se ridică să plece.

— Jack!

Se întoarse și iat-o. Fosta lui soție. Cu părul lins ca o morsă, cu o burtă care îi ieșea prin cămașă ca vârful unui bombardier B-52. Se împletici ca o nebună ca să îl prindă din urmă.

— O, Doamne, Jack. O, Doamne. O, Doamne.

Se băgă în el și îl luă cu mâinile de după gât. Burta ei se lipi de a lui. Într-un final se dădu mai în spate și își lipi palmele una de alta, uimită.

— Nu-mi vine să cred că tu ești.

— Morgan?

Se uită fix la burta ei. Ea o prinse cu amândouă mâinile de parcă ar fi vrut să o paseze ca pe o minge de baschet.

— Poți să crezi? Nasc săptămâna viitoare. O fetiță. O să o botezăm Carly. Ce părere ai? Nu-i așa că-i drăguț? Încă mai stai în Venice?

El aprobă din cap.

— Eu stau în Malibu. Îmi place. Briza de acolo e de poveste.

— Te-ai... hmm... ești... Se uită la pietroiul care îi atârna pe deget.

— M-am recăsătorit. Bineînțeles. Fred este om de afaceri. Știi glugile alea micuțe care se pun pe camerele de luat vederi pentru a evita strălucirea soarelui? El le face. Am citit una dintre cărțile tale. Foarte amuzantă.

— ...Mulțumesc.

— Cine s-ar fi gândit, ă? Îl lovi în umăr.

— Mai lucrezi pentru...

— O, Dumnezeule, nu. Sunt mult prea ocupată. Cu casa, cu Fred şi acum cu copilul. O nebunie. Îl măsură din cap până în picioare. Deci. Ce mai faci tu?

— Bine.

— Tot singur?

— Ei...

— Minunat! Trebuie să te cuplez cu una dintre prietenele mele. Este disperată. O să-ţi placă de ea. Se uită la Rolexul de pe mână. Ar trebui să plec. Dacă nu mă aşez o să nasc pe trotuar. Se apropie şi îl sărută pe obraz. Chiar mi-a făcut plăcere să te văd. Ţinem legătura. Arăţi foarte bine.

Jack o privi atent.

— Spuneai că nu vrei copii.

— Ei, bine, ştii tu... făcu un semn din mână.

— Spuneai că o să-ţi ruineze cariera.

— Oamenii se mai schimbă. Ridică din umeri şi se întoarse să plece.

Jack păşi în faţa ei.

— Spuneai că ai prea multe de făcut. Că nu ai avea timp şi pentru asta. Şi acum, uită-te la tine, te clatini ca o raţă şi eşti mai mare ca un mall.

Ochii lui Morgan se îngustară.

— Ce pot să spun, Jack? Poate că nu voiam să am un copil cu tine.

Heather avea dreptate, se gândea Jack în timp ce omul înarmat de la pază îi făcu semn să intre la Tiffany. Era timpul ca afacerea să se încheie. Era timpul să devină din nou un membru al societăţii, în loc să rămână un lup singuratic la marginea haitei. Îşi găsise femela potrivită. Şi, împreună, vor avea puii perfecţi. Omuleţi pentru care ar fi în stare să-şi dea viaţa.

În ultimul timp Heather fusese foarte exigentă. Aproape că nu avea voie nici să o privească, darămite să o atingă. Dar simţea că acesta era singurul mod în care ea îşi putea exprima iubirea. Şi ea fusese rănită, aşa cum fusese şi el.

Voia să facă lucrurile ca la carte. Nu şi-ar fi dorit decât ca ea să se relaxeze un pic. Dar ştia ea mai bine; ea era păstrătoarea onoarei lor. Şi cât de plăcut va fi când, în sfârşit, se vor debarasa de această piedică. Cu toate că, ciudat, nu se simţea prea afectat de baricadarea ei. Spera ca logodna să-l facă să sară direct la etapa cinci sau, aşa cum spusese ea, la numai un fir de păr distanţă de sfârcul ei. Aproape că leşinase când ea supusese asta pentru prima dată. Era o maestră a cuvintelor. Cu toate că pentru el părea la fel de impersonal ca o oprire la benzinărie.

Totuşi, dragostea va învinge toate obstacolele. Dragostea va face din ei un singur trup şi suflet. Iar focul care să pornească acest proces va fi inelul. Se uită prin magazin. Peste tot în jurul lui bărbaţi şi femei se uitau în cutiile lunguieţe, cu feţele luminate de strălucirea pietrelor preţioase. Jack clipi. Strălucirea îl orbi. Rând după rând de coliere, brăţări şi inele strălucitoare, toate cu eticheta de preţ aferentă care îl făcea să se cutremure. Ce naiba se întâmplase cu salariul pe două luni? Se gândi el. Astea costau cât o pensie privată.

Pietrele preţioase păreau să murmure şi să vibreze. Diamante. Milioane de diamante. Albe, albastre, chiar galbene. Toate îi făceau cu ochiul de parcă ar fi râs de el. Întotdeauna se folosise de bijuterii la un moment dat în cuprinsul cărţilor pe care le scrisese. Întotdeauna reuşiseră să canalizeze dorinţele unei eroine în direcţia pe care o dorea. Aşa că, pe măsură ce se plimba prin magazin, căuta ceva care să o aducă pe Heather pe drumul cel bun. Dar avea dificultăţi. Safirele îl lăsau rece. Smaraldele îi făceau greaţă. Iar rubinele îi aminteau de sângele vărsat. După toţi aceşti ani în care scrisese despre bijuterii în cărţile sale, întrebând bijutierii despre tăieturi speciale şi monturi vechi, îşi dădu seama că se afla într-un magazin de genul ăsta pentru prima dată. Morgan nu dorise inel. Ea ceruse un computer nou.

— Ooo, dragule, dragule.

Jack se uită. În colţ, stând pe un scaun de catifea, o tânără îşi dezmierda cu adoraţie inelul de pe deget în timp ce logodnicul ei scria cecul.

Jack se pierdu pentru un moment, gândindu-se la viaţa lor, întrebându-se cum se cunoscuseră şi de cât timp erau împreună. Ce anume îi determinase să ia această decizie? Se comportau de parcă nici nu s-ar fi cunoscut. Probabil că se cunoscuseră săptămâna trecută, se gândi Jack neîndurător, se distraseră de minune trăgând cocaină şi acţionând fiecare asupra anatomiei celuilalt în moduri indescriptibile şi plăcute, încât s-au hotărât să-şi petreacă tot restul vieţii împreună. Până când unul dintre ei ar fi găsit ceva mai bun. Acela dintre ei va fi probabil ea. Părea că are multe de oferit, nu glumă. Poate că avea o colecţie întreagă de alte inele cu diamant, stoarse de la ceilalţi iubiţi ai ei. Poate că noaptea, când lumina era difuză, iar ea era singură, le scotea din cutia de bijuterii şi le punea pe toate pe degete, dansând goală în lumina lumânărilor, precum o zeiţă a dorinţei înşelate. Poate că, totuşi, atitudinea lui era un pic negativistă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Îşi ridică privirea şi văzu un vânzător făcându-i o reverenţă, cu palmele lipite una de cealaltă. Mirosea a săpun aromat şi a fum de ţigară.

Jack clătină din cap.

— Nu cred.

— Avem o politică de returnare foarte bună, dacă doamna cu pricina nu acceptă gestul în spiritul în care a fost gândit.

O rază de speranţă se pogorî asupra lui Jack. Nu se gândise la asta. Dacă îl refuza Heather? Şi dacă el s-ar fi târât în genunchi, iar ea ar fi dat doar din cap, alungându-l? Rânji. Apoi se încruntă, reproşându-şi. Un erou făcea ceea ce trebuia să facă.

— Caut un inel de logodnă.

Omul trase o tavă cu specimene ameţitoare.

— Cred că o să vi se pară că aceste inele spun un „Vrei să te măriți cu mine?" în mod spectaculos, nu-i așa?

Jack se uită la ele, îngândurat.

— Dar spune vreunul „O să mă iubești"?

Vânzătorul scoase un diamant de trei carate tăiat în formă de pară și cu o etichetă de mai multe mii de dolari.

— Cred că acesta poate fi foarte convingător.

În colțul ultimei vitrine, Jack zări un ineluș mic de aur pe care era bătut în pietre prețioase un fir de trandafir. Nu era chiar un inel de logodnă, era mai de grabă un inel al dragostei perpetue, fără început și fără sfârșit. Simplu, neostentativ și elegant. Lui Molly i-ar plăcea foarte mult acest inel, se pomeni gândindu-se și continuă să se uite la el un timp.

— Aveți gusturi foarte bune.

Jack își dezlipi privirea, apoi arătă spre cealaltă parte a cutiei, unde diamantele erupeau din cercurile de aur ca o alergie.

— Îl voi lua pe acesta. Împachetați-mi-l.

Nu se va zgârci. Pentru că se afla din nou în pragul căsătoriei. Și de data asta o să fie bine. Împături cu grijă chitanța și o bagă în portofel. Viața, ca și cărțile, învățase, avea nevoie de acțiuni sigure atunci când se ajungea la un deznodământ fericit. Trebuia să îți controlezi foarte bine personajele. Cu greutatea inelului în buzunar, se simțea relaxat. Curând va avea parte el însuși de un final fericit. Cineva cu care să fie împreună pentru totdeauna. Vor fi parteneri în iubire și în familie. Își vor legăna copiii pe genunchi. Vor crește împreună ca două plante agățătoare apropiate într-o pădure, întinzându-se spre ceruri, cu ramurile noduroase întrepătrunse. Ieși de la Tiffany un om hotărât.

— Următorul.

Tansil, șefa majoretelor și a organizației de fete de la liceul Tarzana, păși în sufrageria Ledei. Aceasta stătea în spatele unui birou din lemn de tec, cu un teanc de aplicații

lângă ea. Nu îi venea să creadă că acesată fată, care se plimba pe holurile şcolii în fiecare zi de parcă ar fi fost Miss America înainte de a i se înmâna panglica, mulţumind mulţimii, încerca să primească de la ea o slujbă. Ei bine, la asta trebuia să te aştepţi când dobândeai control asupra vieţii tale. Ea şi Susan îşi porniseră propria afacere, având bani şi referinţe excelente. Acum toţi se băteau să fie cei mai buni prieteni cu ele.

Leda răspunse la mobil. Tansil aştepta, stângace, lângă uşă.

— Cum adică calitatea nu era bună? Cadrul acela nu mai lăsa loc pentru imaginaţie. Bine. În regulă. Să văd ce pot face.

Închise şi îi făcu semn lui Tansil să ia loc pe scaunul din faţa biroului, uitându-se la o hârtie din faţa ei.

— Deci, observ că eşti balerină.

— Da, am fost pe locul doi în clasa de balet.

— Excelent. Avem nevoie de flexibilitate. Pot să te servesc cu o cola, sau doreşti altceva?

— Nu, nu vreau nimic, mulţumesc.

— Pot să te întreb cum ai aflat despre noi?

— Cheryl Dean a scris un articol în *PsysEd*.

Leda bifă o căsuţă din formular. Se lăsă pe spate.

— Ei bine, permite-mi să-ţi spun câte ceva despre compania noastră. Am început acum două săptămâni. Vom oferi portofolii de fotografii cu eleve de liceu. Vom oferi linkuri companiilor de obiecte erotice. Angajaţii noştri sunt elevi ca şi tine, care caută să câştige ceva bani. Nu avem de gând să ieşim în public deocamdată, dar, atunci când vom ieşi, vom oferi angajaţilor noştri şansa de a cumpăra acţiuni la preţuri preferenţiale. Acestea fiind spuse, pentru o asemenea poziţie este nevoie o anumită lipsă de inhibiţii. În ceea ce priveşte îmbrăcămintea.

Leda se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă mâinile.

— Deci, de ce nu-i spui câte ceva despre tine şi despre modul în care ai putea contribui la bunul mers al companiei noastre.

— În primul rând, sunt sociabilă...

— Nu vei avea cu cine să socializezi.

— A. Bine, îmm, sunt entuziastă. Sunt un bun executant. Sunt extrem de punctuală...

— Poţi să faci şpagatul?

— Da.

— Poţi să-ţi atingi capul cu picioarele? Din spate?

— Şi în somn.

— Poţi să-ţi prinzi picioarele prin spatele urechilor şi să te legeni?

Tăcere.

— Minunat. Vom încerca. Avem o sesiune de fotografii mâine la trei. Să nu întârzii. Trebuie să terminăm la şase. Mama se întoarce la şapte.

Kate zăcea în patul din noul ei dormitor zugrăvit în roşu de China. Culoarea îi dădea migrene. Închise ochii ca să nu o mai vadă, dar continuă să-i rămână întipărită în retină. Ori schimba culoarea, ori avea să înnebunească. Aruncase cartea de feng shui. Modificările pe care le făcuse în colţul relaţiei nu îi îmbunătăţiseră deloc libidoul, dar îl inflamaseră şi mai tare pe cel al lui Carl.

Carl se întoarse, fluierând, de la baie cu un prosop înfăşurat pe talia groasă. Făcuse duş. Kate ştia ce însemna asta. Când se băgă în pat, lângă ea, încercă să zâmbească. Când începu să îi facă avansuri, făcu tot ceea ce-i stătea în putere ca să răspundă. Încercă chiar să şi-l închipuie pe zugrav, dar burta lui Carl îi ducea tot efortul pe apa sâmbetei. Când îi ciupi sfârcul, parcă începu să simtă un pic de excitare. Încercă să se agaţe de ea, făcând tot posibilul să se concentreze şi să aprindă flăcările asemenea unei femei indiene făcând vânt deasupra unor tăciuni pe jumătate stinşi. Apoi îşi dădu seama că uitase să-şi sune contabilul

în legătură cu formularele pentru impozit și pentru proiectul clasei Ledei pentru care trebuia să cumpere vopsea și oare își dusese bluza albastră la curățătorie? Până când reuși să-și adune mintea din nou și să se concentreze la ceea ce se întâmpla, spectacolul era deja terminat. Carl o sărută peste tot și se întoarse pe partea lui de pat.

Kate suspină și, aprinzându-și veioza, luă ultimul roman de mistere pe care îl citea.

Venea aproape, mai aproape. Era pe ramura de lângă el și era prinsă acolo. Rânji la el. Își luă avânt, apucă liana și se balansă. Ea se lipi de trupul copacului, mârâind. O apucă în brațe și îi smulse costumul de leoaică. Maimuțele din copacul alăturat lăsară să le scape un murmur...

Jack clipi din cauza luminii de la lampa de pe noptieră care, brusc, se aprinse. Molly stătea lângă pat.

— Ceva nu e bine. Sângerez, spuse ea.

Pe față îi era întipărită groaza și tremura.

— Vino, spuse el, sărind și cuprinzându-i umerii cu brațele, coborând-o pe scări. O să fie totul bine.

În camera de urgențe era haos. Vineri noaptea. Două noaptea. La fiecare deschidere a ușii, din ce în ce mai multe drame se insinuau înăuntru. Un copil cu o rană deasupra ochiului. Doi bărbați acoperiți de vânătăi care se tăvăleau de durere. O bătrână care își ținea mâna pe stomac, având în fața ei o găleată. Un bețiv bătea în geamul securizat care înconjura recepția. Totul era albastru, de la pereți până la podea și la scaunele de plastic, ca și cum cineva ar fi crezut că asta era culoarea cea mai liniștitoare din lume.

Într-unul dintre șirurile de scaune de la perete, Molly stătea uitându-se în gol, cu o sticlă de apă nedesfăcută în mâini. Nu se mișcase deloc în cele treizeci de minute de când ajunseseră. Jack se aplecă spre ea.

— Te simți bine?

— Nu.

— Pot să fac ceva?

— Nu.

O bătu, neîndemânatic, pe spate. Ea tresări. El își retrase mâna.

Se uită la ceas. Isuse, ce întâmplare? Se simți vinovat pentru că următorul lui gând fusese că poate era mai bine că se întâmpla așa. Cea mai simplă soluție. Până la urmă era necăsătorită și nici măcar nu avea o casă a ei. Nu avea apucături din cale-afară de materne. Poate că întâmplarea asta i-ar da posibilitatea să-și trăiască viața în continuare. În viitor, va trebui să fie mai atentă. Avea idee ce responsabilitate reprezenta creșterea unui copil? Da, clar, era mai bine că se întâmpla așa. O binecuvântare venită sub această formă tragică. Se lăsă pe spate și deschise o revistă. Se uită la fața ei. Stătea chircită, iar nefericirea i se citea în ochi. Lăsă revista.

— Te doare?

— Toate mă dor, spuse ea.

— Molly Macintyre?

Asistenta stătea la ușă, cu uniforma albă pătată și cu gleznele afundate în ghete albe. Părea obosită și fără milă.

— Molly Macintyre, strigă din nou.

Molly se ridică și se apropie de ea.

Femeia se uită la Jack.

— Vii și tu?

Jack îngheță.

— A, eu doar...

— Numai eu vin, spuse Molly.

Femeia aprobă din cap și își puse clipboardul la subraț precum bățul unui sergent și o conduse pe Molly prin ușile blindate.

Jack se așeză la loc, picior peste picior. Nu putea să mai dureze mult. Probabil un simplu control, o rețetă rapid, iar Molly va reapărea pe ușile acelea. Îndurerată, cu siguranță, dar, dacă ar fi realistă măcar un pic, ușurată. Da, se gândi el, frecându-se la ochi ca să nu adoarmă, clar era mai bine așa. Viața ar reveni la normal. Molly ar putea

să creeze o nişă în genul ei literar. Până la urmă ar putea să-şi cumpere o căsuţă, să întâlnească un tip de treabă şi să aibă mulţi copii drăgălaşi. Jack se lăsă pe spate, cu mâinile încrucişate şi privi, fără să se uite la ele, imaginile de le televizor.

Două ore mai târziu, Jack se lungi în scaun. Acum era patru dimineaţa, iar afluxul de oameni care aveau nevoie de ajutor începea să se mai micşoreze. Singurii care mai aşteptau acum erau doi beţivi cu pungi de plastic în loc de pantofi şi o tânără mamă care încerca să potolească plânsul nestăpânit al copilului ei. Jack încercase să nu se mai uite la ea, să-i dea femeii un pic de intimitate, dar ochii lui se îndreptau continuu într-acolo, de parcă ar fi avut o voinţă a lor, proprie. Mama îşi legăna fiica înainte şi înapoi într-un efort zadarnic de a o linişti, stând chircită pentru a nu-şi deranja copilul şi mai mult, încercând să preia în degetele cu care îi ştergea fruntea toată durerea, făcând tot posibilul să o ajute. Îl văzu pe Jack uitându-se la ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu suport să văd că o doare.

Jack se ridică, brusc. Din spatele geamului securizat recepţionista se uită la el venind spre ea.

— M-am răzgândit. Ar trebui să intru.

— Prea târziu.

— Ar fi mai bine dacă aş fi, acolo, cu ea...

— O să iasă în curând.

— Dar...

— Înapoi! Arătă spre cuvintele: VIOLENŢA NU VA FI TOLERATĂ.

Jack se retrase şi începu să măsoare cu pasul camera. Şi, în timpul ăsta, o văzu pe recepţionistă privindu-l. Cu o mână, lua alune dintr-o pungă imensă şi le vâra în gură, una după alta. Când îşi mută ochii din nou la revistă, el se mişcă, încet, furişându-se spre uşile care duceau în acel sanctuar al medicinei de urgenţă. Se uită prin geamurile

uşilor ca să mai vadă încă două uşi prin care trebuia să treacă ca să o găsească. Undeva, în spatele acelor uşi, o domniţă era la ananghie. Se uită la recepţionistă. Bea dintr-un suc cu ochii la revistă.

Intră hotărât.

— Hei!

Împinse cele două uşi şi intră în hol. Se opri, încurcat. Era surprinzător de linişte. O asistentă stătea pe un scaun cu ochii închişi şi un sendviş neatins în poală. Se învârti pe acolo, căutând un indiciu despre locul în care s-ar fi putut afla Molly, dar nu găsi nici unul. Trecu în grabă pe lângă biroul asistentelor. Auzea, în spatele lui, uşile trântindu-se şi zgomotul propriilor lui paşi. Se uită în spate şi văzu doi agenţi de securitate alergând în urma lui, cu trupurile musculoase clătinându-se pe hol. Îşi băga şi îşi scotea capul din rezerve minuscule pline de aparate, observând feţele întunecate ale rudelor cuprinse de tristeţe. Apoi auzi strigătul ei.

Se opri de parcă fusese împuşcat. Se uită în jur, disperat. Ea ţipă din nou. Urmări vocea şi ajunse la o perdea de plastic galbenă. În spatele ei, Molly stătea pe un pat, încercând să se decupleze de la un monitor. Era îmbrăcată şi avea geanta lângă ea. Întinse mâna şi zâmbi timid.

— Jack, tu eşti?

Jack se apropie de ea.

— Molly, şopti el înainte de a fi lipit de perete de o burtă masivă. Genunchii i se îndoiră de parcă ar fi fost loviţi cu un băţ. Bărbia îi fu turtită de o chiuvetă. Se prelinse pe perete, cu faţa înainte.

— Ţine-l.

Îl apucară de mâini. Îl întoarseră, îi depărtară picioarele, matahalele, mulţumite de ele, îi ţineau mâinile strâns. Un doctor, tânăr şi extenuat, se aplecă spre el ţinând un scalpel în mână.

— Ne-am săturat de scandalurile voastre.

Jack privi cum lama coboară spre faţa lui şi se gândi că era un mod neaşteptat de a muri.

Molly căzu în genunchi şi se aplecă peste el, acoperindu-l cu trupul ei.

— E în regulă. Este cu mine.

Doctorul ezită.

— Vă rog, am fost aşa de stresaţi. Zâmbi implorator la doctor. Vă rog.

Doctorul, gândindu-se la situaţia delicată în care se afla, se ridică, şovăind.

— Cred că ar fi bine dacă ai merge la nişte cursuri care să te înveţe cum să-ţi stăpâneşti nervii, înainte de a veni copilul, strigă la Jack în timp ce Molly îl târa pe hol.

Se grăbiră să iasă pe uşile spitalului, care se trântiră zgomotos în urma lor. Se aplecară, cu mâinile pe genunchi, respirând din greu şi râzând. Ochii li se întâlniră. Brusc, Jack se apropie, o apucă pe Molly şi o îmbrăţişă aprig. Luminile străzii se reflectau în ochii lui învineţiţi. Într-un târziu îi dădu drumul şi căută la ea semne ale disperării.

— Totul e-n regulă? întrebă el.

Molly îşi înfăşură, cu grijă, puloverul în jurul burţii.

— Da, sunt bine. A fost o alarmă falsă. Totul e-n regulă.

Jack aprobă din cap. O privi. Dintr-odată părea atât de mică, de vulnerabilă. Se aprinse de supărare.

— Nu ar trebui să treci prin asta de una singură. Unde este tatăl?

— Nu ştiu.

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. El respiră adânc.

— Îmi pare rău, spuse el.

Tăcură, nici unul dintre ei nemaiştiind ce să zică.

— Ai fost nemaipomenit acolo, spuse ea.

Ochii lui se întoarseră spre ea.

— Chiar?

Încercă să zâmbească, iar gura îi sângera.

În dimineaţa următoare, Jack se simţea mai plin de energie decât se simţise în ultimele luni. O luă din nou pe Primrose, îi scutură praful din părul lung şi nepieptănat şi o împinse la loc în braţele iubirii ei celei adevărate. Guy îşi ridică pantalonii şi o prinse.

— Dragostea mea, spuse el, uitându-se în ochii ei azurii. Nu mai pot suporta nici un moment fără ca tu să ştii cât de mult te iubesc.

Primrose clipi, surprinsă.

— Credeam că mă urăşti.

— O, era doar o inimă asediată care încerca să rămână impenetrabilă. Dar bătălia a fost decisă şi mă închin în faţa ta.

— O, stăpâne. Primrose tremura.

— O, stăpână, spuse Guy, cu vocea plină de emoţie.

Guy îi găsi buzele, iar Primrose fu absorbită cu o pasiune despre care nici măcar nu ştia că poate exista. Afară, cerul se întuneca, iar marea fierbea. Înăuntru, în casa imensă care avea să fie căminul ei, Primrose îşi dărui virtutea, ştiind sigur că bărbatul şi averea lui erau ale ei pentru totdeauna.

Jack se rezemă şi oftă, satisfăcut. În timp ce capul lui Guy cobora ca să îi găsească sânii generoşi, Primrose se uită la Jack, ridicând, mulţumită, din sprâncene.

— Era şi timpul, şopti ea.

Scria fără oprire, câte o mie de cuvinte fără să clipească. Până la zece dimineaţa terminase şi aştepta cu interes ziua care începea. Era uimitor ce puteau face câteva ore. De la lipsă de orizont la împlinirea scopului. De la lipsă de direcţie la o concentrare absolută. Pentru că acum Molly era proiectul lui. O va face să se simtă bine, o va proteja, va avea grijă să fie perfect. Îşi luase faţă de el însuşi, angajamentul de a o ajuta. Şi aşa va face. Un erou s-ar sacrifica. Şi Jack s-ar sacrifica. Era un erou. Eroul cuiva. Şi

era o mare alinare. Îi aduse ceaiul lui Molly, care încă mai era în pat.

Se uită la el, îngrijorată.

— Ce-i asta?

— Ceai.

— De ce?

— Trebuie să te odihneşti.

— Sunt bine.

— Poate că cervixul tău este atrofiat.

— Poftim?

— Da, m-am documentat. Femeile de vârsta ta au treizeci la sută şanse să dezvolte o asemenea afecţiune. Şi cu istoria ta...

— Istoria mea.

— Ei, a fost destul de folosit, cred.

Ea arătă spre uşă.

— Afară.

El o descoperi.

— Este o idee foarte bună. Hai să mergem să cumpărăm lucruşoare pentru copil.

— Ce te-a apucat?

— Datoria ta faţă de copil este să fii pregătită. M-am uitat pe internet. Scoase o bucată lungă de hârtie din buzunar şi se apucă să o desfacă. Şi primul lucru de care avem nevoie este un pătuţ portabil unde să fie schimbat, un ţarc portabil, un suport pe care să îi pregăteşti mâncarea.

— Dar mai sunt o grămadă de luni până nasc.

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

— Bine, poate mai târziu. Chiar sunt ocupată...

— Niciodată nu putem să facem ce vreau eu? Vreau să merg la cumpărături pentru copil. Hai să mergem!

Molly ridică din sprâncene.

— Şi o să îţi iei şi biciul?

Jack oftă.

— Vreau doar...

— Bine. Bine. Lăsă jos stiloul pe care îl rodea şi se dădu jos din pat. Purta o bluză scurtă care îi lăsa la vedere stomacul puţin umflat.

— Arată de parcă ai fi mâncat prea multe plăcinte, comentă Jack.

Molly se înghionti pe burtă, satisfăcută.

Merseră la magazinul Sid & Me de pe Lincoln. Jack se uita din când în când la Molly şi zâmbea. Molly se uită la el.

— Ce-i?

— Nimic.

Dar fierbea înăuntru. Erau ca un cuplu de mult căsătorit, se gândi el. Ea era atât de frumoasă, stând acolo, cu faţa curată şi strălucitoare şi ochii ei negri lucind. Parcară lângă o maşină care avea în spate un scaun de bebeluş.

— Uite! Jack arătă spre scaunul de copil ca spre o jucărioară scumpă pe care pusese ochii. Molly îl trase.

Înăuntru, magazinul era zugrăvit în roz-pal şi oferea toată gama de lucruri pentru copii.

— Ce-i asta? Molly ridică o cutie pe care scria Sprijin după naştere. Amândoi se holbară la ea, uimiţi.

— Te ajută să-ţi tonifici abdomenul. După naştere, spuse vânzătoarea serioasă, din spatele lor, care arăta ca Marry Poppins. Se uită, un moment, cu sprâncenele ridicate, la burta lui Molly, apoi zâmbi binevoitoare. Vă pot ajuta cu ceva în dimineaţa aceasta?

Molly ridică din umeri, neajutorată. Jack scoase lista.

— Bine, să vedem. Avem nevoie de leagăne, de salteluţe pentru schimbat, de baveţele, sticle, sterilizatori. Dar vreau să ştiu care este mai bun, cel cu abur sau cel cu gaz? Toţi ionii ăştia, s-a demonstrat medical că sunt inofensivi?

În timp ce vânzătoarea îl conducea prin magazin, Jack o privea pe Molly, cu coada ochiului, cum se plimba, de capul ei, de colo-colo. Nu putea să se abţină să n-o privească. Iat-o, brusc devenise centrul universului lui. Inima prinsese momentul. Se uită la ea cum citea pe spatele unei

cutii şi, brusc, se întrebă dacă ăsta era un moment pe care îl va povesti nepoţilor lui. Se opri un moment, şocat, înţelegând ce însemna acest gând.

— Hei, Jack, uită-te la asta, Molly ţinea în mână o chestie de plastic, moale. O oliţă de noapte care se umflă.

Râseră împreună şi se uitară la pijămăluţele minuscule. Jack ridică două.

— Ce crezi? Albastră? Roz?

Se auziră râsete din raionul alăturat. Molly şi Jack se uitară. Câteva femei înconjuraseră o alta care avea burta extrem mare, râzând cu poftă.

— De-abia căsătorite, şopti el.

Merseră la produsele de bază. Ieşiră de acolo cu un scutec special pentru apă, o oglindă în formă de inimă, un premergător, un set de difuzoare de pus în camera copilului...

— Vai, am uitat de scaunul pentru maşină, se jelui Jack când intrară în parcare.

— Pentru astea sunt bune petrecerile de bun venit pentru copil, spuse Molly.

— A, da. O să vină şi mama ta?

Molly se opri, cu umerii îndoiţi.

— Nu i-ai spus mamei tale.

Ea dădu din cap

— De ce nu i-ai spus?

— Cred că speram să mă căsătoresc mai întâi. Râse şi se urcă în maşină.

Jack băgă cheile în contact.

— Poate că ar trebui.

— Glumeam.

— Poate că nu ar trebui să glumeşti. Căsătoriile nu trebuie musai să se termine rău.

— Jack, nu ştiu dacă ai observat, dar eu nu mă întâlnesc cu nimeni acum.

— Ştiu. Nu trebuie să fie aşa. Poate că ar trebui să fie o chestie aranjată. Ca atunci când oamenii se căsătoresc pentru cartea verde. Ai văzut filmul ăla? Şi ajung să se îndrăgostească unul de celălalt.

— Viaţa nu e un film, Jack.

El încetini la semafor. *blondi*

— Dar oamenii fac astfel de lucruri tot timpul.

— Adică se căsătoresc pentru un petic de hârtie. Şi se îndrăgostesc de el?

Jack se uită la faţa ei nostimă, la dintele ei din faţă un pic strâmb, la părul ei nebun care parcă abia aştepta să evadeze.

— De ce nu?

— În primul rând nu cunosc pe nimeni care ar face asta, spuse ea.

Jack înghiţi. Deschise gura, apoi o închise. Îşi dezlipi ochii de la faţa ei şi se uită drept înainte, cu mărul lui Adam mişcându-se agitat.

— Este verde, spuse, până la urmă, Molly.

Jack băgă maşina în viteză şi conduse în tăcere.

În seara aceea, Molly şi Jack se mişcară prin bucătărie într-un dans familiar. El făcu salata; ea sosul pentru paste. Ea le puse pe masă pe amândouă şi se aşeză. El făcu o glumă proastă despre zucchini. Ea zâmbi. Strănută din rărunchi. El îi dădu un şervеţel. Mâncară repede. După aceea, ea spălă cratiţa de paste, lăsând în grija lui Jack maşina de spălat vase. El se uită la ceafa ei, care, deodată, îi părea foarte mică şi plăpândă. Se întinse spre ea, involuntar, dar gâtul dispăru pentru că ea îşi trase puloverul la loc. Ochii lui o urmăriră prin cameră.

Se opri la uşă.

— Jack, mă mut.

Ochii lui se măriră.

— Da?

— Da, am primit avansul şi...

Jack arăta atât de nefericit, încât se opri.

— M-am gândit să-ţi uşurez... situaţia.

El se întoarse.

— O să mi-o uşurezi.

Ea îl privi cum își făcea de lucru, nervos, cu mașina de spălat vase.

— Adică... te înnebunesc.

— Da.

— Ai nevoie de spațiul tău.

— Poți să mai spui asta o dată.

— Deci, plec joi.

El își ridică privirea.

— Bine, dar joi e Sfântul Valentin.

— Da? Mișcă din cap și râse. Ce capcană de marketing, nu?

El clipi.

— Da.

— Bine, noapte bună.

— Noapte bună.

Ea se întoarse să iasă.

— Molly.

Se opri.

Jack o privi.

— Într-o zi o să găsești pe cineva pe care să-l iubești și vei fi foarte fericită.

Ea se uită la el un moment înainte de a vorbi.

— Poate că asta este diferența dintre tine și mine, Jack. Tu crezi că dragostea te întregește. Eu cred că dragostea mă face să îmi desfac picioarele.

Capitolul 17

Kate se uita la partea lui Carl de pat. Era goală. Din nou era plecat cu afaceri. Din ce în ce mai des era plecat. O mică alarmă începu să-i sune în cap, dar o alungă. Tot ceea ce își dorea acum era un pic de liniște și o carte bună. Luă romanul de mistere și începu să citească, apoi îl aruncă

înjurând. Îl citise deja. Tot timpul făcea la fel: lua cărți de la bibliotecă și nu-și amintea că le citise până când nu ajungea la pagina a doua. Spumega. Ce naiba să citească acum? Se uită la rafturile de cărți bine garnisite. Ochii îi căzură pe cărțile lui Jack. Îi dădea câte una la fiecare Crăciun, dar nu citise niciodată nici măcar un rând. Întotdeauna îi mulțumea politicos, o lua și o îndesa pe rândul din spate al bibliotecii. Nimeni nu ar fi putut înțelege de ce nu deschisese nici una, nici măcar o dată. Era greu de explicat gelozia ei profundă, nevoia ei de a se asigura că Jack nu era la fel de inteligent ca ea. Până la urmă era mai tânăr, iar mama lor îl iubea ca pe ochii din cap. Nu era corect. Iar faptul că acum mai era și un scriitor la modă făcea situația peste putință de îndurat. Îl iubea, bineînțeles. Bineînțeles că îi dorea tot binele din lume. Dar chiar trebuia să aibă atâta succes? Cum să descrie cel mai bine ce simțea? Gelozie, emoție, invidie, nevoia de a proteja, oroare, mândrie... Toate simptomele clasice ale S.F.A.-ului: sindrom fratern acut.

Kate oftă și luă cartea lui Jack *Virgina și libertinul*. Era disperată, își spuse ca să se liniștească. Se urcă în pat, se acoperi până la bărbie și deschise cartea. Curând ochii i se deschiseră larg.

Pe malul râului, la lumina lunii, ea cedă și se dezgoli în fața lui... Kate rămase cu gura căscată. Începu să dea paginile cu nerăbdare.

Grăbindu-se, îi rupse rochia. Mâinile lui aspre se plimbau pe pielea ei ca de porțelan... Kate înghiți.

Niciodată nu cunoscuse atâta putere, atâta tandrețe...

Era trei dimineața când, în sfârșit, Kate se îndură să pună cartea deoparte. Se lăsă pe spate, aproape leșinată, cu trupul în flăcări.

În ziua următoare Jack stătea în fața computerului, holbându-se în gol. Era acolo de o oră și nu scrisese nimic.

Listă manuscrisul, sperând că teancul de hârtii îl va ajuta să se concentreze mai bine. Stătea bătând cu degetele în masă în timp ce imprimanta lista, apoi se aplecă peste manuscris, încercând să se concentreze prin labirintul de cuvinte. Nu reuși. Aruncă paginile pe birou.

Primrose, cu inelul de logodnă pe deget și cu șosete în picioare, se lăfăia în patul lui Jack. Îl înghionti pe Guy, care sforăia lângă ea.

— Uite, nu-i așa că-i dulce? E îndrăgostit.

Guy mormăi ceva și își trase pătura peste cap. Primrose se întinse și îl mângâie pe Jack pe mână.

— Speram că o să găsești o soluție.

Jack sări de la birou și începu să se plimbe prin cameră.

— Nu știu ce e cu mine. Nu pot să gândesc. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc.

— O, da, spuse Guy de sub pătură, am observat că ai avut probleme cu pizza aia semipreparată imensă pe care tocmai ai halit-o.

Primrose îl mângâie din nou pe mână.

— Nu-l băga în seamă.

Jack scutură din cap.

— Nu știu ce să fac.

— Cred că ar trebui să-i spui.

Jack se opri și se uită pe fereastră.

— Crezi?

— Ce să-i spună? întrebă Guy.

Primrose oftă.

— Guy de ce ești atât de obtuz? Nu știi nimic? Nu vezi că în această casă este o femeie fertilă, radioasă și indisponibilă? Bineînțeles că e înnebunit după ea.

Jack se încruntă la ea.

— N-am dreptate?

— Deci crezi că ar trebui să îi spun.

— Da, spuse Primrose.

— Nu, spuse Guy dezvelindu-se.

Jack ridică privirea spre el.

— De ce nu?

— Ce-o să faci cu copilul din burta ei? Dacă o vei cere de nevastă va trebui să faci ceva cu creatura. Nu trebuie să-ţi consumi energia crescând copilul altuia.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Ei bine, poate ar trebui să te gândeşti. Ar trebui să pui la punct o strategie în ceea ce priveşte problema.

— Adică?

— În sălbăticie, leii care pun stăpânire pe haită, omoară toţi puii.

Jack îşi ridică mâinile.

— O, nu, nu cred... aveam doar de gând... hmmm... poate că fetiţa sau băieţelul ar putea merge la un internat.

Primrose aprobă din suflet.

— E o idee minunată.

Guy se gândi o clipă.

— Sau ai putea să-l pui să cureţe la grajduri până când îţi produci un moştenitor.

Primrose îi făcu semn să tacă.

— Of, nu-l mai deranja pe Jack cu detalii. Noi trebuie să-l ajutăm să-i facă curte.

Jack se aşeză din nou pe scaun.

— Bine, ascult. Ce mă sfătuieşti să fac?

Guy se scărpină în bărbie, gândindu-se.

— M-am convins că o mână rapid băgată în locul în care trebuie, le înmoaie imediat.

Primrose se descotorosi de pătură şi cearşafuri.

— Nu-l asculta. Este din Neanderthal. Ascultă-mă pe mine. Sărut-o şi o vei cuceri. Nu va şti ce i se întâmplă. Va simţi cum inima începe să-i bată nebuneşte în piept şi mâinile tale îi vor stăpâni trupul. Of, emoţia, spuse ea, privindu-l pe Guy dezamăgită.

— Şi dacă mă respinge?

— De ce te-ar respinge?

— Eu... nu sunt... nu am fost... Jack se opri. Ei bine, e adevărat că sunt o partidă bună, nu-i aşa?

— Eşti.

— Adică, am o slujbă, un fel de. Nu arăt prea rău. Am o relaţie bună cu mama mea.

Primrose îşi lipi palmele una de cealaltă.

— Eşti un vis.

— Totuşi, e cam schimbătoare; dacă mă refuză?

Guy se trânti din nou pe pat.

— Nu trebuie să te gândeşti la asta. Femeile sunt un zid, un zid de cărămidă. Dacă una spune nu, te duci la alta. Nu le-o iei în nume de rău; nu-ţi laşi inima să sufere. Tai şi nu curge sânge. Arătă cu degetul de-a lungul beregatei.

— Şi totuşi ai avea nevoie de nişte haine potrivite.

Primrose deschise şifonierul şi scoase câteva cămăşi. Aşeză una dintre ele pe pieptul lui.

— Cred că cea albastră. Da, cu siguranţă. Şi, te rog, fără sandale. Pantofi adevăraţi pentru bărbaţi adevăraţi. Nu poţi să te duci la ea târşâind picioarele.

— Lasă-mă pe mine. Primrose îi trecu peria prin păr înainte şi înapoi. Un pic de nonşalanţă. Voilà, perfect. Nu aş mai adăuga nimic.

— Da? se uită la Guy.

— Pentru un bărbat alb al secolului douăzeci şi unu, nu arăţi rău deloc.

— Bine. Jack se îndreptă spre uşă. Am plecat.

— Baftă!

Îi făcură din mână de la fereastra dormitorului, în timp ce el se îndepărta pe alee.

O găsi pe Molly în locul obişnuit, la Figtree Café, citind un manuscris. Purta o rochie lejeră, înflorată şi brăţări portocaliu-deschis. Stătea lângă grilaj, la o masă pentru doi, înfulecând felii de pâine din coşul de pe masă. Ce imagine, se gândi el. Ce imagine minunată, frumoasă şi sexy.

Ea zâmbi când îşi ridică privirea şi îl văzu stând la ea la masă.

— Bună.

— Pot să-ți țin companie?

— Sigur. Își strânse mulțimea de cărți și hârtii pentru a-i face loc.

— Acum am comandat și eu. Vrei ceva?

— Ăsta e vin? își mută ochii pe paharul mare din fața ei.

— Chardonnay australian. Vrei și tu un pahar?

— Nu, doar mă gândeam, spuse el, în timp ce se făcea comod, că se spune că alcoolul nu este bun pentru copil.

Făcu, neîncrezătoare, semn cu mâna.

— Beau doar jumătate. Mă relaxează. În ceea ce mă privește cred că stresul este mai rău. Arăți de parcă ai avut o zi foarte grea.

Jack se întinse spre mâna ei, apoi se opri. Poate că era un pic prea devreme, se gândi; mai bine să o ia mai încet. Se jucă cu solnița și inspiră adânc.

— Azi-dimineață mi-am dat seama de ceva.

— Da?

Chelnerul îi puse lui Molly farfuria în față. Ea înșfăcă, cu pofta citindu-i-se în ochi, cuțitul și furculița.

Jack se întinse și îi luă farfuria.

— Nu știu. Tonul are o grămadă de mercur. Puse farfuria în fața lui. O să comand sendviș cu pui și îl poți mânca tu. Înghiți o furculiță încărcată de pește. Niciodată nu ești îndeajuns de prevăzător. Tot ce mănânci se duce în corpul lor micuț.

Molly se uita fix la peștele ei.

— Deci, spuse el, întinzându-se spre coșul de pâine și luând ultima felie, știu că, probabil, n-am fost cea mai primitoare persoană din lume, dar acum, că pleci, mi-am dat seama – se uită la ea, fascinat – că o să-mi fie foarte dor de tine.

— Ei, ești drăguț. Și mie o să-mi fie dor de tine. Luă o gură de vin.

Jack se opri din mâncat și se uită la ea, stăruitor. Împinse paharul de apă spre ea.

— Poate că ar trebui să iei și o gură de apă în același timp, să-l mai diluezi.

Molly dădu din cap, zâmbind.

Jack termină peștele.

— Ceea ce am vrut să spun este că din partea mea mai poți sta.

Molly aprobă din cap.

— Mulțumesc, dar cred că este timpul să-mi văd de drum. Să fac ordine în viața mea înainte să vină copilul.

Jack se folosi de ultima bucățică de pâine ca să șteargă farfuria de sos.

— Dar plecarea ta este un pic cam abruptă și mă gândeam că poate... Băgă pâinea în gură și mestecă. În cele din urmă înghiți și își șterse, cu grijă, buzele. Se uită la ea, timid. Ce faci azi? Ce-ar fi să...

Molly își frecă gâtul.

— Mă duc acasă să fac o baie fierbinte. Sunt terminată.

— Crezi că e bine? Am auzit că apa fierbinte nu este bună pentru copil. Este ca și cum l-ai fierbe într-o pungă.

Molly se întinse, luă o bucată de chili din farfuria lui și o înghiți. Jack își ridică privirea.

— Sper că n-o să regreți.

Ochii li se intersectară.

El inspiră adânc.

— Simt că n-am reușit să te cunosc îndeajuns de mult.

— Chiar?

— Ei, nu... adică, ne cunoaștem. Ca prieteni.

— Îhî.

— Dar mă gândeam că poate... nu știu ce părere ai avea despre... Se opri și se uită fix în ochii ei. O să fiu sincer. Nu am mai simțit niciodată așa ceva. Molly? Se întinse după mâna ei.

— Poftiți. Doriți și ketchup la sendviș?

Chelnerul puse sendvișul lui Jack în fața lui Molly. Era pregătită să mănânce când Jack se întinse și îi luă sosul.

— Trebuie să ai grijă cu sosurile. Nu ai nevoie de mai mult de trei sute de calorii în plus când ești însărcinată. Vai de mine, am văzut-o pe soră-mea umflându-se ca un trunchi de copac. Un trunchi de copac gros. Crede-mă, o să îmi mulțumești mai târziu.

Îi luă un cartof prăjit.

— Încerc să spun că mă gândeam dacă nu ai vrea să... ieșim împreună.

— Jack? Zâmbea dulce.

El își ținu respirația.

— Da?

— Spun asta în cel mai drăguț, mai sincer mod cu putință: Du-te naibii!

Mai târziu, în aceeași zi, Jack îndesa, nervos pâinea de porumb între doi pui pe care îi lega strâns cu sfoară. Femeia aceea nebună, nerecunoscătoare. El încerca să o ajute. Emoționant, emoționant. Bine, era însărcinată. Dar, haide. Ăsta era un motiv să fie răutăcioasă? Încerca să-i fie de ajutor. Dar așa erau femeile. Doamne ferește să le dai vreun sfat. Nu, trebuia doar să le asculți cum se plâng, se plâng, se plâng. Este adevărat că Molly nu se plângea niciodată. Și, bine, nu a cerut niciodată vreun sfat. Dar totuși, să-i îndese murătura în gură, a fost un pic exagerat.

Ei bine, o să regrete ziua asta. I se dăduse o șansă, iar ea o refuzase. Ultimul bărbat heterosexual liber, doritor să aibă o relație serioasă sau, cel puțin, gata să ia în calcul această variantă, după o investigare serioasă a compatibilității dintre ei, nemaidiscutând despre traiul la comun de dinainte de căsătorie, nu mai era disponibil. Îl ocupase altcineva. Pe piața asta, trebuia să te arunci, să ai situația financiară la zi și să semnezi pe linia punctată.

Atacă cartofii, curățându-i cu avânt, apoi scoțându-le toate punctele negre. Îi alinie și începu să îi taie fără milă.

Era bine că pleca. Trebuia să-și continue viața. Oricum n-ar fi mers niciodată. Ea era prea... și el era prea...

Oricum, era mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Nu trebuia să dea vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Nu așa spunea înțelepciunea populară? Asta ar fi putut fi ultima lui șansă. Altfel ar putea să sfârșească ca domnul Winston de alături.

Heather așteptase destul. Va face din ea o femeie cinstită. Bine, poate că era, deja, cinstită, atât de cinstită încât nu mai avea nici un haz, dar cel mai important lucru era ca el să facă treburile ca la carte. Inspiră adânc. Era gata să se însoare cu însăși corectitudinea. Da, asta avea să facă. Jack aruncă trei roșii în apa de pe foc și le privi întorcându-se în agonie.

Molly se plimba pe alee, clătinând din cap. Cine se credea, poliția procreării? Da, fusese un pic cam dură. Dar, Dumnezeule, era lihnită. Nu era prea drăguță atunci când murea de foame. Oricare dintre prietenii ei ar fi putut să-i spună asta. Cunoșteau procedura. Molly, înfometată: Faceți loc, eliberați ringul, aduceți cantități impresionante de mâncare plină de grăsime. Nu trebuia să fie cine știe ce. Nu era pretențioasă – cartofi prăjiți, chipsuri, pâine albă, nu conta. Doar să te dai la o parte și să-i faci loc.

Fusese clar că Jack trebuia să mai învețe. Probabil că cel mai bine ar fi fost să nu se fi întâlnit niciodată. Și ce tot spunea acolo, că n-ar cunoaște-o? De câte luni îi spăla firele de păr din cabina dușului? Asta însemna o legătură destul de puternică, cel puțin în ceea ce o privea pe ea.

Zâmbi. Și totuși fusese destul de drăguț. De mult, mult, timp nimeni nu se mai îngrijorase pentru ea. De obicei se rușina atât de tare, încât se îndepărta de persoana respectivă; nu voia să fie datoare nimănui. Dar, venind de la Jack, grija asta era chiar simpatică. Mângâietoare. Minunată, de fapt. Se opri în mijlocul aleii, provocând un ambuteiaj în spatele ei. Totuși – se desprinse din reverie și continuă să meargă – n-a fost să fie. Avea o prietenă pretențioasă

și toată viața planificată. Era timpul să continue să-și trăiască viața ei.

Capitolul 18

În seara de Sfântul Valentin, Heather veni îmbrăcată într-un costum negru cu pantalon.

— Trandafiri, spuse ea, acceptându-și buchetul. Vai, Jack. Ce gest frumos.

Intră în sufragerie și aruncă buchetul pe canapea.

— Sper că mama ta este conștientă de semnificația acestei întâlniri.

Jack își mută privirea. Rita era sus, plină de nervi și își vopsea unghiile de la picioare în mov. Fusese atât de sigură că ambasadorul va suna și se va întoarce la ea în genunchi. Dar acum era prea târziu. Petrecerea era în seara asta. Bătrânul nu dăduse nici un semn de viață, iar mama lui era înnebunită de furie.

— Abia așteaptă să te cunoască, spuse el.

— Cred și eu. E bucuroasă că o s-o scap de tine.

El o privi. Ochii îi erau albaștri și reci, iar nasul drept. Inspiră adânc. Inima ei, se îmbărbătă el, era pură. Ca seva copacului de cauciuc.

— Heather, mă iubești? întrebă el.

— Bineînțeles. Îl înghionti. Prostuțule!

— Și vrei să ai copii, nu?

Se uită la el, repede.

— ... Sigur că da.

— Câți?

— Ei, nu știu. Zâmbi la el, dulce. Câți îți permiți? Se rezemă pe spătarul șezlongului. Ai putea să-mi oferi un pahar de vin.

— Roșu sau alb?

— Şampanie.

— Bineînţeles.

Jack intră în bucătărie. Va fi bine când se vor căsători. Se va relaxa şi se va acomoda. Relaţiile vor deveni mai calde. Se va relaxa, conştientă că el o va iubi pentru totdeauna. Se opri ca lovit, în mijlocul argumentaţiei. Să o iubească pentru totdeauna. Până la adânci bătrâneţi. Primul lucru dimineaţa, când se trezeşte şi ultimul lucru seara, când merge la culcare. La micul dejun, la prânz şi la cină. Luă o pungă de hârtie şi respiră în ea, disperat. Apoi îşi băgă pumnul prin ea. Dragostea adevărată nu era pentru târfuliţe, se încurajă el. Se aplecă să vadă cum i se coceau orătăniile, amestecă rapid în morcovi şi deschise şampania.

Între timp, Rita apăru în camera de zi cu tampoane de vată între degetele de la picioare. Se opri şi se uită în linişte la Heather care sări şi îşi întinse mâna.

— O, doamnă Carter. Îmi pare atât de bine să vă cunosc. Jack mi-a spus atât de multe despre dumneavoastră.

Rita se lăsă strânsă de mână.

— Tu cine eşti?

— Păi, sunt Heather. Sunt sigură că Jack v-a povestit totul despre mine.

Rita se aplecă peste bar şi îşi turnă un pahar zdravăn. Îl dădu pe gât ca o profesionistă apoi se aşeză, cu picioarele lungite şi scoase o revistă împăturită de cuvinte încrucişate. Heather rămase pe marginea canapelei cu spatele drept şi cu mâinile încrucişate în poală. Ca să se îmbărbăteze se uită la şemineul din colţ, scump, din marmură, apoi se aplecă.

— Voiam doar să vă spun cât de mult ţin la Jack, spuse ea.

— Ţii la el, tâmpenii. Băiatul ăsta are de nevoie de o partidă bună de...

— Gata. Jack se întoarse, ţinând ridicată tava cu şampanie.

Înţepeni când o văzu pe maică-sa.

— Mamă, ce faci aici?

— Ce ți se pare că fac? Îmi usuc unghiile.

— Deci ați făcut cunoștință. Arătă cu capul spre Heather.

— Bineînțeles că am făcut, spuse Heather, însuflețită.

Rita ridică din umeri, continuând să se uite la careul de cuvinte încrucișate. Care este cuvântul din trei litere pentru ratat?

Jack se uită la mama lui, care stătea pe canapea ca o găină cu picioarele înțepenite. Va trebui scoasă din peisaj. Romantismul se duce pe apa sâmbetei dacă este supravegheat de un părinte, mai ales de unul care își trăiește a doua adolescență.

— Am găsit un careu de cuvinte nerezolvat în ziarul de luni, spuse el.

— Chiar? Unde?

— L-am lăsat în camera mea.

— Păi bine, de ce n-ai spus așa?

Rita se ridică pe călcâie, gata să iasă, dar observă masa așezată pentru două persoane.

— Ce înseamnă asta?

— E Sfântul Valentin, spuse Heather.

— Știu ce zi este, ripostă Rita.

Heather se ridică și își încolăci brațul pe după Jack.

— Iar Jack vrea să mă întrebe ceva. Nu-i așa, drăguțule?

Rita îi arunca săgeți din ochi lui Jack.

— Da? Bine, dar sunt sigură că nu o să vă supărați dacă o biată bătrână singură o să vi se alăture. Se așeză la masă și împinse într-o parte tacâmurile așezate perfect pentru a-și face loc. Mai trebuie o furculiță aici.

— Dar... spuse Heather.

Heather se uită la Jack. El interveni.

— Trebuie să fie romantic.

— Voi, tinerii, credeți că sunteți singurii care știu ce-i ăla romantism? Rita ridică un cuțit spre Jack. Dacă n-ar fi împotriva legii ți-aș arăta eu.

Jack își încrucișă mâinile.

— Mâncăm pui, sunt numai doi.

Rita nu se lăsă convinsă.

— O, dar sunt imenşi. N-aţi putea să mâncaţi unul întreg. Daţi-mi şi mie o pulpă. Nu îmi trebuie mai mult. Arătă spre scaunul de lângă ea. Haide dragă, stai jos. Hai să ne cunoaştem mai bine.

Heather se uită la Jack, apoi se aşeză, cu grijă, lângă mama lui. Uşa de la intrare se deschise. Se uitară şi o văzură pe Molly intrând, transpirată şi cu faţa roşie, purtând pantaloni scurţi şi un top. Se opri şi observă ciudata întrunire.

— Măi să fie, sunteţi toţi în păr. Bună, Heather.

Heather se încruntă.

— Astăzi e ziua în care trebuie să vii?

— Bineînţeles. Totul este rezolvat. Mi-am dus toate lucrurile în dimineaţa asta. Se uită la Jack, victorioasă. Poftim. Îi dădu cheile.

Jack se uita la ele. Molly se uita şi ea la ele, de parcă toate răspunsurile lumii se aflau în metalul din care erau făcute.

Într-un final, Jack le băgă în buzunar.

— Bine, spuse el.

Molly aprobă din cap.

— Da. Cred că este cel mai bine aşa.

Heather se aplecă spre Rita.

— Îşi dă demisia?

Jack întinse mâna.

— Foarte bine, îţi doresc o viaţă frumoasă.

Molly clipi şi i-o strânse.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

— Să mai treci pe aici.

— Ai grijă de tine.

— Drum bun.

— Ne mai vedem noi.

Rămânând în pană de saluturi, se holbau unul la celălalt.

Molly îi dădu drumul la mână şi se întoarse să plece.

— Stai. Rita sări, o apucă pe Molly de braţ şi o trase înspre masă. Stai jos, dragă. Acum începe cina. Pari lihnită.

— Dar...

Rita o împinse pe scaun, hotărâtă.

— Nu mănânci cât ar trebui. Stai jos. Înfulecă ceva să nu ţi se facă foame pe drum.

Molly se întinse şi luă o măslină.

— Acum că ai spus, chiar îmi e foame.

— Sigur că-ţi e. Jack era pe punctul de a ne servi, nu-i aşa, dragă?

Jack era mut, uitându-se la cele trei femei care stăteau la masa lui, aranjată pentru doi. Sigur că avea de ales. Putea să aducă mâncarea sau ar fi putut să îşi scoată ochii cu spărgătorul de gheaţă. Se întoarse în bucătărie şi se încurajă. Da, planurile lui fuseseră un pic date peste cap. Dar nu erau total compromise. Putea să transforme cina într-o întrunire de familie. Într-unul dintre romanele lui era chiar o scenă în care cei doi eroi îngenuncheaseră în faţa eroinei, în lumina lumânărilor, la o masă oferită chiar de mama acesteia. Fusese una dintre cele mai bune scene pe care le scrisese. Lucinda îi spusese că la sfârşit o apucase plânsul. Poate că şi Molly va fi mişcată până la lacrimi. Poate că îl va privi cu regret, conştientă de faptul că până şi ultimul individ decent fusese luat. Poate că o să îşi plece capul şi o să le împărtăşească toată dezamăgirea chiar acolo, la masa lui specială de Sfântul Valentin. Da, zâmbi, asta va face, o să pună întrebarea-cheie. Chiar acolo, în faţa tuturor.

Când Jack se întoarse cu puiul, Molly înghiţea măsline cu pumnul şi se uita la farfuria cu unt ca o leoaică la prada ei. Celelalte două se rezemaseră, asigurându-se că îi oferă tot spaţiul de care avea nevoie. Puse platoul pe masă, zâmbind. Apoi, privind-o pe Molly, scoase un cuţit imens şi, şuierând prelung, începu să îl ascută. Femeile de la masă îl priveau cu răsuflarea tăiată.

— Deci toată lumea este aici.

Kate stătea în pragul uşii. Părea înfierbântată şi epuizată. Jack tăie cu cuţitul drept în inima puiului.

— Ce cauţi aici?

— Nu vreau să fiu singură de Sfântul Valentin. Se uită la Heather. Bună. Tu eşti ...?

— Virgina, spuse Rita.

— A, da.

Kate îşi aruncă haina pe canapea şi dispăru în baie. Fusese o săptămână înfioratoare. Carl sunase ca să îi spună că va mai întârzia şi că nu va ajunge acasă de Sfântul Valentin. Oftase prelung şi începuse să transpire: cartea lui Jack o aţâţase atât de tare, încât aproape că se gândise să încalece copacul din curtea din spate. Toate imaginile alea ale dorinţei reţinute, ale sânilor masivi, ale părţilor intime fremătânde. Îi venise să urle la lună.

În baie, Kate începu să scotocească prin geantă până când găsi cutia pe care o căuta. În cutie se afla un vibrator cu telecomandă de mărimea unui ou. Îl cumpărase de pe internet. Avea de gând să-şi elibereze toată acea energie sexuală, chiar şi singură.

— La mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor, îşi spuse şi sărută imaginea din oglindă lăsând pe ea urma perfectă a buzelor. Îşi strecură vibratorul în chiloţi şi apăsă telecomanda. Din cauza şocului ţipă şi o scăpă după chiuvetă. Fir-ar să fie! Se lăsă în patru labe. Afară se auzi vocea lui Carl. Se ridică şi se grăbi să iasă.

Carl stătea în sufragerie. Era îmbrăcat cu o cămaşă şifonată şi părea extenuat.

— Carl, spuse ea.

— Bună, Kate, spuse el. Te căutam.

Ea îşi ridică bărbia.

— Mă căutai?

Ochii lui erau negri şi trişti.

— Da. Am condus kilometri întregi ca să fim împreună.

Jack, Heather, Rita şi Molly îi priveau cu gura deschisă, uitându-se când în stânga, când în dreapta de parcă

s-ar fi uitat la un meci de tenis. Toţi o priviră pe Rita apropiindu-se. Trecuse de Carl fără să spună nici un cuvânt, cu capul sus, şi se aşeză. Carl stătea, stângaci, în spatele ei. Jack se ridică.

— Îţi aduc un scaun.

Intră grăbit în bucătărie şi se opri din drum.

— Hei, unchiule Jack, nu ştiam că dai o petrecere. Leda se lungise pe bar şi mânca din crema de ciocolată.

— Nici eu nu ştiam. Jack se prăvăli pe un scaun şi îşi puse capul pe masă. Nu ai nici o întâlnire?

Leda neagă din cap.

— Tansil dădea o petrecere, dar eu trebuia să mă pun la punct cu actele pentru fisc. Mama e aici?

— Da.

— Şi tata?

— Acum a venit.

— Vorbesc?

— Da.

Leda zâmbi şi luă şi ultima gură de cremă. Jack îşi ridică privirea, slăbit.

— Vrei să vii şi tu?

— Nu. O să rămân aici să lucrez.

— Cum vrei.

Îşi aşeză din nou capul pe masă.

Soneria sună. Jack oftă şi se duse să deschidă. La uşă era Richard, îmbrăcat cochet, perfect bărbierit şi mirosind a whisky scump.

— Salutare, salutare, salutare. Se aplecă emanând un damf de căldură şi miros de băutură. Ce faci în seara asta?

Jack se uită în spatele lui Richard.

— Unde este Maryann?

Richard oftă din toţi rărunchii.

— Devenea prea serios.

— Te căsătoreai.

— Înţelegi ce vreau să spun? Richard zâmbi, sprijinindu-se cu tot corpul de tocul uşii. Hai să mergem să ne îmbătăm, ce zici?

— Nu pot. Jack se îndreptă de spate. Eu, unul, îmi celebrez logodna. Lumea în care trăim are mare nevoie de angajamente. Sărbătoresc unicitatea unei femei. Modestia ei, sensibilitatea ei, feminitatea ei. Singularitatea ei.

— Jack? Heather, Rita, Kate şi Molly strigară după el.

Richard se uită spre sufrageria lui Jack şi spre masa ei ultrapopulată. Ridică din sprâncene, impresionat.

— Se pare că ai avea nevoie de un pic de ajutor. Se împiedică de Jack şi îi făcu cu mâna lui Molly. Ei, salut!

Molly zâmbi, amuzată.

— Salut, Dick. Stai jos. Ia şi tu nişte piept.

Jack rămase la uşă, uitându-se la cărarea care ducea dinspre casa lui spre mare. Se imagină mergând pe acea potecă şi intrând în marea rece şi neagră, înotând cu mişcări lungi şi puternice până în China.

— Jack? Heather strigă din nou.

Jack se întoarse la masă şi îi văzu pe Molly şi pe Richard giugiulindu-se într-un colţ, de parcă ar fi fost singuri la masă.

— Delicios, spuse Richard, aplecându-se spre Molly. Tu ai gătit?

Ea clătină din cap, zâmbind.

Ochii lui îi măsurau trupul.

— Arăţi foarte bine în seara asta.

— Şi tu.

Richard îşi încordă muşchii.

— Am exersat.

— O, se vede.

Jack îi privea. Se ridică, se uită la masa plină şi îşi ridică paharul.

— Vreau să ţin un toast.

Rita se ridică şi ea.

— Nu poţi să aştepţi un minut? Trebuie să mă duc la toaletă.

— Şi eu, spuse Molly.

— Se pare că şi eu am nevoie, spuse Richard.

Unul câte unul, se duseră la baie, în timp ce Jack rămase blocat cu paharul de şampanie în mână. Ultimul care se duse fu Carl. În timp ce se spăla pe mâni observă ceva care lucea în spatele chiuvetei. Se aplecă şi ridică chestia, apăsând, din greşeală, pe unul dintre butoane. O auzi pe Kate gemând la masa din sufragerie. Carl îşi ciuli urechile. Mai apăsă odată pe buton. Kate reacţionă. Carl râse, palmă telecomanda şi ieşi din baie. Toată lumea se uita la Kate.

Ea ridică din umeri, scuzându-se.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

Jack îşi drese glasul.

— Vreau să ţin un toast, spuse el din nou. Toţi îşi ridicară privirea. După cum ştiţi, eu şi Heather ne-am întâlnit destul de des în ultimul timp. Şi ne-am plăcut. Iar ea este drăguţă şi are toate calităţile...

Heather ridică din sprâncene.

— Aşa că am hotărât să... îîîî... să... îîîî. Se uita fix la Molly. Noi... îîî...

Kate ţipă.

Toate privirile se îndreptară spre ea. Zâmbi, încurcată.

— Îmi pare rău. Eu... oh. Oh. Oh. Apucă marginea mesei şi închise ochii. De partea cealaltă a mesei, Carl o privea rânjind, cu degetele lipite pe butoanele telecomenzii.

Kate deschise ochii şi îşi făcu vânt cu mâinile.

— O, nu mă luaţi în seamă. Continuă, Jack. Eu doar... ohhhhhhhh, oh. Oh. Se aplecă în faţă cu corpul tremurând. Ooooooh... Lovi în masă. *Fir-ar să fie, haide, mai repede, iubitule!* Urlă la tavan, apoi se lăsă pe spate. Liniştită.

Jack o privi pe sora lui.

— Ai terminat?

Kate îl căută pe Carl din priviri, aruncându-i ocheade pline de recunoştinţă.

— Aşa cum spuneam... Jack se căută în buzunar şi scoase o cutie mică, albastră. Ochii lui Heather se luminară. El se aşeză în genunchi şi îi dărui cutia.

— Heather, îmi faci onoarea de a fi soţia mea?

Heather se uită învingătoare în jur. Domnea liniştea. Molly se zgâia în farfurie. Kate căscă gura. Carl se uita curios, la Heather. Richard dădu din cap şi sorbi, prelung, din pahar. Rita îşi lăsă jos paharul.

— Of, Jack, chiar nu îmi vine să cred, spuse ea într-un final.

Heather luă cutia şi o deschise.

— Drăguţ, spuse ea. Puse inelul pe deget. Foarte drăguţ.

Jack aprobă din cap.

— Dar nu, spuse ea.

— Nu?

Scoase inelul de pe deget, îl aşeză la loc în cutie şi i-l dădu înapoi.

— Jack, eşti foarte drăguţ. Dar mi se pare că ai nevoie de un pic... prea multă afecţiune.

Jack se ridică.

— Dar ai spus...

Heather îşi luă poşeta şi îşi aranjă părul pe spate.

— Mi s-a părut de la început că n-o să meargă, dar psihologul mi-a recomandat să încerc. Aveam nevoie de o experienţă, înţelegi tu. Nu mai ajunsesem niciodată chiar atât de departe. Acum ştiu exact ce înseamnă să fii cerută de soţie. Dacă ai nevoie de cineva care să te ajute să vizualizezi cum este să fi acceptat îţi dau numărul medicului meu. M-aş oferi chiar eu să fac asta, dar nu cred că e bine.

Se îndreptă spre uşă. Jack fugi după ea şi o prinse în hol. O apucă de braţ şi se propti în ea.

— Uite ce e. O să te las în zona cinci. Până la urmă, înţeleg că o femeie are şi ea nevoile ei. Şi dacă suntem logodiţi în mod oficial nu mai văd nici un rost să aşteptăm până în ziua... Adică este doar prevedere, înţelegi...

El zâmbi, seducător. Ea se uita la el ca şi cum s-ar fi gândit la propunere. Smuci din cap.

— Nu.

Jack îi dădu drumul la mână.

— Nu-i corect. Am făcut tot ceea ce trebuia să fac.

— Poate că tocmai asta e problema, Jack.

Jack o prinse în braţe şi o sărută pe îndelete.

Când termină, îşi şterse buzele.

— Drăguţ, spuse ea. Dar prea târziu. Ieşi şi îi trânti uşa în nas.

Jack stătea, nemişcat, pe hol.

Prin fereastră se auzea muzică.

Rita îşi frecă mâinile, voioasă.

— Ei bine, era şi timpul.

Sări din scaun şi alergă spre fereastră. Cu scârţâit de scaune ceilalţi se grăbiră să o urmeze.

Afară, pe trotuar, ambasadorul stătea în scaunul cu rotile, ţinând un casetofon deasupra capului, pe faţă având întipărită hotărârea. Cântecul lui Glenn Miller *Little Brown Jug* se auzea în noapte. Rita fugi pe hol şi deschise larg uşa de la intrare.

Jack o urmări cu privirea.

— Mamă!

Rita coborî, în fugă, scările, cu braţele deschise. Se sui în poala ambasadorului şi începu să-l acopere de sărutări. Casetofonul căzu pe jos.

Jack stătea la uşă şi o privea pe mama lui aşezându-se confortabil, cu o mână pe după gâtul ambasadorului.

— Pe mine să nu mă aştepţi, dragule, strigă spre Jack, în timp ce ambasadorul întoarse scaunul şi începu să se îndepărteze. Ceilalţi, inclusiv Leda, se strânseseră la fereastră, şi îi priveau melancolici.

— Mă întreb câţi cai putere are chestia aia, glumi Richard.

Jack intră în bucătărie şi se rezemă pe bar. Se gândea la privirea ambasadorului când mama lui începuse să alerge pe scări. Era dragoste. Sau, cel puţin, mândrie. Privirea

aceea care spunea „Te doresc, oricât de grea mi-ai face viaţa".

Molly, se gândi el. Voia să o vadă pe Molly. Fugi înapoi în sufragerie. Era goală. Se grăbi să cerceteze casa. Era goală. Plecaseră cu toţii. Kate, Carl şi Leda. Richard. Şi Molly.

Urcă scările în grabă.

— Molly!

Intră în camera ei. Biroul Regency fusese lustruit şi strălucea în lumina difuză. Uşa dulapului era deschisă. Umeraşele atârnau goale. Se aşeză în mijlocul patului şi luă în braţe perna ei. Îşi îngropă capul în ea. Nu mirosea a nimic, iar el surâse, trist.

Capitolul 19

Căldura lui era singurul lucru care o alina. Respiraţia lui pe obraz o făcea pe Rita să uite de durerea care îi măcina oasele. Se pierdu în moliciunea braţului lui, în firele mici şi aspre de păr care se aplecau precum grâul călcat în picioare. Oftă, simţind cum se relaxează.

Mirosea a mentă. Destul de tare pentru a trezi simţurile. Braţele lui îi mângâiau, acum, sânii. Capitulaseră în faţa atingerii lui. Flacăra dorinţei ardea în toată fiinţa ei şi se localiza într-un loc pe care de mult îl crezuse mort. Dar fusese numai adormit, după cum se vedea, iar acum se trezea din coma profundă în care se aflase. O, da, o, da, se gândi, îmi amintesc acum. El o privea, iar mâinile lui se plimbau pe trupul ei, în susul şi în josul trunchiului, odihnindu-se pe coapsele ei pentru a o atâţa. Râse, surprinsă. El continuă să îşi mişte mâinile în josul coapselor,

pe care le mângâie cu o atingere uşoară. Se împinse în ea, acoperind-o cu sărutări uşoare şi drăgăstoase.

— Să ştii că nu mă sparg, spuse ea.

El o sărută cu foc şi o strânse în braţe cu putere. Gurile lor se căutau una pe alta, precum nişte degete care citeau în alfabetul braille. Îi ţintui braţul pe pat şi o pătrunse un şoc de plăcere. Îi ţinea penisul în mână şi îl strângea ca şi cum ar fi strâns mâna unui vechi prieten. Un lucru minunat la un bărbat. Felul în care creştea, felul în care atingea pielea, mişcarea lui, apoi suspinul împăcat în momentul în care îşi găsi locul. Încercă din tot sufletul să nu se distanţeze, să nu se plaseze undeva deasupra actului, aşa cum deseori făcea, comentând asupra acţiunii în desfăşurare. Ooo, uită-te la ăştia doi, la vârsta lor. Totuşi zâmbi, conştientă de absurdul situaţiei, chiar dacă, în acelaşi timp, se bucura că se întâmplase aşa. El continuă să împingă. Ea închise ochii şi îl simţi croindu-şi drum tot mai adânc.

— Hei, ce-ai zice dacă de data asta aş fi eu contele, ţipă Kate, stând în mijlocul dormitorului, îmbrăcată doar într-un şort cu volănaşe.

Carl ridică din umeri şi îşi scoase cizmele negre.

— Unde îţi este pământuful de praf?

— Cred că a căzut sub pat.

Carl se aplecă şi îl recuperă. Îl ţinu în mână, ca pentru poză.

— Bine, eu sunt ocupat cu curăţenia, iar tu te furişezi pe fereastră şi mă iei prin surprindere.

Kate îşi puse pe umeri o pelerină.

— Bine, nu mă vezi decât în ultimul moment.

Se urcă pe pervazul geamului.

— Să nu strici vopseaua, spuse el.

— Doamne Dumnezeule, Carl, este o amărâtă de vopsea.

— Bine, bine.

Kate se legănă pe pervaz şi se bătu cu mâinile în piept.

— Gata?

Carl începu să se miște pin jur, ștergând praful cu râvnă.

— Iată-măăă! Kate ateriză, greoi. Vai. Fir-ar să fie. Se prăbuși pe parchet, frecându-și glezna. Au, cred că mi-am luxat-o.

Carl se aplecă.

— Te doare?

— Au!

Leda dădu buzna în cameră.

— Mamă, ești bine?

Se opri și se holbă la mama ei care zăcea pe jos încălțată în cizme lungi, negre și în rest goală și la tatăl ei care încerca, disperat, să își ascundă bărbăția în spatele unui șorț apretat de menajeră. Leda leșină.

Molly despachetă și ultima cutie de haine. Nu erau prea multe. Pareo devenise uniforma ei. Spre deosebire de blugi, acestea se adaptau perfect pe talia ei care se îngroșa pe zi ce trecea. Se uită la imaginea din oglindă. Cât de diferită era de persoana care eșuase la ușa lui Jack, șomeră și fără adăpost. Și iat-o acum, scriitoare profesionistă și viitoare mamă. Pe atunci, viața ei era totalmente dezechilibrată. De aceea tânjea după puțină liniște, după un pic de constanță. Se va concentra ca viața ei să devină absolut obișnuită. Pentru copil. Avea de gând să muncească din greu, să-și cumpere o căsuță și să-și trimită copilul la o școală bună.

Partea cea mai bună era că acest copil nu trebuia să depindă de fericirea părinților lui pentru a fi la rândul său fericit. Molly va fi fericită, iar asta va fi de ajuns pentru amândoi. Fără curbe, fără despărțiri, fără țipete și fără a fi pasat de la unul la celălalt ca o minge de baseball. Vor duce o viață foarte liniștită, o viață fericită, fără surprize.

Se uită în jur, la apartamentul ei cu două dormitoare. Era mic, dar luminos, cu un șemineu drăguț de cărămidă în sufragerie. Și dacă făcea liniște și nici o mașină nu se îndrepta spre Pacific, putea să audă sunetul valurilor izbindu-se de țărm. Apartamentul ei făcuse parte din una dintre

casele mari de pe plajă, la numai cinci străzi de casa lui Jack. Nu, alegerea ei nu avea nimic de-a face cu Jack, ar fi spus cu ochii închişi dacă cineva ar fi întrebat-o. Era un cartier superb. De ce ar pleca din el?

Săptămâna viitoare se va apuca să aranjeze cel de-al doilea dormitor, pentru copil. Acum era plin de lucrurile pe care ea şi Jack le cumpăraseră în ziua aceea petrecută împreună. Zâmbi aducându-şi aminte. Dumnezeule, deja îi era dor de el. Se va trezi în fiecare dimineaţă dezamăgită că nu îl mai aude scriind la calculator.

Jack se uită la telefon, dorind să-l audă sunând. Fuseseră două săptămâni dificile. Încercase să se bucure de pacea şi liniştea aşternută, dar până la urmă sfârşea jos, stând la masa din bucătărie, aşteptând-o pe Molly să vină acasă. Se dojeni în gând. Ar fi trebuit să fie beat de fericire. Îşi trimisese ultimul manuscris la o altă editură şi erau nerăbdători să-l publice. Sub numele lui real. Ar trebui să fie fericit, să sărbătorească în loc să stea, nefericit şi singur, ţinând în mână o brăţară portocalie pe care Molly o scăpase după uşă.

Până la urmă se hotărî să meargă în vizită la sora lui. Nefericirea avea nevoie de companie, iar el ştia că viaţa personală a lui Kate era chiar mai dezastruoasă decât a lui. Dar Kate îl primi proaspăt trezită, în halat de baie, arătând bine şi – Jack încercă să ghicească – satisfăcută.

Ea turnă cafea, apoi se trânti pe canapea.

— Ambasadorul trebuie să fie un bărbat adevărat, spuse ea.

— Sper că are carnet de conducere pentru chestia aia.

Ea căscă cu foc.

— Mie mi s-a părut romantic.

— Ai altă stare de spirit.

— Mi-am dorit întotdeauna ca mama să fie fericită.

Jack râse cu poftă. Kate îşi întinse piciorul. De sub halat se văzu o atelă.

— Trebuie să-ți spun, spuse ea, pari la fel de fericit ca o moluscă decojită.

— Ai veşti de la Molly? se scăpă, înainte de a mai putea face ceva ca să se oprească. Se gândise să strecoare întrebarea firesc, în conversaţie, de parcă atunci i-ar fi venit în minte, de parcă ar fi fost o discuţie despre schimbarea vremii.

— Da, spuse ea.

Jack dădu din cap şi se aplecă spre ea. Aştepta. Kate tăcea. Jack încercă din nou.

— Ai văzut apartamentul cel nou?

— Da.

Ea luă o gură de cafea şi îşi aranjă halatul. Ridicase, din nou, mingea la fileu. El o prinse, încă o dată.

— Şi?

— E drăguţ. A desenat pe perete o balenă imensă. Proprietarul o s-o omoare.

El râse. Râsul sunase ca urletul unei hiene. Kate se uită la el, curioasă. Îşi duse mâna la gură.

— Ar trebui să-i dau un telefon.

— O, eu nu i-aş da, în locul tău.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu i-aş da.

El se holbă la Kate.

Lăsă cana pe masă.

— Îmi place de Molly. E o fată drăguţă. Are multe probleme, iar ultimul lucru de care are nevoie este cineva care nu se poate hotărî ce vrea în viaţa asta.

— Ştiu ce vreau.

— Bine, ce vrei?

Jack deschise gura. O voia pe Molly, asta voia. O voia alături de el în fiecare moment pentru tot restul vieţii lui. Dar cum să vezi soarele când inima îţi este acoperită de nori negri? Închise gura la loc.

— Vezi? habar n-ai. Adică, Isuse, pur şi simplu ţi-am adus-o la nas. Ce să mai fi făcut? S-o leg de perete? Ţi-ai ratat ocazia. În schimb ai ales pe cineva ca Heather. Se lovi peste genunchi. Ei băiete, dar ştiu că alegi bine, nu glumă!

Jack împinse scaunul şi îşi înşfăcă cheile. Dacă ar fi avut nevoie de predici şi de maliţiozitate ar fi vorbit cu maică-sa.

Mama lui, îi spuse, zâmbind, recepţionista de la Sweet Endings, se afla, fără nici un fel de îndoială, la camera 143. Aşa că Jack o porni pe coridoarele kilometrice şi bătu la uşă. Ambasadorul deschise.

— Intră, spuse el. E la duş.

Îl conduse pe Jack într-o cameră luminoasă şi îi oferi ceva de băut. Curând Jack stătea pe o canapea albastru cu gri, ţinând în mână un gin tonic bine preparat şi auzind zgomotul duşului care spăla pasiunea moşului aceluia de pe trupul mamei lui. Stătură în tăcere un moment până ce Jack arătă spre fereastră.

— Ce priveliştе frumoasă, spuse.

— Da, îmi aminteşte de Biarritz.

Răsuflară amândoi profund şi se uitară în paharele pe care le ţineau în mână.

— Chiar eşti ambasador?

— Cred cu tărie în idealul american de atingere a potenţialului maxim.

— Ceea ce înseamnă?

— Sunt vânzător de maşini second-hand în Pasadena.

Duşul se opri. Amândoi se concentrară asupra uşii pe care Jack aproape că aştepta ca mama lui să apară, cu părul strâns într-un prosop şi cu picioarele goale.

— Drăguţă femeie.

— Da.

— Are nişte sâni superbi.

Jack îl privi.

— Ce?

Ambasadorul îl privi la rândul lui.

— Ce?

— Ai spus ceva?

— Nu.

— Aaa.

Jack începu să păzească din nou uşa, ca un câine. O auzea pe mama lui cântând încet. Nu se grăbea deloc, se aranja, îngânând fals melodiile din *West Side Story*. Ambasadorul se aşează comod pe canapea şi îşi puse picior peste picior.

— Ştii ce îmi place la mama ta?

Jack îl privi nervos.

— E o femeie care nu se încurcă.

Jack ezită, apoi aprobă din cap.

— Ia taurul de coarne, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Jack îl privi, oripilat.

Bătrânul rânji aplecat peste paharul cu gin tonic şi mai luă o înghiţitură.

— Da, diamantele şi perlele sunt bune, dar ceea ce îşi doreşte cu adevărat o femeie este pasiunea. O tăvăleală bună. Trebuie să depui un pic de efort.

Ambasadorul se uită la uşa închisă şi se aplecă.

— Fiule, o să îţi vorbesc din altă perspectivă. Sper că nu o să te superi. La un moment dat toate organele pe care până acum ai reuşit să nu le bagi în seamă, cum ar fi intestinele, plămânii, prostata, vor începe brusc să se revolte că au fost uitate. Este exact momentul în care cel mai important organ dintre toate se ofileşte şi aproape dispare. Şi, lasă-mă să-ţi spun, nu o să mă întâlnesc cu creatorul meu regretând dăţile în care am marcat. Mă voi gândi la dăţile în care n-am făcut-o.

Jack lăsă jos paharul.

— De ce îmi spui mie asta?

— Mi-a povestit despre misiunea ta.

— Ce misiune?

— Găsirea dragostei adevărate.

— A, despre asta. Jack râse cu amărăciune. Asta a fost demult.

— Îmi pare bine să aud. Părea că o luaseşi razna. Pentru că, nu ştiu, poţi să crezi că sunt un bătrân libidinos, dar am simţit întotdeauna că dragostea adevărată nu cunoaşte constrângeri.

Faţa lui Jack se înseninã. Îl străbătu un val de căldură de parcă tocmai ar fi dat pe gât un pahar de whisky de calitate. Se ridică, nerăbdător.

— Mai bine plec.

— Sigur. O să-i spun mamei tale că ai venit.

Ambasadorul îl conduse la uşă şi îl bătu pe spate.

— Să ai noroc, fiule.

Jack mergea pe alee, ţinând în faţa lui un buchet de flori roşu aprins, ca o inimă ce deborda. Rollerii, turiştii, musculoşii, toţi arătau spre el şi râdeau. El păşea hotărât, fără să se uite în dreapta, sau în stânga, până când o coti, urcă pe alee şi se opri în faţa casei ei.

Ambasadorul avea dreptate. Era timpul să îşi facă cunoscută dragostea, fără reţineri. Era timpul să pună totul pe tapet. Să recunoască. Chiar dacă ea s-ar prăbuşi pe jos de râs. Un erou trebuia să rişte.

Smulsese numărul ei de telefon de la Kate, dar se abţinuse să sune. Voia să apară la uşa ei şi să-şi pledeze cazul personal. Voia să rămână în istorie. Voia să le povestească copiilor despre asta. Voia ca ăsta să fie momentul pe care să şi-l amintească înainte de a muri. Inima îi bătea să-i sară din piept când sună la uşă. Dar când Molly deschise, îşi dădu seama că făcuse foarte bine venind. Era tot ceea ce îşi dorise vreodată. Zâmbetul i se înseninã la vederea bujorilor pe care el i-i dărui, timid.

— Molly, te iubesc. Vreau să fiu cu tine. Hai să ne iubim. Hai să depindem unul de celălalt. Hai să facem ceva frumos pe lumea asta. Deci, spune, da, Molly, spune da, vreau, da.

Molly stătea nemişcată, cu ochii larg deschişi şi buzele strânse.

— Molly, spune ceva.

— Eu...

— Hei, hei, hei, ia uite cine e aici. Richard apăru din spatele ei. Se uită la flori şi vorbi în continuare. Pe unde ai umblat? Credeam că ai dispărut de pe faţa pământului.

Jack se uita la prietenul lui, nevenindu-i să creadă. Molly îşi întoarse privirea.

— Intră, amice. Mă bucur să te văd. Doamne, cât e de cald. Richard îl bătu pe umăr şi îl conduse înăuntru. Dragă, nu ne aduci nişte latte cu gheaţă?

Jack o urmări, amuţit, pe Molly cum se îndreptă spre bucătăria deschisă.

— Intră, intră. Ce-ai mai făcut, bătrâne?

Richard îşi trecu mâna masivă pe după gâtul lui Jack şi îl conduse în sufragerie. Jack se mişca ca drogat. Ba îi era cald, ba îl scutura frigul. Creierul îi era înţepenit. Ochii nu i dezlipiseră de la Molly care făcea espresso la un aparat imens de pe bar.

Observă două căni de cafea folosite, două pahare de suc pe jumătate goale, două farfurii cu rămăşite de croissante şi un *LA Times* împrăştiat pe masă. Richard termină unul din paharele de suc.

— Ai primit mesajele mele? La dracu', cred că ţi-am lăsat vreo trei. Nu puteam nici în ruptul capului să-mi închipui unde dispăruseşi...

În timp ce Richard vorbea, Jack îşi dădu seama că e desculţ. Se uită la picioarele lui. Ce însemna asta? Îi era cald? Abia ce venise de pe plajă cu prea mult nisip în pantofi, aşa că se descălţase? Sau de-abia se trezise şi îşi dăduse picioarele jos din... Jack râse, brusc. Isuse, la ce se gândea? Înnebunise de tot? Molly era un pic libertină, dar nu era disperată, nu era nebună, cu siguranţă nu se culca cu Richard Mann.

— Ne căsătorim, spuse Richard.

Creierul lui Jack cedă. Auzi bubuitul craniului său care se sparse în mii de aşchii şi îi invadă centrul cognitiv. Mai întâi se întinse şi îl apucă pe Richard de bărbie. Richard căzu şi ateriză, cu dificultate, pe canapea. Clipi la Jack, surprins.

— Hei, prietene!

— Jack! Molly se grăbi spre ei.

Jack se năpusti asupra lui.

— Căsătoriţi? Căsătoriţi? De ce naiba vă căsătoriţi?

Richard se ridică din nou în picioare, frecându-şi falca.

— Ce pot să-ţi spun, Jack? Sunt îndrăgostit. Mi se mai poate întâmpla şi mie. Mi-am găsit raza de soare. Zâmbi la Molly, care se uita la vânătaia lui, îngrijorată. E-n regulă, iubito, de ce nu aduci tu cafeaua aia? Mai mult decât atât, îi şopti Richard lui Jack în timp ce Molly se îndrepta, din nou, spre bucătărie, ea nu se lasă prea uşor. Fără nebunii până la nuntă. A stat pe lângă tine prea mult. Dar, ce să spun, sunt ca un căţeluş. Se uită după ea, fericit.

Jack se întoarse spre Molly.

— Şi cum rămâne cu sexul? ţipă el. Dacă nu vă potriviţi la pat?

Richard şi Molly se holbară la el. Richard tuşi cu mâna la gură.

— Ai dreptate. Mă bucur că ai adus vorba. Numai un prieten adevărat poate fi atât de sincer. Dar, vezi tu, am vorbit despre asta şi am ajuns la concluzia că va fi foarte bine, oricând ne-am hotărî să începem. Rânji.

Lui Jack i se făcu rău.

— Şi copilul? şopti el.

— Ce-i cu copilul?

Ochii lui Molly erau de gheaţă.

— Adică... se opri.

— Ştii cum privesc eu lucrurile? Richard interveni. În zilele noastre sunt o grămadă de femei care au copii când se căsătoresc. Sunt ca nişte accesorii. Femeile de altă dată aduceau lăzi de zestre; acum aduc scutece.

Corpul lui Jack tresări, obişnuindu-se cu noutăţile.

— Felicitări.

Îi întinse mâna lui Richard.

Richard o strânse, puternic, cu amândouă mâinile. Îl îmbrăţişă pe Jack şi îl bătu, cu putere, pe spate.

— Mulţumesc, prietene, spuse el. Ştii unde mergem în luna de miere? Uau! Nemaipomenit. Stai jos. O să aduc broşura.

Se duse grăbit în camera cealaltă. Jack o privi pe Molly, care se retrăsese în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

— Deci vrei să te căsătoreşti?

Ridică din umeri.

— Ei bine, Richard de-abia aşteaptă.

El se uită la ea fix.

— Nu te uita aşa la mine, spuse ea. Tu mi-ai dat ideea. Mi-ai spus să obţin bucata aia de hârtie. Fă lucrurile cum trebuie. Iar Richard va fi un tată bun. Aşa că, de ce nu?

Gura lui Jack era iască.

— Îl iubeşti?

— Of, te rog, Jack. Îi făcu semn din mână, supărată. Hai să nu vorbim din cărţi.

Capitolul 20

Leda şi noua ei prietenă cea mai bună, Hazel, stăteau pe patul Ledei şi îşi admirau inelele, benzi subţiri de argint legate una de cealaltă. Le cumpăraseră de la balul tinerilor abstinenţi, organizat de parohia lor. Trebuiau să semneze un angajament prin care promiteau să nu se dăruiască nimănui. Leda se grăbise să-l semneze. Sexul era peste tot unde şi-ar fi îndreptat privirea, chiar şi în dormitorul părinţilor

ei care se complăceau în acuplări animalice și costume bizare. Încă mai avea coșmaruri din cauza șocului.

Dar lucrurile se schimbaseră acum. Își vânduse partea ei din afacere lui Susan, iar acum pășea cu încredere. Era întreagă, virgină, o rază de lumină în mizeria bolii și promiscuității. Peste tot pe unde se uita vedea numai târfe.

— Ginny Staler. Se lasă atâât de ușor...

— O, Dumnezeule, cred că a fost cu jumătate din echipa de fotbal.

Își mișcară capetele la unison și se uitară la noul poster al Ledei cu Miss America.

— Este atâât de drăguță.

— Este foooarte tare!

— Este atâât de... Știi tu.

Hazel aprobă din cap. Se uitară la virgină, care strălucea din fotografia ei, purtându-și castitatea ca pe o coroană.

— Haide să exersăm.

Leda o trase pe Hazel de mânecă și alunecară din pat.

— De data asta tu ești bărbatul.

— Bine. Hazel se încruntă.

Leda zâmbi și dădu din sprâncene. Își scoase inelul și i-l dădu lui Hazel.

— Te așteptam.

Hazel își dădu jos propriul ei inel și i-l dădu Ledei, îngânând:

— Și eu te așteptam.

Se îmbrățișară, își frecară buzele unele de altele și își rotiră coapsele. Căzură înapoi pe pat, pe spate, oftând din toți rărunchii.

— Vârsta de șaisprezece ani este perfectă pentru măritiș, spuse Leda.

— De-abia aștept.

— O nuntă albă, o formație super, fântână de șampanie, apoi viața adevărată!

Jack parcă în spatele clubului de noapte, apoi se așeză, relaxat, pe motocicletă, ascultând muzica tare care se auzea

prin micuța ușă laterală. Privi mulțimea, în majoritatea ei formată din fetișcane în blugi strâmți, bălăngănindu-se pe tocuri precum mânjii abia fătați. Ochii îi erau mijiți, iar gura pungă. Se terminase totul. Își ratase șansa. Femeia pe care o iubea fusese luată. Nu mai avea nici un motiv să se abțină. Era timpul să încalece din nou. Era timpul să se reîntoarcă la lumea dezlănțuită. Era bărbat, până la urmă; avea să facă ce făceau toți bărbații. O să și-o tragă cu toate femeile pe care le prindea. Se dădu jos de pe motocicletă.

Înăuntru era ca în mijlocul cărbunilor încinși: căldură, lumină, zgomot. Jack intră și se îndreptă spre bar. De mult nu mai fusese la agățat. Comandă un Jack Daniel's și îl dădu pe gât dintr-o singură mișcare. Focul alcoolului începu să-i mocnească în corp, curățându-l de toată nebunia trecutului. Revenise. Inspectă locul, luând în calcul posibilitățile. Două tinere se învârteau în jurul mesei de biliard de parcă ar fi făcut *lap-dancing*. Jack stătea pe scaunul de la bar și se juca cu berea. Mai ales una din ele îi atrase atenția. Era tânără, se chinuia să-și țină echilibrul pe pantofii ei roșii și uzați, părul lung, de culoarea caramelului, atingându-i talia blugilor. Se aplecase peste masa de biliard ca să lovească mingea și tot localul tăcu, cu ochii lipiți de locul în care bluzița i se ridicase, dând la iveală un păianjen tatuat.

Tipul care juca cu ea era numai un zâmbet, ascunzându-și erecția în spatele bățului de biliard. Îi dădea sfaturi pe care ea le asculta numai ochi și urechi. Își punea mâna peste a ei pentru a-i arăta cum să lovească. Nu prea avea direcție, dar era întotdeauna aproape de țintă, așa că Jack se întrebă dacă nu cumva ascundea un real talent. Când bila ei intră în buzunar, începu să sară în sus și în jos ca un iepuraș excitat, bătând aerul cu mâinile, iar sânii începură să i se miște în toate părțile. Jack stătea cu halba de bere în mână, mâncând alune. În tot timpul în care se învârtise pe acolo, ochii lui Jack rămăseseră lipiți de fundul ei.

Toţi se uitau la ea. Absolut toţi bărbaţii din bar. Iar ea ştia că toţi se holbează la ea: îşi întorsese privirea pentru a-i inspecta, apoi se ascunse în spatele cascadei de păr. Se sprijini pe băţul de biliard, ridicând o coapsă. Arăta de parcă i-ar fi putut lua pe toţi, pe rând, fără a asuda nici măcar un pic. Se uită la Jack şi zâmbetul îi pieri. Capul lui era întors spre ea, ochii lui străluceau intens, picioarele îi erau depărtate, mădularul îndreptat chiar spre ea. Puse tacul înapoi pe perete. Spectacolul se terminase. Natura o chema.

Jack era pregătit când ea ieşi. Se aplecă spre ea.

— Vrei să bei ceva?

Ea îşi băgă degetul în gură, îl muşcă uşor, zâmbindu-i pe sub breton.

— Sigur, margarita.

Îşi răsuci părul lung pe deget în timp ce îşi cerceta prada, ochii ei lăsând amprente vizuale pe tot trupul lui.

— Cum te cheamă?

Ea râse, clătinând din cap ca şi cum tocmai i se ceruse numărul de asigurări sociale. O tranzacţie absolut lipsită de sens. Se aplecă şi îi linse urechea. Mirosea a feromoni vânduţi cu sticla la supermarket. Jack îi dădu paharul. Ea bău repede, ca o profesionistă, apoi linse, cu limba ei mică şi roz, sarea cu care era presărată buza paharului. Jack tremura. Ea aşeză, cu zgomot paharul gol, pe bar.

Jack îşi plimbă ochii pe crăpătura dintre sânii ei sferici – erau prea mari pentru cutia ei toracică, iar el anticipă textura lor tare în mâinile lui. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îl privi cu ochii pe jumătate închişi. El se apropie şi îşi trecu degetele pe braţul ei, moale ca satinul. Se apropie şi mai tare. Spatele i se acoperise de sudoare. Părţile lui intime se ambalau precum o Harley.

Veni cu faţa mai aproape. Nu spuse nimic, doar aşteptă, gura ei ameninţa spaţiul lui personal. Ezită. Nu voia să facă vreo greşeală, ca să nu mai vorbim de faptul că buzele

ei erau atât de rujate, încât îi era frică să nu alunece cumva. Dar făcu pasul.

— O, da, mormăi el, înainte de a se apleca spre gura ei cu puterea și precizia unui avion de luptă.

Calitățile lui de bun înotător se dovediră foarte prețioase pentru că nu mai respiră pentru ceva timp. Săruturile ei erau diferite de cele ale lui Heather, care păreau inspirate din tenis: serva ta, apoi returul meu și așa mai departe. Și foarte diferite de cele ale lui Molly; să o săruți pe Molly era ca și cum te-ai fi înghesuit într-o cafenea pariziană la modă și te-ai fi lăsat purtat de ritmul muzicii. Asta săruta de parcă se juca pe calculator, rapid, nerăbdător, abia așteptând să ucidă. Jack încerca să îi țină piept.

— Jack! Nu!

O mână imensă se contură deasupra lui și îl îndepărtă de acele buze moi, calde, aproape prea lichide. Jack se uită de jur împrejur și îl văzu pe Gerald de la grupul Virginilor renăscuți, țintuindu-l din ochi. Fața lui Gerald era roșie și strălucea de transpirație. Mustața îi picura din locul în care fusese, repetat, înmuiată în bere. Își aranjă pantalonii și se îndreptă spre fată de parcă ar fi fost gata s-o pocnească de s-o lase lată.

— De ce îl deranjezi pe omul ăsta? mârâi el.

Jack păși în fața ei.

— Ho, stai, e-n regulă.

Gerald se uită la ea peste umărul lui Jack.

— Nu se potolesc niciodată, așa-i? Se iau tot timpul de tine. Tot timpul te ispitesc. Dar trebuie să înveți cum să le refuzi.

Jack își ridică mâinile.

— Hei, nu mai sunt în program.

Gerald se înmuie.

— Uite ce-i, toți am trecut prin asemenea momente. Știu ce simți. Dar trebuie să te ții tare...

— Nu, chiar...

Gerald, brusc, îl prinse pe Jack în braţe şi îl îmbrăţişă cu foc.

— Sunt aici pentru tine. Poţi să reziști!

Jack îl îndepărtă.

— Pleacă de lângă noi.

Gerald placă încercarea lui Jack de a-l îndepărta.

— Să ştii că nu sunt aici ca să-ţi fac probleme, dar trebuie să fii puternic, omule. Ea nu este soluţia. Ea este problema.

Se aruncă asupra fetei. Ea se dădu înapoi ţipând şi fugi de-acolo. Gerald strigă în urma ei.

— Dispari, stricato. Dispari.

Jack îşi închise ochii, îngrijorat.

Gerald se întoarse spre Jack, frecându-şi palmele.

— Ce zici, amice, fără resentimente... De ce să nu mergem la Jerry să bem două submarine.

Jack se uită spre fată. I se plângea unui prieten – unui prieten mare, vânjos, încruntat, care se ridicase din scaun şi se îndrepta către Jack.

Jack o luă spre uşă. Gerald ridică mâinile şi îl urmă.

— Renăscut, omule. Renăscut. Uaaauuuu, ţipă el în timp ce ieşea.

Afară, Jack se opri, apoi o şterse din parcare, lăsându-l pe Gerald să-şi caute maşina. În timp ce se îndrepta spre autostradă bâjbâi după telefonul mobil. Trebuia să se fi gândit la asta de mai de mult. Curat, profesionist, discret. În seara asta avea de gând să facă sex, chiar dacă trebuia să plătească pentru asta. Când ajunse acasă, fata îl aştepta deja. Foarte blondă, îmbrăcată într-o rochie de piele cochetă şi ţinând în mână un diplomat negru tot din piele. Arăta ca o expertă în jocuri deocheate.

— Candi?

— Eu sunt. Îşi linse buzele.

Hai să mergem. Jack descuie uşa.

— Te superi dacă prietenul meu aşteaptă afară? Mai târziu vrem să mergem să luăm cina.

Jack se uită în spatele lui. Un student grăsuţ se sprijinea de poarta lui Jack.

— Cum ai chef.

Jack o luă pe Candi de mână şi o trase înăuntru. Se opri în mijlocul holului cu mâna în şold.

— Deci, unde mă vrei?

— În dormitor.

— Minunat. Dumnezeule, mi s-a acrit de masa din bucătărie.

Urcă scările, fundul ei impresionant mişcându-se înainte şi înapoi în cuşca lui de piele.

— Drăguţă casă, spuse ea.

Jack nu răspunse, toată materia lui cenuşie fiind concentrată asupra modalităţii de a o dezbrăca de rochie în cea mai rapidă şi mai eficientă modalitate posibilă. În dormitor, îşi puse diplomatul pe birou şi îl deschise. Scoase un coşuleţ şi aşeză în el diferite tipuri de prezervative. Îşi dădu jos jacheta şi o puse, cu grijă, pe spătarul scaunului, apoi păşi spre pat şi îşi trase rochia peste cap. Jack se trezi în faţa unei perechi de sâni impresionanţi. Ea zâmbi.

— Mişto, nu?

Toate emoţiile reveniră, durerea, nevoia, nevoia dureroasă. Făcu un pas în faţă şi atinse. Ce minune, ce plenitudine. Se cufundă în pielea ei de parcă s-ar fi cufundat în apele călduţe şi albastre ale Caraibelor. Fără început şi fără sfârşit. Nirvana. Şi totuşi era un pic ruginit, mişcându-se încet, bâjbâind pe acest teren necunoscut, încercând să-şi amintească de unde să înceapă. Se pare că proceda corect, pentru că în curând urechile lui fură inundate de expresia auditivă a dorinţei ei. Ţinti. Apoi ezită. Se uită la ea, fix. Aşa că, la asta se redusese toată aşteptarea şi toate visele lui, la un schimb de afaceri eficient. Examină marfa: piele perfectă, ochi aproape închişi, gură întredeschisă. Observă o uşoară cicatrice sub bărbia ei şi o atinse uşor. Candi deschise ochii, speriată.

Apoi o auzi.

— Sunt prietena lui. Nu mă mai trage! Dă-mi drumul!

Era Molly, jos, la uşă, certându-se cu prietenul.

— Mă întorc imediat.

Îşi trase boxerii pe el şi se grăbi să coboare, ajungând jos exact în momentul în care Molly reuşise să intre în casă, cu prietenul în spatele ei.

— E-n regulă, spuse Jack. Las-o să intre.

Prietenul dădu din cap şi ieşi.

— O, Jack.

Molly îşi puse mâinile pe piept. Respira greu, ca şi cum alergase tot drumul. Părul ei era, ca de obicei, în dezordine, gata, parcă, să evadeze. Ochii îi străluceau ca topazele. Burta ei, îngreunată de miracolul procreării, se întrezărea peste talia blugilor. Era viaţa însăşi, gata de a zămisli o altă viaţă. Iar ea, îşi aminti el trist, nu avea să fie niciodată a lui.

Alergă spre el şi îl sărută – din tot sufletul, complet; era în al nouălea cer, ce sărut! Ea se retrase şi îl privi fix, drept în ochi.

— O, Jack, spuse ea din nou.

El continuă să o privească ca o stană de piatră, ştiind că nu avea să-l iubească niciodată la fel de mult cum o iubea el pe ea.

— Molly, ce vrei?

— Nu mă mărit cu Richard.

Inima îi zvâcni, fără să vrea. Dar el se dădu înapoi şi îşi încrucişă mâinile. Cât de uşor îl ghicea. Inima lui rănită era ca o fereastră deschisă. Faţa îi rămase împietrită.

— De ce-mi spui mie asta?

— Ei bine... am crezut că poate te interesează. Ai spus că...

Jack îşi cântări bine cuvintele.

— Sigur că mă interesează. Te consider prietena mea şi, deci, mă interesează fericirea ta. Ca să fiu sincer, nu credeam că Richard e genul tău. Ceea ce e amuzant, pentru că genul tău acoperă o gamă foarte largă. Dar, în

calitate de prieten, vreau să știi că te susțin oricum. Pe oricine vei alege.

Ea stătea și se holba la el de parcă nu ar fi procesat toate cuvintele pe care le scotea pe gură. El se bucura de faptul că ceea ce spune o afecta vizibil. Privi cum respingerea lui o copleșește. Dar, în loc să se îndrepte spre ușă, ea îi luă mâinile într-ale ei.

— Te iubesc, Jack. Tu ești eroul meu. Întotdeauna ai fost. Pentru că nu te abați de la idealurile tale. Să nu te schimbi niciodată. Să crezi în dragoste. E nevoie de curaj pentru asta.

Jack rămase fără grai. Ea se ridică pe vârfuri și îl lovi peste frunte.

— Ți-ai păzit onoarea. Nu ai lăsat pe nimeni să ți-o ia. Să o terfelească. Sau să o vândă. Tu spui lumii: „Inima mea valorează ceva". Așa că eu spun da, Jack. Da. Vreau. Da.

Inima lui se opri. Timpul se opri în loc, iar el îi căută buzele și o sărută. O trase înspre el.

— Ești așa de bun, îi murmură ea în ureche, așa de principial, așa de...

— Hei, Jack, că se scurge timpul! strigă Candi de sus.

Jack se albi. Molly se retrase și se uită în jur.

— Ești cu cineva?

— Nu! Jack se întinse să o atingă.

— Vino acum, sau nu mai veni deloc! țipă Candi.

Jack se opri.

— Depinde ce înțelegi prin „cineva".

Molly se dezlipi din îmbrățișare și ieși, grăbită.

Afară nu bătea vântul iar cerul era de un gri metalizat. Jack ieși pe poartă. Palmierii scunzi care străjuiau poteca planau asupra lui asemenea unor insecte gigantice. O porni spre apă, cu siguranță Molly s-ar fi întors acasă pe acolo.

Când ajunse pe nisip o văzu. Stătea pe margine, uitându-se la mare. Alergă spre ea. Apa, de un albastru-închis,

se spărgea de țărm, înspumată. Păsările țipau înnebunite. Valurile băteau în nisip ca niște tobe leneșe.

Când ajunse, ea își ridică privirea, iar ochii îi străluceau. Dădu din cap și se concentră din nou spre mare. Asta era nemaipomenit la Molly, se gândi el în timp ce se apropia de ea; nu trebuia să i se explice un lucru evident.

Ea se ridică, își scoase cămașa și își dădu jos pantalonii scurți. Se întinse, relaxată, mângâindu-și corpul ca și cum și-ar fi frecat trupul cu aerul răcoros și curat. Jack se dezbrăcă grăbit și îi întinse mâna. Ea o luă ca o prințesă și o porniră spre mare. Marea agitată, vie. Ce loc mai bun pentru a-și pecetlui unirea eternă?

Pășiră, țipând și neputându-și controla clănțănitul dinților. Săriră, pășind pe valuri și afundându-se în apa înghețată. Molly se cufundă și sări în sus și în jos, țipând de plăcere și de frig. Jack stătea nemișcat, căldura din vintrele lui răcorindu-se în apa înghețată, iar testiculele devenindu-i mici cât alunele.

Se întinse și o apucă pe Molly de umeri. Buzele li se uniră, iar scurtcircuitul se extinse, traversându-le întreg corpul. Se încleștară unul de celălalt, fără suflu. Jack îi șoptea în ureche lucruri pe care le-ar fi șoptit un copil, lucruri simple, naive, probabil umilitoare, dar nu se putea abține. Toată dragostea lui se exterioriza. Îi atinse firele de păr ondulate care i se lipiseră de obraz. Inima îi bubuia. Jack nu mai simțea nimic în afară de moliciunea pielii și de perfecțiunea feselor ei. Gustul gâtului ei transformase marea înghețată într-un paradis tropical. Îi sărută trupul robust. Era Afrodita, născută din spuma mărilor. Din trupurile lor ieșeau aburi.

Multașteptatul moment venise. În sfârșit, momentul pentru care trăise și pentru care își sacrificase toți acești ani.

— Ești gata? șopti el.

Ea aprobă din cap, el îi ridică trupul înspre al lui, admirându-i până la lacrimi frumusețea.

Brusc, fură înconjuraţi de lumini. Dintr-un megafon se auzi:

— Îndepărtează-te de femeie, cu mâinile deasupra capului.

Clipiră amândoi în lumina puternică. Silueta unui poliţist se ivi în raza lor vizuală. Jack îl recunoscu pe angajatul secţiei de poliţie din Venice Beach.

— Domnule sergent? spuse el, încercând să o ascundă pe Molly.

— Ieşi şi îmbracă-te, ordonă poliţistul, îndepărtându-se de malul mării ca să nu i se ude cizmele.

Jack o scoase pe Molly din apă şi o aşeză, cu grijă, pe nisip.

— Trebuie să vă arestez pentru expunere indecentă, spuse poliţistul. Şi pentru consumarea unui act sexual în spaţiul public.

— Dar încă nu ajunsesem până acolo, spuse Jack.

Sergentul îi puse lui Jack cătuşele şi îl conduse la maşină, ale cărei beculeţe roşii şi albastre luminau aleea asemenea unor faruri. Partenerul lui o escortă pe Molly pe partea cealaltă a maşinii şi o împinse în spate, lângă Jack.

— Of, Jack, spuse Molly, ridicându-şi privirea plină de iubire spre el.

El îi ridică bărbia şi o sărută cu foc. Nu-i uşor să fii virgin, reflectă Jack, în timp ce erau transportaţi la secţie pentru a fi reţinuţi şi pentru a li se lua amprentele, dar, totuşi, pentru unele femei merita să aştepţi.

Mulţumiri

Mulţumirile mele sincere se îndreaptă spre Laurence Carter, Roger Sanderson, Leigh Greenwood, Karen Sayed, Katherine Greyle, Melissa MacNeal, Rod Casteel şi Anna Sugden, pentru încercarea lor de a mă introduce în complicata lume a romanului de dragoste; surorii mele, Mandy Davis, agentului meu, Isobel Dixon, prietenilor mei scriitori şi dragilor mei prieteni din Crouch End pentru încurajările lor permanente; lui Colin Dickerman pentru superba ediţie a cărţii; şi mai presus de toate lui Andrew, Larei şi Ben pentru dragostea şi buna lor dispoziţie.